

யோகி

சாமியின் அரவணாப்பில்

ராம. அரு. லட்சுமணன் செட்டியார்
லெ. வள்ளியம்மை ஆச்சி

ACC. 34170

6-1

யோகி

சாமிநின் அரவணைப்பில்

யோகியாருடன், செட்டியார்

ராம. அரு. லெட்சுமணன் செட்டியார் -

லெ. வள்ளியம்மை ஆச்சி

“ ராம்ஜி இல்லை ”

15.சிவன் கோவில் தெற்குவீதி,
தேவகோட்டை. செல்: 94420 77550

நேசமுடன்

யோகி : சாமியின் அரவணைப்பில்

(C) ஆசிரியர் : ராம. அரு. லெட்சுமணன் செட்டியார் -
லெ. வள்ளியம்மை ஆச்சி

முதல் பதிப்பு : மார்ச் 2017

வடிவமைப்பு : மயிலை முத்துக்கள்,
சென்னை - 4.

வெளியீடு : நேசமுடன்
நெ. 64, மதுரைசாமி மடம் தெரு,
பெரம்பூர்,
சென்னை 600011.

தொலைபேசி : 9940552516, 8015252859

அச்சு : சொந்தம் பிரிண்டர்ஸ், பப்ளிஷர்ஸ்
பெரம்பூர்

விலை ரூ. 150/- எழுத்து : ச. ஸ்ரீதேவி
தட்டச்சு : பெரி. ஆனந்த்
அக்ஷரா கம்ப்யூட்டர்ஸ், தேவகோட்டை.

ஒரு முன்னுரை

இந்த முன்னுரை எழுதும் முன்னால், மேலும் ஒன்று எழுத வேண்டியுள்ளது. உலகம் ஒரு அற்புதம். அந்த அற்புதம் எத்தனையோ கோணங்களில் எத்தனையோ முறைகளில் வெளிப்படும் விதங்கள் கூட அதிசயங்களே. அந்த அதிசயங்கள் பலநூறு. ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு ஒருமுறை ஒரு ஞானியாக, ஒரு சித்த புருஷனாக பூவுலகில் அவதாரம் நடைபெறுகிறது. மேக்ஸ்முல்லர் என்ற மகான் 'உலகில் மனிதனாகப் பிறப்பதோடு பாரதத்திலும் பிறக்கவேண்டும்; ஆன்மிக உலகில் பாரதத்திற்கு அப்படியொரு சிறப்பு உண்டு; அதிலும் தமிழகத்திற்கு ஒரு சிறப்பு உண்டு' என்று கூறினார்.

இந்த மண்ணில் எத்தனையோ மகான்கள். 'உலகெலாம் உயர்ந்து ஒதற்கு உரியவன்' என இறைவனைப் பற்றி கூறுவார்கள். அதனால்தான் உலகத்தவரான நாம் எல்லாம் உணரத்தக்கவாறு இறைவன் மானுட வடிவில் வந்து அருளுகின்றான். அப்படி வந்த அற்புதமானவர்தான் திருவண்ணாமலையில் விசிறி சாமியார் என உலகம் முழுவதும் அறிந்த பெருமான் யோகி ராம்சுரத்குமார் சுவாமிஜி.

பஞ்சபூதங்களால் உருவான அந்தப் பிரம்மாண்ட பிரபஞ்சம் இயற்கையில் சிருஷ்டி தத்துவங்கள் அனைத்தும் ஒரு சிறிய மனித உருவத்தில் பொதித்திருந்த உண்மைகளை நடந்த நிகழ்ச்சிகளின் துணை கொண்டு புத்தக ஆசிரியர் மிக அற்புதமான லீலைகளை துல்லியமாக மிகச் சாதாரணமானவர்களுக்குப் புரியும் வண்ணம் தனது அழகான எளிய நடையிலே புரிய வைத்திருப்பது மிகவும் பாராட்டுக்குரியது. ஞானமின்றி பிறவிச்

சுழல்களிருந்து தப்பித்து கடைத்தேற மனிதர்களால் இயலாது. இதனை அடையும் மார்க்கத்தை நம் மண்ணிலே வாழ்ந்து மறைந்த மகான்கள் உரைத்துச் சென்றுள்ளனர். அவர்கள் தம் வாழ்நாட்களில் செய்து காட்டிய பல செயல்களின் மூலம் பல பேருண்மைகள் வெளிப்பட்டுள்ளன.

அத்தகைய மகான்களின் வரிசையில் சமீப காலத்தில் நம்மிடையே வாழ்ந்து மறைந்த யோகி ராம்சுரத்குமார்பலரின் வாழ்வில் ஆன்மிக வண்ணங்களை வாரி வழங்கிய வள்ளல். அவர்தம் பெருமைகளை புத்தக ஆசிரியர் நடந்த நிகழ்ச்சிகளின் வாயிலாக மிக அழகாக நயம்பட எடுத்துரைத்துள்ளார்.

நல்வினைப் பயனாக நமக்குக் கிடைத்த குருநாதரின் கருணையைப் பல சான்றுகளின் மூலம் தெள்ளத் தெளிவாக நயம்பட எடுத்துரைத்துள்ள அழகு பாராட்டத்தக்கது. மக்கள் இதனைப் படித்து பயனடைய வேண்டும். அந்த மகானைக் கண்ணாறக் கண்டு நேரிடையாக பேசிப் பழகி அவருகே இருந்து தொண்டு புரிந்த ஒருவர் நேரடியாகத்தன்னுடைய அனுபவங்களை நம்முடன் பகிர்ந்துகொள்வது என்பது நாம் பெற்ற பேறு.

எளிய தமிழ்நடை அனைவரும் செய்திகளைப் புரிந்துகொள்ளும் வண்ணம் அமைந்துள்ளது, போற்றுதலுக்குரியது. கங்கைக்கரையில் பிறந்து வளர்ந்து சாதுக்களின் சங்கமத்திலே திளைத்து பாரத பூமியெங்கும் அலைந்து திரிந்து ராமதாசரிடம் ராம நாமத்தைப் பெற்று நம்மிடையே வந்தமர்ந்தார் யோகியார். இன்றைய தலைமுறையினர் படித்துப் பயனுற வேண்டிய நூல் இது.

பற்பல பிறவிகளில் நாம் செய்த நற்கர்மாக்களின் பயனாக நமக்கு மறுபிறவி கிடைத்திருக்கிறது. இப்பிறவியில் நமக்குக் கிடைத்த குருநாதரின் அருமை பெருமைகளை நூலாசிரியர் நயம்பட எடுத்துரைத்துள்ள விதம் மிகவும் பாரட்டுக்குரியது. நம்நாட்டின் சரித்திரத்தில் தவசிரேஷ்டர்களின் எண்ணிக்கை ஏராளம். மனிதன் தெய்வமாகிவிட்ட தவநிலை. இம்மகானின் வாழ்க்கைச் சரித்திரத்தில் நிகழ்ந்த பல சுவையான சம்பவங்களை ஆசிரியர் நயம்பட எடுத்துரைத்துள்ளார். அவரது ஆன்மிகப் பணி சிறக்க எல்லாம் வல்ல இறைவனின் பெயரால் வாழ்த்துகள்.

எனது துணைவி மகாலெட்சுமி ஒரு பள்ளியின் தலைமை ஆசிரியை. அப்பள்ளியில் வழக்கமாக காலை 9.45 மணிக்கு

முதல் மணி அடிக்கவேண்டும். அன்று வழக்கத்திற்கு மாறாக காலை 9.00 மணிக்கெல்லாம் பள்ளிக்குச் சென்றாயிற்று. பள்ளி வளாகத்திற்குள் சீக்கிரமாக மாணவ மாணவிகள் அங்குமிங்கும் ஓடி விளையாட்டு; மகிழ்ச்சி, குதித்து கும்மாளம்; ஒரே ஆரவாரம். ஆசிரிய, ஆசிரியைகள் இன்னும் வரவில்லை. அவர்கள் வர இன்னும் நேரமாகும். மாணவர் கும்பல் கும்பலாய் வந்த வண்ணம் உள்ளனர். சுவர் ஓரத்தில் மாணவர்கள் கூட்டமாக ஏதோ விளையாட்டு. திடுமென ஒரு மாணவன் அம்மாவிடம் வந்து “டீச்சர், பெல் அடிக்கட்டுமா?” எனக் கேட்கிறான்.

மணியடிக்கும் நேரம் இன்னும் ஆகவில்லை. என்றாலும் அம்மாணவனிடம் “சரி” என்று சொல்ல, உடனே அவன் போய் ‘லாங் பெல்’ அடிக்க கணநேரத்தில் பள்ளியின் காலை பிரேயர் கூட்ட முறைப்படி எல்லா மாணவர்களும் உடனே ஓடி வந்து வரிசை வரிசையாக நின்ற அடுத்த கணம்...

எல்லா மாணவர்களும் எந்தச் சுவர் ஓரம் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்களோ அந்தச் சுவர் முழுவதும் தடதடவென விழுந்தது. பயங்கர அமைதி, அடுத்து ஒரே சத்தம். இந்த விபத்தில் ஒரு மாணவனுக்குக் கூட எந்தவித சின்ன பாதிப்பும் இல்லை. ஆசிரிய, ஆசிரியைகள் வந்து இந்தக் காட்சியைக் கண்டு திக்பிரமை அடைந்தனர்.

அந்தச் சிறுவன் அம்மாவிடம் “டீச்சர் மணி அடிக்கட்டுமா” என கேட்காமல் இருந்திருந்தால்? அம்மாவும் நேரம் ஆகவில்லை என சொல்லாமல் “சரி” என்றும் சொல்லாமல் இருந்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும்? நூற்றுக்கணக்கான மாணவ மாணவிகள் அந்த விழுந்த சுவரில் சிக்கி, செய்திதாள்களிலெல்லாம் முதல் பக்க செய்தியாகி... நிகழ இருந்த பயங்கரம்... நினைக்கவே நெஞ்சு நடுங்கியது.

உடனே புறப்பட்டு திருவண்ணாமலை எப்பெருமானிடம் நடந்ததைக் கூற அப்பெருமான் மெல்லிய புன்னகையுடன் சாவகாசமாக, “அந்தச் சிறுவன் யார் என்று தெரியவில்லையா?” எனக் கேட்டார். யார் எனப் புரிந்தது. அந்த அச்சத்தை, ஆனந்தனை, இன்று நினைத்தாலும், கண்களில் நீர் பனிக்கிறது. நாராயணா.

நினைத்தபொழுதெல்லாம் திருமலை, திருப்பதிக்குப் போய் வந்த காலம். ஒரு முறை அப்படி போகும்முன் திருவண்ணாமலை

சென்று சுவாமிஜியைத் தரிசித்துவிட்டுப் போகலாம் என எண்ணி திருவண்ணாமலை சென்றேன். அங்கு வந்ததன் காரணத்தைச் சொன்னேன். சுவாமிஜி என்னைப் பார்த்து மெல்லிய புன்னகை செய்தார். அமைதியாக சிறிது நேரம் கழிந்தது. சுவாமிஜி என்னைப் பக்கத்தில் உட்கார வைத்துக்கொண்டார். பிறகு திருப்பதி யாத்திரை பற்றிக் கேட்டார். எனக்குத் தெரிந்ததைச் சொன்னேன். மிகுந்த சிரத்தையுடன் கேட்டுக்கொண்டே வந்து அவர் உட்கார்ந்திருந்த கிழிந்த பாயைத் தூக்கி அதன் அடியில் இருந்த சில்லறைக் காசுகளில் ஒரு பத்து காசை எடுத்து கையில் கொடுத்தார். பிறகு பேச்சு தொடங்கியது.

சுவாமிஜி, திருப்பதி கோவில் உண்டியிலில் இந்தப் பத்து காசைப் போட்டு "Ask Tirupathi Venkatachalapathi, Who that Begger of Thiruvannamalai is?" என்று கேள். நான் "கேள்வியைக் கொஞ்சம் மாற்றிக்கொள்கிறேன். Begger என்பதற்கு Swamiji என்று வைத்துக் கொள்கிறேன்." பிறகு சுவாமிஜி Alright எனக்கூறி பலமாக சிரித்தார்.

அதன்பிறகு பயணம் தொடர்ந்து திருமலை சென்று அடைந்தேன். கோயில் முன்னால் நின்று வணங்கிவிட்டு நேராக கோயிலுள் போனேன். மூலஸ்தானம் வரை சென்று பெருமானைத் தரிசித்தேன். அந்தத் தரிசனத்தின்போது அப்பெருமானின் மோகனப் புன்னகையில் என்னை மறந்தேன், அடுத்து வெளியில் வந்துவிட்டேன். இந்த முறை பத்து காசை மறந்துவிட்டேன். இரண்டாவது முறையும் நேராக உள்ளே சென்று அவரது புன்னகையில் என்னை மறந்து வெளியே வந்துவிட்டேன்.

மூன்றாவது முறை உள்ளே போகும்முன் பத்து காசு நாணயத்தை கையில் எடுத்து வைத்துக்கொண்டேன். நேராக உள்ளே போகுமுன், இந்த முறையும் யாரும் என்கண்ணில் படவில்லை. பெருமானைத் தரிசித்தேன். கையில் காசு இருந்தது. துவாரபாலகர் பக்கத்திலேயே உண்டியலுக்குப் போக இருந்த கதவை யாரோ திறந்துவிட்டனர். அங்கே முதலடி எடுத்து வைத்ததும் உடம்புக்குள்ளே ஏதோ ஒருவகை அதிர்வு அலை தோன்றியது. இரண்டாம் அடி வைத்ததும் அதிர்வு பலமாயிற்று. மூன்றாம் அடியில் உண்டியல் பக்கம் நின்றேன். அதிர்வு மேலும் பலமாயிற்று.

வலது கையில் அந்தப் பத்து காசை வைத்துக்கொண்டு உண்டியல் உயரத்துக்குத் தூக்கி "திருவண்ணாமலையில் இருக்கும் எங்கள் சுவாமிஜி யார்?" என்று கேட்டுக்கொண்டே அந்தக் காசை

உண்டியலில் போட்டேன். உடலில் கண்ட அதிர்வலைகள் நே...நே...னு...தா...தா... - அதாவது 'நேனுதா' என்ற ஓசையுடன் கூடிய வார்த்தை உள்ளே பலமாக ஒலிக்க திரும்பத் திரும்ப ஒலிக்க தாங்கமுடியாமல் கீழே விழுவது போல் ஆனதும் உண்டியலைப் பலமாக பிடித்துக்கொண்டேன். நேனுதா என்ற ஓசைமூன்று முறை உச்சத்தைத் தொட்டு இறங்கியது. என்னை இழந்த நான் மீண்டும் நானாகி வெளியே ஓடிவந்து, அஞ்சல் நிலையம் தேடிச்சென்று ஒரு இன்லேன்ட் லெட்டர் வாங்கி கடிதம் எழுதினேன்.

அதில் திருவண்ணாமலை சுவாமிஜி யார் என்ற கேள்விக்கு - நேனுதா - என்ற தெலுங்கு வார்த்தை பதிலாக வந்தது. 'நேனுதா' என்ற சொல்லை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்தால் - மை செல்ப் - எனச் சொல்லலாம். ஆனால் அது போதுமானதல்ல என எழுதித் தபாலில் சேர்த்தேன். சற்று அமைதியானேன். பிறகு கிருஷ்ணகிரி திரும்பினேன். பிறகு நிலைகொள்ள முடியாமல் திருவண்ணாமலைக்கு ஓடினேன். அங்கே பெருமான் நான் எழுதிய கடிதத்தைக் கையில் வைத்திருந்தார்கள்.

அங்கே சன்னதி தெருவீட்டில் பல அன்பர்கள் இருந்தனர். சுவாமிஜி நல்ல சிரிப்புடன் "Our Perumal is not able to translate it... What to do Perumal" என சிரித்துக்கொண்டே "Can it be like this Perumal?" எனக்கூறி "Instead of Myself, Can it be "VERILY MYSELF" என்றார். அதாவது -நான்தான் என்பதற்கும் -நானேதான்- என்பதற்கும் உள்ள வேறுபாடு தான். இதை அவர் சொன்னபோது நெய்வேலியைச் சேர்ந்த ஆழ்வார் இருந்தார். இந்த அரிய சம்பவம் அவரை நமக்கு அடையாளம் காட்டுகிறது.

இதுகுறித்து ஆசிரியரும் இந்த நூலில் தெரிவித்துள்ளார். சுவாமிஜியுடன் பலவித அனுபவங்கள், அவற்றினை பல்லாயிரக் கணக்கான பகவானின் பக்தர்களுக்கு நல்ல ஆன்மிகச் சிந்தனை மேலோங்க செய்யும் வண்ணம் தொகுத்து வழங்கியுள்ளார். அவரது பணி சிறக்க எனது வாழ்த்துகள்.

அன்புடன்

கவிஞர் பெருமாள் இராசு

21.10.2016

கிருஷ்ணகிரி

அரவணைப்பின் அனுபவம்

எங்கள் வாழ்க்கையில் வசந்த காலம் 1974-ல் இருந்து தொடங்க ஆரம்பித்தது. யோகியின் அன்பிலும், அரவணைப்பிலும் இருந்த காலங்கள் என்றும் பசுமையாய் உள்ளத்தில் இதமான இனிமையைத் தந்துகொண்டு தான் இருக்கிறது. நாங்கள் யோகியுடன் இருந்த காலங்களில் பகவான் புரிந்த இனிய திருவிளையாடல்கள் ஏராளம், ஏராளம்.

யோகியின் திருவிளையாடல்களையும் அற்புதங்களையும் அவரின் ஆசி பெற்று, கண்டோம். யோகியுடன் நாங்கள் இருந்தபோது யோகி தன் பக்த குழந்தைகளுக்குத் துணையாய் நின்றதையும், அருள்புரிந்து தன் குழந்தைகளைத் தன்னுடன் அரவணைத்து காத்ததையும் எங்கள் கண்களால் கண்டோம். யோகியுடன் நாங்கள் இருந்த காலங்களில், நாங்கள் நேரில் கண்ட அனுபவங்களையும், எங்கள் வாழ்வில் ஏற்பட்ட அனுபவங்களையும் முத்தான எழுத்துகளால் பதித்து புத்தகமாய் அனைவருக்கும் யோகியின் அருளைப் பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள் என்று யோகியின் பக்தர்களான எங்கள் நண்பர்கள் பலமுறை கேட்டனர். ஆனால், ஏனோ அப்போது புத்தகமாய் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ள எங்களுக்குச் சற்றே தயக்கமாக இருந்தது. ஆனால், யோகியின் அருளாலும் எங்கள் நண்பர்களின் ஊக்குவிப்பாலும், தற்போது எங்கள் அனுபவங்களையும் நாங்கள் செவிவழியாகக் கேட்ட விஷயங்களையும் பகிர்ந்துகொள்கிறோம்.

நாங்கள் யோகியுடன் இருந்த சமயங்களில் வெளிநாட்டு பக்தர்களும் யோகியைத் தரிசித்து யோகியின் அருளைப் பெற்று

மகிழ்வுடன் இருந்தனர். ஆனால். தமிழ்மொழியைத் தவிர மற்ற மொழிகள் எங்களுக்குத் தெரியாத காரணத்தால் வெளிநாட்டு பக்தர்களின் நிகழ்வை எங்களால் இங்கு கூற முடியவில்லை என்று வருந்துகிறோம். யோகியின் அருளால் யோகியுடன் இருந்த பொற்கால நிகழ்வுகளை யோகியின் அரவணைப்புடன் உங்களிடம் கூறுகிறோம்.

யோகியின் அரவணைப்பில் நாம் என்றும் இருப்போம் என்று கூறி இப்புத்தகத்தை எங்கள் குரு யோகி ராம்சுரத்குமார் அவர்களின் பாதங்களில் சமர்ப்பிக்கிறோம். இப்புத்தகம் உருவாகத் துணையாக இருந்து எங்களை ஊக்குவித்த அனைவருக்கும் எங்கள் நன்றி கலந்த வணக்கத்தையும் தெரிவித்துக்கொள்கிறோம். எங்கள் பக்தியையும், அன்பையும், யோகிக்குக் காணிக்கையாக்கி யோகியை வணங்கி இப்புத்தகத்தைச் சமர்ப்பிக்கிறோம்.

என்றென்றும் யோகியின் பாதார விந்தங்களை வணங்கும்

ராம. அரு. லெட்சுமணன் செட்டியார் -
லெ. வள்ளியம்மை ஆச்சி
மற்றும் குடும்பத்தார்

ராம. அரு. லெட்சுமணன் செட்டியார்
15, சிவன் கோயில் தெற்குத் தெரு,
தேவக்கோட்டை - 630302
அலைபேசி: 91 - 944207755

உள்ளே...

யோகியார் செய்த அற்புதங்கள்

மானிடன்	15
எல்லாம் இங்கே இருக்கிறது	22
'யோகி'	25
அரவணைப்பில் தாயானாவன்	27
மாவுருண்டை	29
வேஷ்டி மரியாதை	32
உடைந்த ஸ்டிரியரிங்!	35
அபூர்வ தொலைபேசி!	37
குழந்தையின் தவறு	40
மகானின் ஆசியுடன் வளர்ந்த தொழில்	43
பரம ஓளஷதம்	46
அன்பான விதிமுறை	49
பணமும் குணமும்	51
பாம்பும் சித்தரும்	54
கோபுரத்தில் பகவான்	57
சுத்தாடிசாமி	60
ஆனந்தச் சிரிப்பு	62
என் ரூபத்தில் பகவான்!	67
அவதூறு சுவாமிகள்	70
அமர காவியம்	73
வலியும் பாதயாத்திரையும்	76
விழாவும் பரிமாறுதலும்	79
அண்ணாமலையாரும் அவரது பிள்ளையும்	81
சிறுவன் சந்நியாசி	84

ராமர் லெட்சுமணர்	87
குணம்	89
யோகியின் அன்பு	91
யோகியின் அருள்	93
திராட்சைப் பழம்	96
நாராயணன் நாமமும் பெருமாள் ராசு ஐயாவும்	99
பகவானின் திருநாமம்	102
ராமு	104
மின்சார வெட்டு	106
ஹோமமும் உருளியும்	108
ருத்ரதாண்டவம்	110
நவராத்திரி	113
கூடுவிட்டு கூடுபாய்தல்	116
தரிசனம்	118
சென்னையும் திண்டுக்கல்லும்	120
சிவபுராணம்	124
பாக்கியம்	127
கனவும் கேசட்டும்	129
புட்டபர்த்தி சாயிபாபா	131
கரும்பும் ரங்கநாதக் கண்ணனும்	133
பக்தனும் கேள்வியும்	137
வெளிநாட்டு பக்தரின் சோதனை	140
பக்தர்களின் நம்பிக்கை	142
அம்மாவின் சைகை	146
வருமுன் காக்கும் தெய்வம்	148

ஆசிரம இடமும் சஷ்டியப்த பூர்த்தியும்	152
திறந்தவெளிக் கிணறும் இரட்டைக் குழந்தையும்	156
காஞ்சன்காடு பிரசாதம்	160
பாதுகாப்பு	162
மந்தார இலை	164
உழைப்பின் பலன்	167
யோகியின் வருகை	169
ஓசூர் கோயில்	172
யோகிக்கு கடிதம்	175
தேவகோட்டையிலிருந்து திருவண்ணாமலை வரை	178
இரவு மழை	180
ஜெய்மினி	183
உரியவரிடம் சேர்ந்த தபால்	186
மழையும் வயிலும்	188
சார்தம் யாத்ரா	191
மாயமாய் மறைந்த கட்டி	195
அடாவடிக்கொம்பன்	198
தேவாரப் பாடல்கள்	201
கட்டிடத் தொழிலாளி	204
கிணறும் உயிரும்	206
மகானை வணங்கிய மகான்	208
துன்பமில்லாத புற்றுநோய்	210
வரசித்தி விநாயகர்	213
தாயான பகவான்	217
இன்றும் யோகி	221
அன்புத் துளிகள்	227
திருவுருவச் சிலை உருவான கதை	261

யோகியாருடன், செட்டியாரும் ஆச்சியும்

யோகியார் செய்த அற்புதங்கள்

மான்டன்

மனிதனின் பிறப்பையும், இறப்பையும் தீர்மானம் செய்ய முடியாது. பரந்து விரிந்த பூவுலகை ஆளும் இறைவன்தான் மானிடரின் ஜெனன, மரணத்தைத் தீர்மானிக்கிறார். உலகில் இருக்கும் அனைத்து உயிர்களையும் பிரம்மன் படைத்து அதனை விஷ்ணு தன் பேரருளால் காப்பார். உலகில் தோன்றிய எந்த உயிரும் தன் வாழ்நாள் முடிந்ததும் மடிந்தே ஆகவேண்டும் என்பது இயற்கை நியதி. அப்படி படைக்கப்பட்ட உயிரின் வாழ்நாளின் எண்ணிக்கை முடியும்போது காலனாய் வருவார் சிவன். இவை அனைத்தையும் நாம் யாவரும் அறிந்ததே. உலகில் தோன்றும் ஒரு ஆத்மா அதன் வாழ்க்கை என்னும் கடலில் தனக்குக் கொடுத்த படகில் பயணிக்கும் போது மிகவும் கவனமாய் பயணிக்க வேண்டும். 'வாழ்க்கைகடல்' மிகவும் சுகமானது தான் என்றாலும்

மிகவும் சோதிக்க கூடியதும் கூட. இந்தக் கடலில் இன்பம் என்ற அலைகள் எவ்வளவு இருக்கிறதோ, அதே அளவு துன்பம் என்ற அலைகளும் நம் படகை அலைக்கழிக்கத்தான் செய்யும்.

நாம் வாழ்க்கைப் பயணம் செய்துகொண்டிருக்கும் சமயம் நம் படகை நோக்கி வரும் அலைகள் நமக்குச் சில நேரங்களில் மிகப்பெரிய ஏற்றத்தையும் சில நேரங்களில் மிகப்பெரிய இறக்கத்தையும் தரும். படகோட்டியாய் இருக்கும் நாம் கடலில் போடும் துடுப்பினைச் சரியான திசையை நோக்கிப் போடவேண்டும். சில அலைகள் நம்மை வாழ்க்கையில் மேலே உயர்த்திச் செல்லும்போதும் அல்லது நம்மை அந்த அலைகள் தாழ்த்திவிட்டாலும் நாம் செல்லும் திசையைவிட்டு நம் படகு வேறு திசைக்குச் செல்லக்கூடாது. எப்போதும் ஒரே சீராக இருந்தால்தான் நம் படகிற்கு எந்தப் பாதிப்பும் இருக்காது.

சீரற்றுப் பயணித்தால் படகிற்கு ஏற்படும் ஆபத்து மிகவும் மோசமானதாய் இருக்கும். பயணத்தின் போது நடுக்கடலில் நாம் நம் படகை இழந்துவிட்டால்? யோசிக்க சற்று பயமாகத்தான் இருக்கிறது அல்லவா? இப்படித்தான் உலகிலிருக்கும் ஒவ்வொரு உயிரும் தனது வாழ்க்கைப் பயணத்தைத் தொடர்கிறது.

இந்த உலகில் மானிடனாய் பிறந்து வாழ்க்கைப் பயணத்தை மேற்கொள்ள 1933ம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 8ம் தேதி ஒரு மானிடன் இந்தப் பூவுலகத்திற்கு வந்தார். அந்த மானிடன் பிறந்த வீட்டில் உள்ள அனைவருமே இறை சிந்தனையுடன், இறைவனுக்கு பணிபுரிவதிலும் இறைவனைத் தரிசிப்பதிலும் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர்கள். அந்தமானிடன்வாழும் இடத்திலும் இறைவனின் சிந்தனையை வளர்க்கக்கூடிய கூட்டுப் பிரார்த்தனை, சொற்பொழிவு என்றெல்லாம் அமைந்தது. எனவே அந்த மானிடனுக்கு இறைவன் மேல் தானாகவே ஈடுபாடு வந்தது. அவர் வளர்ந்த சூழ்நிலையில் இறைவனைப் பற்றி சிந்தனைகள், வழிபாடுகள் இயற்கையாகவே அமைந்ததால், அந்த மானிடன் தனது வாழ்க்கையில் ஒரே சீராக பயணித்தார்.

அவர் வளர்ந்து வர, அவருள் பக்தி உணர்வும், ஆன்மிகச் சிந்தனையும் கூடவே வளர்ந்து வந்தன. அவர் தனது இளமைப் பருவத்தை அடைந்ததும், அவருக்கென்று சில பொறுப்புக்கள் வந்தன. அவர் தனது தொழிலைத் தெய்வமாக மதித்து மிகச்சிறப்பாக நடத்தி வந்தார். தன்னிடம் வேலை பார்ப்பவர்களையும்

தட்டிக்கொடுத்து வேலை வாங்கி நல்ல நிலையில் வந்தார். திருமணமும் முடிந்தது. அந்த மானிடனின் நல்ல எண்ணங்களுக் கேற்ப அவரது மனைவியும் இருந்தார். அன்பான குணமுடையவர். இறைச் சிந்தனையுள்ளவர். வாழ்க்கைக் கடலில் அந்த மானிடன் தனது படகில் சரியான திசையை நோக்கிப் பயணிக்க வாழ்க்கை நன்றாகவே இருந்தது.

ஒருமுறை வீட்டில் இருக்கும் அனைவரும் ஊருக்குக் கிளம்பிய சமயம் அவரது குடும்பத்துடன் மிகவும் நெருங்கிய நண்பர் ஒருவர் “சித்தலிங்க மடத்தில் ஞானானந்த சுவாமிகள் உள்ளார். அவரைப் பற்றி நிறைய பேர் நன்றாக சொல்கிறார்கள். போகும் வழியில் நாமும் தரிசித்துவிட்டு செல்லலாமே” என்று கூறவும் அவர் வீட்டிலுள்ள அனைவரும் சரி என்று கூறினார்கள். வீட்டிலிருந்த அனைவருமே திருக்கோவிலுருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கும் சித்தலிங்க மடத்திற்குச் சென்றனர். அங்கு ஞானானந்த சுவாமிகளைத் தரிசித்துவிட்டு ஆசிபெற்றுச் சென்றனர்.

ஞானானந்த கிரிசுவாமிகளின் தெய்வீகத்தன்மை அந்த மானிடனை ஈர்த்துவிட அவர் மட்டும் அவ்வப்போது சென்று தரிசித்து வந்தார். நாளடைவில் ஞானானந்த சுவாமிகளையே தனது ‘குருவாக’ அவரது மனம் ஏற்றுக்கொண்டது. சித்தலிங்க மடத்தில் பக்தர்களின் எண்ணிக்கை அதிகமானதால் ஞானானந்த கிரி சுவாமிகள் சித்தலிங்க மடத்திலிருந்து தபோவனத்திற்கு வந்தார்கள். அந்த ஞானானந்த சுவாமிகளிடம் அப்படி என்ன அம்சத்தை அந்த மானிடன்கண்டாரோ தெரியவில்லை, அவரோடு ஐக்கியம் ஆனார். ‘தபோவனத்திற்குச் சென்று ஞானானந்த சுவாமிகளுடன் இருக்க வேண்டும், சுவாமிகளின் பாதார விந்தங்களை நமஸ்கரித்துக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்’ என்றெண்ணி தபோவன ஆஸ்ரமத்தில் போய் தங்கினார்.

அங்கே விதிமுறைகள் சற்று கடினமானவை. விடியற்காலை 3.30 மணிக்கு கண்விழிக்க வேண்டும். 4.30 மணிக்குள் தெய்வ வழிபாட்டிற்குத் தயாராக வேண்டும். சரியாக 4.30க்கு சுவாமிகள் பஜனைக்கூடத்திற்கு வந்து மணி அடிப்பார். அந்த மணியின் ‘டிங்க்... டிங்க்...’ என்ற ஒசை ‘இறைவனைத் தரிசிப்போம், பஜனை செய்வோம், அனைவரும் வாருங்கள்’ என்ற செய்தியை உணர்த்தும். ஞானானந்தகிரி சுவாமிகள் முன் அமர்ந்து பஜனை நடைபெறும். சுவாமிகளின் ஒளிவீசும் பார்வையில் அவர்

முன்னிருக்கும் அனைவருமே தன்னிலை மறந்து தெய்வத்தை மட்டுமே நினைந்து மெய்சிலிர்த்து இருப்பார்.

பின் காலை 7.30 மணியளவில் சாப்பாடு தருவார்கள். அதனை சாப்பிட்டுவிட்டு அவரவர் அறைக்குச் சென்று தங்கள் பணியைப் பார்க்கலாம் அல்லது ஓய்வெடுப்பது என்றாலும் ஓய்வெடுக்கலாம். பின் 1.00 மணி அல்லது 1.30 மணி போல் காபி தருவார்கள். நமக்குப் பசித்தால் ஆசிரமத்தின் எதிரிலிருக்கும் மக்கடையில் ஏதேனும் பலகாரம் வாங்கி புசித்துக்கொள்ளலாம். இறைவனை அடைய வேண்டுமெனில் பசி, தாகம், தூக்கம் என்று அனைத்தும் மறக்க வேண்டும் என்பதனை நன்றாகவே போதித்திருந்தார் ஞானானந்த சுவாமிகள்.

தபோவனத்தில் அந்த மானிடனின் வாழ்க்கை ஆனந்தமாய் கழிந்துகொண்டிருந்தது. என்னதான் வசதியுடன் இருந்தாலும் இறைவனை நினைத்து ஆன்மிக வாழ்வில் திளைத்திருப்பது அந்த மனிதருக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. தனது குருவான ஞானானந்த சுவாமிகளைத் தரிசித்து அவரின் அருட்பார்வையில் இருப்பதைத் தன் பாக்கியமாக கருதினார். அம்மானிடன் தபோவனத்தில் இருந்த சமயம் யோகி அங்கு வந்திருக்கிறார். ஆனால் அவரோ ஞானானந்த சுவாமிகளிடம் தீவிர பக்தி கொண்ட தால் யோகி இருக்கும் திசைநோக்கி மறந்தும் கூட திரும்பவில்லை.

யோகி தபோவனத்தில் சில நாட்கள் தங்கியிருந்த சமயம், அவர் யோகியை ஓரிரு முறை தான் பார்த்து இருப்பார் போலும். ஆனால் அதே யோகியிடம் பின்னாளில் அவர் மொத்தமாய் சரணடைவார் என்று நினைத்ததில்லை. ஆம், தபோவனத்தில் ஞானானந்த சுவாமிகளின் சீடன் பின்னாளில் யோகியின் தீவிர பக்தனாகவும், சிறந்த சீடனாகவும் மாறினார். தபோவனத்தில் தன் குருவுடன் அமைதியாய், மகிழ்ச்சியாய், ஆனந்தமாய் வாழ்ந்தவருக்குத் தன் குருவைப் பிரியும் நேரம் வந்தது. இல்லை... இல்லை. அந்தக் குருவிற்கு உலகிலிருந்த வேலை முடியும் நாள் வந்தது.

1974-ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 7-ம் தேதி காலை 4.50 மணிக்கு உலகை விட்டுப் பிரிந்தார். தன் குருவை இழந்த அந்த மானிடனுக்கு உலகமே இருண்டுவிட்டதை போலானார். சுவாமிகளின் பிரிவை எந்தப் பக்தராலும் ஏற்க முடியவில்லை. மகிழ்ச்சிவனமாய் இருந்த தபோவனம் ஆழ்ந்த வருத்தத்தில் ஆழ்ந்ததால் துக்கவனமாய் காட்சி அளித்தது. தன் குருவை இழந்த

மானிடனுக்கு சுவாமிகள் எழுதிய புத்தகங்கள் தான் துணையாய் இருந்தன. தனக்கினி யார் குரு? தன்னை நல்முறைப்படுத்த எந்தக் குருவைத் தேடி எங்கே போவேன்? என்று தவித்த அவரது மனம் ஞானானந்தசுவாமிகள் எழுதிய புத்தகங்கள்தான் நல்வழிப்படுத்தும் என்று அமைதி கொண்டது.

சுவாமிகள் எழுதியுள்ள புத்தகத்தைப் படித்துக்கொண்டிருக்கையில் ஒரு புத்தகத்தில் 'யோகி ராம்சுரத்குமாரைப்' பற்றி சுவாமிகள் எழுதியிருக்க அதை படித்த அவருக்கு மனத்தில் ஒரு சந்தோஷ மின்னல். ஞானானந்தகிரி சுவாமிகள் வேறொரு மகானைப் பற்றி எழுதியிருக்கிறார் என்றால் நிச்சயம் அவர் பெரிய மகானாய் தான் இருப்பார் என்று எண்ணி யோகியைக் காண திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றார். தன்னுடன் மாணிக்கம் என்பவரையும் அழைத்துச் சென்றார். யோகி இருக்கும் தேரடி வீட்டிற்குச் சென்றார்.

கதவு சாத்தப்பட்டு இருக்க கதவைத் தட்டினார். கதவு திறக்கப் பட்டது. திறந்தது யாருமில்லை யோகி தான். அவர்கள் இருவரையும் பார்த்த யோகி "எங்கிருந்து வரீங்கள்?" என்று புன்னகை பூத்தவாறே கேட்க "தபோவனத்திலிருந்து வருகிறோம் சாமி" என்று கூறினார் அந்த மானிடர். "உங்கள் பெயர் என்ன?" என்று அடுத்த கேள்வியை கேட்டார் யோகி. "லெட்சுமணன் சாமி" என்றார் அவர். அவருடன் வந்தவரை யோகி பார்க்க "என் பெயர் மாணிக்கம் சாமி" என்று கூறினார் அந்த நண்பர்.

யோகியின் முகத்தில் அத்தனை மகிழ்ச்சி பரவியது. சந்தோஷமாய் "இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு இன்றைக்கு எப்படியோன்னு நினைச்சேன். ராமர் லெட்சுமணனே வந்துவிட்டார். இனிமே இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு எந்தக் கவலையுமில்லை" என்று பலமாக கூறிக்கொண்ட தன் கைகளை தலைக்குமேல் சற்றே உயர்த்தி கைகளை மாற்றி மாற்றி தன் பாதங்களையும் முன்னும் பின்னுமாய் மாற்றி மாற்றி வைத்து சிறு நடனம் ஆடிக்கொண்டே அவர்கள் இருவரையும் உள்ளே அழைத்துச் சென்றார்.

அந்த லெட்சுமணன் நான் தான். ஆனால் ராமர் தான் யார் என்று தெரியவில்லை. யோகியைக் கண்டு தரிசித்து அவரிடம் ஆசிர்வாதம் பெற்றதில் இருந்து மனம் அப்படியொரு மகிழ்ச்சியில் திளைத்தது. யோகியின் அருட்பார்வையில் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணினேன். சில ஆண்டுகள் நான் மட்டும் அவ்வப்போது திருவண்ணாமலைக்கு வந்து யோகியைத் தரிசித்துவிட்டு

சென்றேன். யோகியையே குருவாக என் மனது ஏற்றுக்கொள்ள யோகியிடம் அனுமதி கேட்டுக்கொண்டு திருவண்ணாமலையிலே வீடு பிடித்துத் தங்கினோம்.

நாட்கள் செல்லச் செல்ல யோகியிடம் நான் மட்டுமல்ல என் குடும்பமே சரணடைந்தது. என் மனது முழுவதும் யோகியின் நாமமே ஒலித்தது. சதா எந்நேரமும் 'சிவ சிவ' என்று சொல்லும் ஆச்சியையும், 'சிவா ராமா' என்று சொல்ல வைத்த யோகி என்னையும் 'ராமா, ராமா' என்று சொல்ல வைத்தார். பகவானின் அருட்பார்வையில் இருக்கவேண்டும் என்று எண்ணிய நான் நாளடைவில் என் குடும்பத்தாருடன் யோகியின் அரவணைப்பில் இருந்தோம். யோகியை பிரிந்து எங்கும் நான் செல்லமுடியாது. யோகிவிடவும் மாட்டார்கள். "செட்டியார் எங்கும் போகமாட்டார்" என்று யோகியே கூறியிருந்தார்கள்.

யோகியின் அருளையும், ஆசியையும் பெற்ற நானும், என் குடும்பமும் யோகியின் சில திருவிளையாடல்களையும், பல அற்புதங்களையும் கண்டு பூரித்துத்தான் போனோம். இன்று வரை யோகியின் அருளால் நாங்கள் எவ்விதத் துன்பமுமின்றி வாழ்ந்து வருகிறோம். நான் யோகியுடன் இருந்த சமயங்களில் 'யார் அந்த ராமர்?' என்ற சிந்தனை மனத்தில் இருந்தாலும் நான் யோகியிடம் கேட்கவில்லை. என் மனத்தில் எழும் சந்தேகங்களுக்குப் பதிலளிக்கும் யோகி இதற்கு மட்டும் அளிக்காமல் இருப்பார்களா என்ன?

நான் தான் ராமர், லெட்சுமணன் என்று அவர் மஹாசமாதி அடைந்த பின் எனக்கு உணர்த்தினார்கள். யோகி மஹா சமாதி அடைந்த அன்று மிகவும் வேதனையுடன் இருந்த நான் ஒரு காகிதத்தில் 'ராம. அரு. லெட்சுமணன்' என்று என் பெயரை வேக வேகமாய் கிறுக்கிக்கொண்டேயிருக்க என் மனத்தில் சட்டென்று யோகி 'ராமர் லெட்சுமணன் வந்து விட்டார்' என்று கூறியது நினைவுக்கு வர என் பெயரை படித்தேன் - ராம. அரு. லெட்சுமணன்.

யோகி, என் இனிஷியலுடன் என் பெயரையும், சேர்த்து சொல்லியிருக்கிறார். ஆனால், நான் அவரிடம் என் பெயரை மட்டும் தானே சொன்னேன்? என் இனிஷியல் யோகிக்கு எப்படித் தெரியும்? என்று எண்ணினேன். நாம் யோகியிடம் வந்த அன்றைக்கே அவர் நம்மை புரிந்து வைத்து அற்புதம் புரிந்துள்ளாரே

என்று ஆச்சரியம் ஏற்பட்டது. யோகியுடன் வாழ்ந்த நாட்களில் அவரிடம் மொத்தமாக சரணடைந்த மனது அவரை மட்டுமே குருவாக நினைக்க அவரைத் தவிர வேறு யாரையும் என் மனது தேடவில்லை. 'யோகி ராம்சுரத்குமார்' என்ற நாமம் போதுமானதே, என் குருவும் தெய்வமும், யோகிதான். நாம் அவர் அரவணைப்பில் தான் இருக்கிறோம் என்ற எண்ணம் மனத்தில் பதிந்துவிட மனமும் 'யோகி ராம்சுரத்குமார் ஜெயகுருராயா' என்று பாடியது. வாழ்க்கை என்னும் கடலில் யோகியின் நாமத்தை உச்சரித்துக் கொண்டே பயணிப்பதால் என்னை எந்தச் சூறாவளியும் தாக்கவில்லை. படகு சீராக சரியான பாதையை நோக்கி பயணம் செய்துகொண்டிருக்கிறது.

எல்லாம் இங்கே இருக்கிறது

1974ம் ஆண்டு. கிட்டத்தட்ட 42 வருடங்களுக்கு முன் நடந்தவற்றை நினைக்கும்போதே மனத்தில் சந்தோஷம் குதாகலிக்கும். ஆம், அந்த வருடம் முதல் என் வாழ்க்கையின் நிறைய மாற்றங்கள். எதிர்பாராத திருப்பங்கள் எல்லாம் நடந்தது. ஆனால், அனைத்தும் மகிழ்ச்சியான நிகழ்ச்சிகளே. எதற்கும், எவர்க்கும், ஏன் என் தாய், தந்தைக்குக் கூட பயப்படாத என்னை பயப்பட வைத்தது ஒன்றுதான். எனது பக்தி தான் எனக்குப் பயத்தை உருவாக்கியது.

ஆம், நான் என் குருவாய் வணங்கும் என் பகவான் யோகி ராம்சுரத்குமார் அவர்களை முதன்முதலில் கண்டது. 1974ல் தான் "யோகி ராம்சுரத்குமார் ஜெயகுருராயா" என்ற நாமத்தை நான் உச்சரித்ததும் 1974-ல் தான். அன்று முதல் யோகியின் பக்தனாக

மாறினேன். பகவானிடம் கொண்ட அத்தி பக்தியினால் பகவானிடம் அன்பும், பக்தியும் கூடவே பயமும் வந்தது. யோகியை எந்த வகையிலும் கோபப்படுத்திவிடக் கூடாது என்று தான் பயப்படுவேன். அதை எப்போதும் கவனத்தில் கொண்டு பகவான் சொல்வதைக் கருத்தில் கொண்டு நடப்பேன்.

ஆனால் 1974-1975ல் என் தொழில் காரணமாக மாதத்தில் ஒரு முறை, அல்லது இரு முறை மட்டுமே திருவண்ணாமலைக்கு வந்து யோகியைத் தரிசித்துவிட்டுச் செல்வேன். பின் 1993ல் யோகியிடம் திருவண்ணாமலையில் தங்க அனுமதி கேட்டேன். காரணம் நானும் ஆச்சியும் பகவானிடம் கொண்ட பக்தியினால் அவரை அடிக்கொருமுறைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று எண்ணி யோகியிடம் உத்தரவு கேட்டோம். பகவானும் அனுமதி அளித்தார்கள். ஆனால் ஆசிரமத்திற்கு அருகில் தான் வீடு பிடித்து தங்கவேண்டும். திருவண்ணாமலை நகரத்தில் இருக்கும் வீட்டில் தங்கக்கூடாது என்று கூறினார்கள்.

மேலும் "அப்பா எப்போது போகச் சொல்றாங்களோ அப்போது தான் இங்கிருந்து செல்லவேண்டும். இடையில் வேறெங்கும் செல்லக்கூடாது. சம்மதமா?" என்று கேட்டார்கள். நாங்களும் சம்மதம் தெரிவித்தோம். பகவானின் அருகிலே இருக்கப் போகிறோம் என்ற மகிழ்ச்சி அலை மனத்தில் எழுந்தது. ஆசிரமத்திற்கு அருகில் வீடு கிடைப்பதற்கு மிகவும் கஷ்டமாய் இருந்தது. பின்பு யோகியின் அருளால் ஆசிரமத்திற்கு அருகில் வீடு கிடைத்தது. நாங்கள் அங்கு தங்கினோம்.

பகவானின் உத்தரவுப்படி நாங்கள் எங்கும் செல்லவில்லை. ஊரில் சொந்தங்களில் விசேஷம் வரும். நாங்கள் யோகியிடம் அனுமதி கேட்க பயந்துகொண்டு ஊருக்குச் செல்ல அனுமதி கேட்பதில்லை. விசேஷங்களுக்குச் செல்லவும் இல்லை. சொந்தங்களைப் பார்க்க வில்லை. இப்படியே நாங்கள் யோகியிடம் அனுமதி கேட்க பயந்துகொண்டு ஊருக்குச் செல்லாமல் சொந்தங்களின் விசேஷங்களில் கலந்துகொள்ளாமல் இருப்பதைக் கண்ட ஒரு சிலர் பகவானிடம், "செட்டியாருக்கு ஊரில் நெருங்கின இடத்தில் விசேஷங்கள் வருகிறது. ஆனால் அவர் உங்களிடம் கேட்க தயக்கமும் பயமும் கொண்டதால், எங்கும் செல்லாமல் இருக்கிறார்" என்று கூற யோகி "செட்டியார் முன்னின்று நடத்த வேண்டிய விசேஷங்களுக்கு சென்று வரலாம்" என்று சட்டத்தைச் சற்றே தளர்த்தினார்.

பின் பகவானின் அருளால் சொந்தகளின் விசேஷங்களுக்கு வந்து செல்வேன். அங்கு திருவண்ணாமலையில் யோகி பக்தரான கலாசாகரம் ராஜகோபால் என்பவருடன் எனக்கு நட்பு ஏற்பட்டது. அப்போது நானும், கலாசாகரரும் "எங்கள் குடும்பத்துடன் காஞ்சன்காட்டிற்கு சென்று வருகிறோம். பகவான் உத்தரவு தரவேண்டும்" என்று யோகியிடம் உத்தரவு கேட்டோம். அதற்கு யோகி "காஞ்சன்காட்டிற்குச் செல்ல நமக்குத் தேவையில்லை" என்றார்கள். மேலும் "காசி, இராமேஸ்வரம் எல்லாம் நமக்கு இங்கேயே இருக்கிறது. நாம் எங்கும் செல்லவேண்டியதில்லை" என்றார்கள். பகவான் ஏன் இப்படிச் சொல்கிறார்? என்று நினைத்தாலும் யோகியிடம் ஏதும் கேட்கவில்லை. கேட்பதற்கு தைரியம் வேண்டும் அல்லவா? பகவான் சொல்லும் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் நாட்கள் செல்ல செல்ல அர்த்தம் புரிந்தது. இறைவனே நம்முடன் இருக்கும்போது நாம் ஏன் வேறெங்கும் செல்ல வேண்டும் என்ற எண்ணம் எனக்குள்ளே வந்தது. எனவே நான் பகவானுடன் இருப்பதை மட்டுமே நேசித்து அவருடனே இருந்துவிட்டேன்.

‘யோகி’

சுமார் 35 வருடங்களுக்கு முன்னால் பகவான் சன்னதி தெரு வீட்டில் இருந்தார். அச்சமயம் பகவானை தரிசிக்க வரும் பக்தர்களிடம் பகவான் உங்கள் பெயர் என்ன? என்கிருந்து வர்றீங்க? என்று கேட்பார். வரும் பக்தர்கள் அதற்குப் பதில் சொன்னதும், யோகி அடுத்த கேள்வியைக் கேட்பார்: “இந்தப் பிச்சைக்காரனோட பெயர் தெரியுமா?” சிலருக்கு பகவானின் திருநாமம் தெரியும். ஒரு சிலருக்குத் தெரியாது. ஆனால், இந்தக் கேள்வியை பகவான் அனைவரிடமும் கேட்டுக் கொண்டே இருப்பார்கள்.

அப்படி ஒரு காலையில் பகவானைத் தரிசிக்க நான் சென்றிருந்தேன். அச்சமயம் நெய்வேலி யில் இருந்து ஒரு அதிகாரி வந்திருந்தார். அவர் யோகியின் பக்தர்.

நான் பகவானைத் தரிசித்துவிட்டு ஆசிர்வாதம் பெற்று விட்டு அவர் அருகே அமர்ந்தேன். பின் அந்த அதிகாரியும் யோகியை வணங்கி ஆசிர்வாதம் பெற்றார். அப்போது அந்த அதிகாரி பகவானை ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக்கொள்ளலாமா? என்று வேண்டினார். பகவானும் அனுமதி அளிக்க அவர் புகைப்படம் எடுத்தார். அப்போது பகவானும் எங்களிடம் “இந்தப் பிச்சைக்காரனின் பெயர் தெரியுமா?” என்று கேட்டார்.

அதற்கு நான் “யோகி ராம்சுரத்குமார் குரு மகராஜ் சுவாமிகள்” என்றேன். உடனே பகவான் தன் இதழ்களில் மெல்லியதாய் ஒரு புன்னகையைத் தழுவவிட்டு, “அதெல்லாம் இல்லை. யோகி ராம்சுரத்குமார் மட்டும் தான்” என்றார். மேலும் ‘யோகி’ என்பதுதான் மிக முக்கியம் என்றும் கூறினார். அவரது பெயரில் கூட ‘யோகி’ என்ற சொல் மட்டும் போதும், மற்ற மரியாதைகள் வேண்டாம் என்று எளிமையாக இருக்கும் பகவானை கண்சிமிட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அரவணைப்பில் தாயானாவன்

பகவானின் உடல்நிலை சரியில்லாத நேரத்தில் நாங்கள் சுமார் பத்துபேர் மட்டும் பகவானின் அருகே இருந்தோம். அந்தச் சமயத்தில் மதிய உணவு வேளையின்போது தேவகி அம்மா பகவானுக்கு உணவு அளிக்கும் முன்பு அவர் கொண்டு வந்த இனிப்புப் பொருளை அளித்தார். பகவான் அந்த இனிப்பை சிறிது உட்கொண்டு மீதம் இருந்த இனிப்பை அங்கிருந்த அனைவருக்கும் பிரசாதமாக பகிர்ந்து அளித்தார். அச்சமயத்தில் நான் வெளியில் சென்று இருந்தேன்.

என்னைத் தவிர பகவானின் அருகிலிருந்த அனைவருக்கும் அந்த இனிப்பு அருட்பிரசாதம் கிட்டியது. பின்னர் அந்தப் பிரசாதமும் தீர்ந்தது. அப்போதுதான் நான் அங்கு வந்தேன். நான்

வருவதைக் கண்ட என்னை போன்ற பகவானின் பக்தர்களில் ஒருவர், "சாமி, செட்டியார் வருகிறார்" என்றார். எத்தனை பிள்ளைகள் இருந்தாலும் அனைத்து பிள்ளைகளுக்கும் சமமளவு பாசத்தையும், அன்பையும் காட்ட பெற்றதாயாலும், பகவானாலும் மட்டும் தானே முடியும்?

அதுபோலவே, பகவானின் அருகிலிருந்த அனைவருக்கும் பகவானின் பிரசாதம் கிடைத்தது. எனக்குக் கொடுப்பதற்கு பிரசாதம் இல்லை என்பதை உணர்ந்துகொண்ட பகவான் அவருக்கு உணவளிக்கும் போது உணவுடன் சேர்த்து உண்ணுவ தற்காக வைத்த அப்பளத்தை எடுத்துச் சாப்பிட்டார். அதில் ஒரு பகுதியைச் சாப்பிட்டுவிட்டு என்னை அருகில் அழைத்தார். நான் பக்கத்தில் சென்றேன். என் கையை நீட்டச் சொன்னார்; நீட்டினேன். இப்போது பகவானின் அருட்பிரசாதம் என் கையில் ஒருமுறை அல்ல, இருமுறை கிடைத்தது.

சாமி சாப்பிட ஆரம்பித்ததும், அங்கிருந்த எங்கள் அனைவருக்கும் உணவு நேரம் ஆரம்பித்தது. மொத்தமாக கூட்டமாக செல்லாமல் இருவராக, மூவராகச் சென்றோம். அப்போது நான் மட்டும் தனித்து நின்றேன். நான் தனியாக நிற்பதைக் கண்ட தேவகி அம்மா, சாமியிடம் "சாமிஜி, செட்டியார் மட்டும் தனியாக இருக்கிறார்" என்றார்கள். அப்போது சாமி "செட்டியார், நீங்கள் தனியாகச் சாப்பிடும் அறைக்குச் செல்லவேண்டாம். சமையல் அறைக்கு சென்று சாப்பிட்டுவிட்டு உடனே திரும்பி இங்கே வாருங்கள்" என்றார். தன் உடல்நிலை சரியில்லை என்ற நிலையிலும் யோகி தன் குழந்தைகள் மீது காட்டிய தாயன்பைக் கண்டு வியந்தேன்.

மாவுருண்டை

ஆச்சிக்கு இறைபக்தி அதிகம். அதன் காரணமாகவே பகவானிடம் அதிக பக்தி கொண்டார். பகவானை வழிபடுவதில் மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைவார். ஒருமுறை ஆச்சி பகவானுக்குக் கொடுப்பதற்காக மாவுருண்டை செய்தார். அவர் பகவான் மேல் உள்ள பிரியத்தில் அதிகமாகவே மாவுருண்டை செய்தார். அதை கவனித்த நான் "எதற்காக இவ்வளவு அதிகமாகச் செய்கிறாய். பகவான் முழுவதுமாய் அப்படியே சாப்பிட போவதில்லையே" என்று கேட்டேன். அதற்கு என் மனைவி "நான் பகவானுக்காகச் செய்கிறேன்" என்று மட்டும் பதில் கூறினார்.

பின்பு நானும் என் மனைவியும் பகவானைத் தரிசிக்க அவர் செய்த மாவுருண்டை உடன் சென்றோம். பகவானைத் தரிசிக்கும்போது சாமி மாவுருண்டையை

எடுக்கவே இல்லை. ஆச்சி மனம் கலங்கினார். அப்போது நான் பகவானிடம் "சாமி, இந்த மாவுருண்டையை ஆச்சி உங்களுக்காகதான் செய்தார்கள்" என்றேன். இதைக் கேட்ட சாமி, தன் அன்பு பக்தை தனக்குச் செய்துகொண்டுவந்த மாவுருண்டையைச் சாப்பிட்டார். அங்கே நடந்த ஆச்சரியம் என்னவென்றால் சாமிஜி இதனை அதிகமாக சாப்பிட மாட்டார் என்று நான் எண்ணியது தவிடு பொடியாகியது. சாமி தன் பக்தை அளித்த அன்பு உருண்டைகளில் பாதியை எடுத்துக்கொண்டார். தூய அன்பினால் கடவுளின் அருளைப் பெறலாம் என்று என் சிறுவயதில் கண்ணப்ப நாயனாரின் கதையில் உணர்ந்தேன். இன்று என் மனைவியின் தூய பக்தியில் அதனைக் கண்டுகொண்டேன்.

கோவில் ஆன ஆசிரமம்

பகவனால் முதன்முதலில் கோவில் என்று சொன்ன சம்பவம்:

பரந்து விரிந்த இந்தப் பூவுலகத்தை ஆளும் இறைவன் அனைத்து உயிர்களிடத்தும் வாழ்கிறான். அந்த இறைவன் தன் மீது தாய்மையான அன்புகொண்ட பக்தரை ஒரு நல்ல விஷயம் நடப்பதற்காக திருவிளையாடல்கள் செய்வது வழக்கம்தானே? அப்படித்தான் பின்வரும் சம்பவமும் நடந்தது. பகவானின் சிறந்த பக்தை ஆச்சி என்பது நமக்கு தெரிந்த விஷயமே.

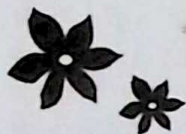
எப்பொழுதும் இறைச்சிந்தனையுடனும் இரக்கம் உள்ள மனதுடனும், அமைதி தழுவும் முகத்துடனும், சுறுசுறுப்புடனும் இருக்கும் ஆச்சிக்கு திடீரென்று உடல்நிலை சரியில்லை என்று தெரிந்தவுடன் என் மனம் பதறியது. என்றும் கண்ணைக் கவரும் செங்கதிர்களை வீசி பூவுலகை வெளிச்சமாக்கும் சூரியன் இன்று காலையிலிருந்து மாலை வரை நம்மை துடிதுடிக்கச் செய்கிறானே என்று எண்ணினேன்.

இளம் மஞ்சள் நிறத்தில் சூரியன் தன் வெளிச்சக்கதிர்களை சிறிது சிறிதாக குறைத்துக்கொள்ள, வெப்பம் குறைந்து புத்துணர்வு கூட்டி குளுமை தரும் மாலைப் பொழுதை ரசிக்க முடியாமல் ஆச்சியின் உடல்நிலைகண்டு பரிதவிப்புடன் ஜஸ்டிஸ் அருணாசலத்தின் இளைய சகோதரரும் மருத்துவருமான இராமநாதனுடன் ஆச்சியின் அருகில் இருந்தேன். மருத்துவர் இராமநாதன், ஆச்சியை பரிசோதித்து பார்த்துவிட்டு "இங்கிருந்து மருத்துவம் செய்ய முடியாது, அதற்குப் போதிய வசதிகள் உங்கள் வீட்டில் இல்லை.

எனவே நீங்கள் ஆச்சியை அழைத்துக்கொண்டு அதீதி ஆசிரமம் வாருங்கள்” என்றார்.

நானும் ஆச்சியை அழைத்துக்கொண்டு அந்த ஆசிரமத்துக்கு அன்று இரவே சென்றேன். அதீதி ஆசிரமத்துக்குப் பக்கத்தில்தான் பகவானின் ஆசிரமம். இரவுநேரத்தில் பகவானைத் தரிசிக்க இயலாது என்பதால் என் மனத்தால் பகவானை நினைத்துக் கொண்டு அந்தக் கடினமான இரவுப்பொழுதைக் கழித்தேன். அந்த இரவுப் பொழுதில் என்னுடன் சேர்ந்து கூட இருந்தவர்கள் இருவர். ஒருவர் டாக்டர் இராமநாதன், மற்றொருவர் அதீதி ஆசிரமத்திலுள்ள செளமியா அம்மா. அவர்கள்தான் என்னுடன் சேர்ந்து ஆச்சியைப் பார்த்துகொண்டார்கள்.

மறுநாள் காலையில் பகவானைத் தரிசித்து என் மனவேதனையைக் கூறி அதை அகற்றும்படி வேண்டினேன். சாமி என்னைச்சமாதானம் செய்து அனுப்பி வைத்துவிட்டு எனது பிள்ளைகள் மூன்று பேரையும் அழைத்தார். அவர்கள் பகவானைத் தரிசித்தது சுட்டெறிக்கும் மதிய வேளை. அந்த மதிய வேளையில் மனத்தில் அனல் சுடும் வேதனையுடன் பகவானை தரிசித்த என் பிள்ளைகளிடம் சாந்தம் தவமும் முகத்துடன் இருந்த பகவான் கேட்டது ஒன்று மட்டும் தான். “அம்மாவால் கோவிலுக்கு வர இயலவில்லையா?” என்று தான். தானிருக்கும் இடத்தை ‘ஆசிரமம்’ என்று மட்டும் அழைக்கும் பகவான் அன்றுதான் அந்த ஆசிரமத்தை மனதுக்கு அமைதியும், சாந்தமும், சந்தோஷமும் தரும் ‘கோவில்’ என்று கூறினார்.

வேஷ்டி மர்யாதை

இந்துக்களுக்கு மாதாமாதம் பண்டிகைகள் இருக்கும். அதில் மிகவும் சிறப்பம்சம் பொருந்தியது தீபாவளி பண்டிகைதான். தீபாவளி என்றாலே அந்தி இருளில் சுடர் விட்டெரியும் தீபங்களும், புத்தாடைகளும் பலகாரம், கண்ணைகவரும் வானவெடிகளும் தான் ரூபகம் வரும். அப்படி ஒரு தீபாவளி சமயத்தில் நானும் ஆச்சியும் புத்தாடைகள் வாங்கச் சென்றோம். அப்போது ஆசிரமத்தில் இருக்கும் டிரஸ்டி மிகவும் கண்டிப்பானவர்.

அவரைக் கேட்டுக்கொண்டுத்தான் பகவானைத் தரிசிக்க செல்ல வேண்டும். பகவானைத் தரிசிக்க குறிப்பிட்ட நேரத்தில் மட்டும்தான் செல்ல வேண்டும் என்பார். நானும் ஆச்சியும் புதுத்துணிகள் வாங்கி வர மாலை நேரம் ஆகிவிட்டதால் இனி

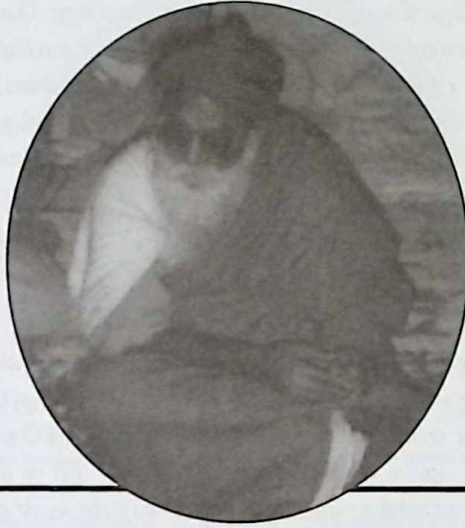
பகவானைத் தரிசித்து புதுத் துணியை அவரிடம் கொடுத்து ஆசிர்வாதம் வாங்க இயலாது. எனவே நாளை காலை பகவானின் ஆசனத்தில் வைத்து வணங்கிவிட்டு வருவோம் என்று நினைத்தேன். பகவானின் ஆசிர்வாதம் வாங்க முடியவில்லை என்ற கவலையோடு வீட்டுக்கு வந்தேன்.

மறுநாள் சூரியனை வரவேற்கும் மனம் கமழும் மலர்களும், பறவைகளின் இன்னிசையும், கண்ணுக்குக் குளிர்ச்சியும் மனத்துக்கு மலர்ச்சியும் தரும் அமைதியான காலை வேளை. சுமார் ஆறு மணி அளவில் வீட்டு வாசலில் யாரோ நிற்பதுபோல் தோன்ற வாசல் பக்கம் திரும்பி பார்த்தேன். ஒளி பொருந்திய முகத்துடனும், சாந்தம் நிறைந்த பார்வையுடனும் பகவான் நின்றிருந்தார். யோகியுடன் யோகிக்குச் சேவை செய்யும் சிஷ்யை தேவகி அம்மாவும் நின்றிருந்தார்.

எனக்கு ஆச்சரியமும், சந்தோஷமும் மனத்தில் பொங்கிட சாமியையும் தேவகி அம்மாவையும் வரவேற்று வீட்டில் அமர வைத்தேன். அப்போது சாமி என்னிடம் "தீபாவளிக்குப் புதுத் துணிகள் வாங்கிவிட்டீர்களா?" என்றார். நானும் "வாங்கி விட்டேன் சாமி" என்றேன். அதைத் தரும்படி கேட்டார்கள். அவரிடம் நான் வாங்கி வைத்திருந்த துணிகளைக் கொடுத்தேன். அவர் ஆசிர்வாதம் செய்து தந்தார். அப்போது 'சாமிக்கு அணிவிக்க மலர் மாலையோ, கொடுப்பதற்கு பழங்களோ ஏதுமில்லை, காலை வேளையில் எதிர்பார்க்காத நிகழ்வு அல்லவா இது? என்ன செய்வது?' என்று யோசித்தபோது, என் மகன் எனக்கு அனுப்பி வைத்த எட்டு முழ வேஷ்டி நினைவுக்கு வந்தது. அதை கொண்டு வந்து சாமிக்குச் போர்த்திவிட்டேன். என் அன்பில் என்னால் முடிந்ததை அப்போது சாமிக்கு செய்தேன். பகவான் அதனைச் சந்தோஷமாக ஏற்றுக் கொண்டார். பக்தனின் அன்பில் மகிழும் இறைவனை அப்போது தரிசித்தேன்.

சாமி ஆசிரமத்துக்குக் கிளம்பும்போது தேவகி அம்மாவிடம், "தேவகி, செட்டியார் கொடுத்த வேஷ்டியை மடித்து எடுத்துக் கொண்டு வா" என்றார். தூய அன்புடன் தன் பக்தன் தனக்கு வழங்கியதை ஏற்றுக்கொண்ட இறைவன் அதனைப் பத்திரப்படுத்தியும் வைத்துக்கொள்வதைப் பார்த்து அக மகிழ்ந்தேன். சாமி, என் மகள் உமையாளுக்கு படித்துரை சாமி

படம் கொடுத்து “திண்டுக்கல்லில் போய் கொடுக்கச்”
 சொன்னார். நான் ஓசூர் போகும் விவரம் சொன்னதும்
 “பரவாயில்லை, ஓசூர் கொண்டுபோய் வைத்திருந்து
 திண்டுக்கல்லுக்குச் செல்லும்போது உமாவுக்குக்
 கொடுப்போம்” என்று சொன்னார்கள்.

உடைந்த ஸ்டீயர்ங்!

பகவான் ஆசிரமத்திலிருந்தபோது என் மூத்த மகன் வெங்கட் (எ) அருணாசலம் அங்கு வந்தார். அவன் ஓசூரில் வீடு கட்டியிருந்தான். அதன் கிரஹ பிரவேசத்துக்குச் சாமியை அழைப்பதற்காக வந்தான். நாங்களும் மகனின் பால் காய்ச்சு நிகழ்ச்சிக்கு சென்று வரட்டுமா என்று சாமியிடம் கேட்டோம். சாமியும் சென்றுவர உத்தரவு தந்தார். பகவானின் ஆசிரமத்திலிருக்கும்போது சாமியின் உத்தரவு இல்லாமல் எங்கும் சென்று வரக்கூடாது. எனவே எங்கு செல்வதென்றாலும் சாமியிடம் கேட்டுதான் முடிவு செய்வோம்.

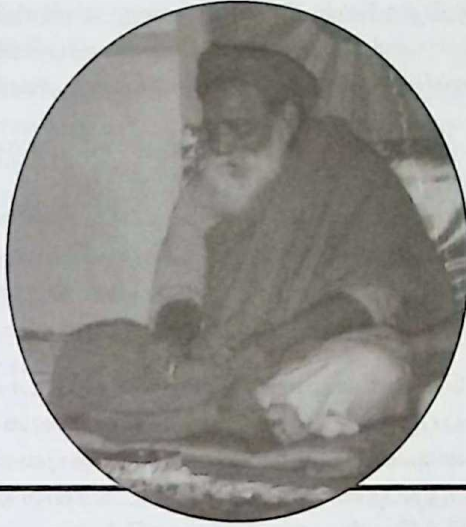
சாமி ஓசூருக்குச் செல்ல உத்தரவு தந்ததும் நாங்கள் கிளம்புவதற்கு ஆயத்தம் ஆனோம். நாங்கள் கிளம்பும் முன் சாமியைத் தரிசிக்கச் சென்றோம். அப்போது

யோகி “இன்றே செல்லவேண்டுமா” என்று கேட்க நாங்கள் அதிர்ச்சியில் உறைந்து போனோம். பிறகு நான் சாமியிடம் “நீங்கள் உத்தரவு தந்த பிறகு தானே சாமி நாங்கள் கிளம்புகிறோம்” என்றேன். உடனே சாமி அமைதியாக புன்னகைத்துக் கொண்டே “சரி விழா சிறப்பாக அமையும். எந்தவிதமான பிரச்சனையுமின்றி நல்லபடியாகச் சென்று வருவீர்கள்” என்றார். முதலில் சாமி ‘போகவேண்டுமா’ என்றதும் என் மனம் சற்று பதறியது. பின் நல்லபடியாக சென்று வருவீர்கள் என்று ஆசிர்வதித்ததும் தான் மனதுக்கு அமைதி பிறந்தது.

பகவானின் ஆசிர்வாதத்தோடு நான், ஆச்சி, என் மைத்துனர் மூவரும் ஒருருக்கு காரில் சென்றோம். எங்கும் நிற்காமல் நேரடியாக என் மகனின் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தோம். மறுநாள் காலையில் ஒரு ரில் நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள் அவர்களைப் பார்த்துவிட்டு வருவோம் என்று நான் என் காரை எடுத்தேன். கார் ஸ்டார்ட் ஆனது, ஆனால் முன்னும் செல்லவில்லை பின்னும் செல்லவில்லை. என்னவென்று காரைச் சோதித்தபோது ஸ்டியரிங் ராடு உடைந்திருப்பது தெரியவந்தது.

நேற்று பயணத்தின்போது தானே உடைந்திருக்க வேண்டும் என்று சிந்தித்தேன். அப்படியென்றால் காரில் பயணித்துபோது தானே உடைந்திருக்க வேண்டும்? அப்படியென்றால் காரில் பயணித்து வந்த எங்கள் மூவருக்கும் விபத்து ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால், ஒன்றுமே நடக்காமல் நல்லபடியாக வந்தது எனக்கு ஆச்சரியத்தைத் தந்தது.

பின்பு தான் சாமிஜியின் வார்த்தை நினைவுக்கு வந்தன. சாமி எங்களை ‘போகவேண்டுமா’ என்று கேட்டதற்கு அர்த்தம் அப்போதுதான் புரிந்தது. காரில் உள்ள பழுது பகவானுக்குத் தெரிந்திருக்கிறது. ஆனால் பகவானின் ஆசிர்வாதமும், அருளும் எங்களைக் காப்பாற்றியது என்பதை உணர்ந்ததும் ஒரு ரில் இருந்துகொண்டே பகவானுக்கு நன்றி சொல்லி வணங்கினேன்.

அயூர்வ தொலைபேசி!

நாங்கள்திருவண்ணாமலையில் இருக்கும் பொழுது, ஒருமுறை எங்கள் வீட்டுத் தொலைபேசி பழுதாகியிருந்தது. 25 நாட்களாக பழுது பார்க்கும் தொலைபேசித் துறை நபர்கள் வந்து சரிசெய்து பார்த்தார்கள். ஆனாலும், பழுதை நீக்க இயலவில்லை. ஒவ்வொரு நாளும் முயற்சி எடுத்தனர். ஆனால் ஏனோ தொலைபேசியில் ஏற்பட்ட பழுது நீங்கமாட்டேன் என்று அடம்பிடித்தது. தொலைபேசி பழுதடைந்ததால் எங்களை எளிதில் யாரும் தொடர்புகொள்ள முடியவில்லை.

இப்படியிருக்கும் சமயம் நான் மதிய உணவை முடித்துவிட்டு சற்று களைப்பு ஆறுவதற்காகப் படுத்தேன். அப்போது திடீரென்று தொலைபேசி மணி அடித்தது. தொலைபேசி அலுவலகத்திலிருந்து

தான் கூப்பிடுகிறார்கள் போல என்று எண்ணி ஆச்சியிடம் “யார் என்று பார்” என்றேன். ஆச்சி தொலைபேசியில் பேசியதோ ஆசிரமத்தில் சாமியுடனிருக்கும் ராஜ்மோகன் அவர்களிடம்.

ராஜ்மோகன் பேசுகிறார் என்றதும் நான் தொலைபேசியை வாங்கிப் பேசினேன். அப்போது ராஜ்மோகன் “செட்டியார், உங்களிடமுள்ள பகவானின் புகைப்படங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஆசிரமத்துக்கு சாமி வரச் சொல்கிறார்கள்,” என்றார். நானும் என்னிடம் இருந்த புகைப்படங்களை எடுத்துக் கொண்டு ஆசிரமத்துக்குச் சென்றேன்.

சூரியனின் வெண்மையான கதிர்கள் வானில் பரந்து பூமியில் வெப்பத்தை பொழியும் மதிய வேளை. ஆசிரமம் வந்துபகவானைவணங்கி, நான்கொண்டுவந்தபுகைப்படங்களைச் சாமியிடம் கொடுத்தேன். சாமி புகைப்படங்களை ஏன்கேட்கிறார் என்று யோசித்தேன். நான் யோசித்தது பகவானுக்குத் தெரிந்துவிட்டது போலும். சாமி என்னிடம் சிரித்துக்கொண்டே, “செட்டியார், இத்தாலியில் என் நண்பர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இத்தாலியில் இந்தப் பிச்சைக்காரனின் சிலை ஒன்றை வைக்கப்போகிறார்களாம். அதற்காகதான் உங்களிடம் உள்ள புகைப்படங்களில் சிலவற்றைத் தேர்வு செய்து அனுப்புவதற்குக் கேட்டேன்” என்றார். நானும் “சரி சாமி” என்றேன்.

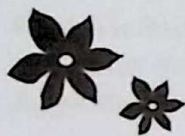
பின்பு ஆசிரமத்தில் சிறிதுநேரம் சாமியிடம் பேசிக்கொண்டே இருந்தேன். அப்போது ஆச்சி சாமியைத் தரிசனம் செய்ய போக வேண்டும் என்று சொன்னது நினைவுக்கு வர ஆச்சியை ஆசிரமம் வரச்சொல்லலாம் என்று நினைத்தேன். ஆசிரமத் தொலைபேசியில் இருந்து வீட்டுக்குத் தொடர்பு கொண்டேன். தொடர்பு கிடைத்தது.

ஆனால் ஆச்சி தொலைபேசி எடுத்து பேசவில்லை. சாமி என்னைத் தொடர்புகொண்டபோது வீட்டு தொலைபேசியில் தான் பேசினேன். எனவே பழுது நீங்கிவிட்டது என்று நினைத்தேன். ஆதனால் மீண்டும் ஆசிரமத்தில் இருந்து ஆச்சிக்கு தொடர்பு கொண்டேன். ஆனால் ஆச்சி என்னிடம் பேசவில்லை. ஏன் என்று தெரியவில்லையே என்று நினைத்தவாறே நான் ஆச்சியை ஆசிரமத்துக்கு அழைத்துவர அங்கிருந்து வீட்டுக்குக் கிளம்பினேன்.

வீட்டுக்கு வந்து ஆச்சியிடம் “தொலைபேசியில் தொடர்பு கொண்டால். நீ எடுத்து பேச மாட்டியா?” என்று சிறிது

கோபமாக கேட்டேன். அதற்கு ஆச்சி “நீங்கள் கூப்பிட்டீர்களா? தொலைபேசி அழைப்பு மணி ஒலிக்கவே இல்லையே” என்றார்கள். நான் இதைக் கேட்டதும் ஸ்தம்பித்துப் போனேன். அப்போ தொலைபேசி பழுது நீக்கப்படவில்லையா? என்று தொலைபேசியைச் சோதித்து பார்த்தேன். தொலைபேசி பழுதாகத்தான் இருந்தது.

மறுநாள் ஜஸ்டிஸின் உதவியோடு தொலைபேசியைச் சரி செய்தோம். கடவுள் நம்மை தொடர்புகொள்ள அவருக்கு இயற்கை ஒன்று போதுமே? எதற்கு ஊடகம்? ஐம்பூதங்களும் பகவான் தான் என்று உணர்ந்தேன்.

குழந்தையின் தவறு

சுன்னதி தெரு வீட்டில் பகவான் இருந்த சமயம் அது. நான் காலை வேளையில் பகவானைத் தரிசிக்கச் சென்றேன். அப்போது பகவானுக்குப் பணி செய்யும் பக்தர்கள் மாடியில் இருப்பதைக் கண்டேன். மாடியில் இருக்கும் பக்தர்களில் ஒருவரிடம் “பகவான் இருக்கிறாரா” என்றேன். அவரும் இருக்கிறார் என்றார். நான் அதைக்கேட்டதும் சரி காலையில் பகவானை தரிசனம் செய்யப்போகிறோம், சிறிது பூ வாங்கிக்கொண்டு போகலாம் என்று எண்ணி அந்தத் தெருவின் முனையில் இருக்கும் பூக்கடையில் பகவானுக்கு மலர்ந்த மலர்களை வாங்கினேன்.

இதனை மாடியில் இருந்து பகவான் கவனித்து விட்டார் போலும். என் குரல் கேட்டதும் மாடிக்கு வந்திருப்பார் போலும். நான் என்ன செய்கிறேன்

என்று கவனித் திருக்கிறார். நான் மலர்களை வாங்கிக்கொண்டு பகவானைத் தரிசிக்க வந்தபோது எனக்கு எதிர்பாராத அதிர்ச்சி. ஆம், நான் வந்ததைக் கண்டதும் சாமி என்மீது கோபத்தைக் காட்டினார். என் தோளில் ஓங்கி அடித்துவிட்டு கடுமையாக பேசினார். “இந்தப் பிச்சைக்காரனை பார்க்க வருவதென்றால் நேரே வரணும், நேரே செல்லணும். இனி நீ இங்கே வராதே, போய் மேலே உட்கார்... போ,” என்று என்னை விரட்டி அடித்தார்.

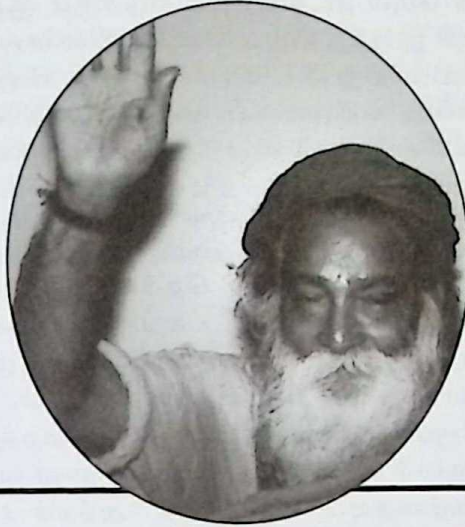
எனக்கு அதிர்ச்சிக்கு மேல் அதிர்ச்சி. பகவான் என்னை அடித்தது கூட எனக்கு வலிக்கவில்லை. என்மேல் கோபம் கொண்டு ‘என்னை பார்க்காதே போ’ என்று சொல்லிவிட்டாரே, ‘வராதே’ என்றும் சொல்லிவிட்டாரே. நான் சாமிக்குப் பூ வாங்கியது யாரையும் கேட்காமல் பகவான் வீட்டில் உள்ளாரா இல்லையா என்று எதிர்பார்க்காமல் வாங்கியிருக்க வேண்டும். நான் செய்தது தவறுதான் என்று உணர்ந்து கண்ணீர் வடித்தேன்.

பகவானுடைய அன்பும், அருளும் கிடைக்காதோ என்று தீயில் சுட்ட புழுவாய் துடித்து தவித்தேன். பகவான் என்னிடம் பேசுவாரா, மாட்டாரா? இல்லை என் முகத்தைக்கூட பார்க்க மாட்டாரா? என்று எல்லாம் எண்ணிதுவண்டு போனேன். அறியாக்குழந்தை தவறு செய்வது வழக்கம், அதற்குத் தாயின் கோபம் கடுமையாக இருந்தாலும், அந்தக் கோபம் நீரில் பட்ட நெருப்பு போல் அணைந்துவிடும். குழந்தை தவறை உணர்ந்ததும் அன்பைப்பொழிவது அன்னையின் குணம். அதுபோலவே தான் பகவான் பக்தனிடம் காட்டும் கோபமும்.

நான் நெருப்பில் வெந்து தவிப்பதை உணர்ந்த பகவான் என்னை அழைத்தார். நான் சென்றேன், அப்போது சாமி “இந்தப் பிச்சைக்காரனைப் பார்க்க நேராகத்தான் வரணும். அங்கு பார்ப்பது, இங்கு கேட்பது, வேறு எங்கும் செல்வது கூடாது” என்று கடிந்தார். நான் பகவான் சொன்னதைக் கேட்டு அவரின் பாதத்தில் விழுந்து மன்னிப்பு கேட்டேன். பின்பு “சாமி, எனக்கு அடிக்கு ஒருமுறை உங்களைத் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தை தாருங்கள், என்னை போ என்று சொல்லாதீர்கள். எனக்கு உங்களைத் தரிசிக்கவில்லை என்றால் மனதுக்கு நிம்மதி இல்லை” என்று வேண்டினேன்.

உடனே சாமி என்னை அடித்த இடத்தில் அன்பாக தடவிக் கொடுத்து பரிவுடன் சிரித்துக்கொண்டே “உனக்கு நிம்மதியாக

இருக்கு, இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு தலைமேல் அல்லாவா வந்து நிற்கிறது'' என்றார். பகவான் சொன்னதைக் கேட்டதும், நான் பரவசமடைந்தேன். என் பிரச்னைகளை பகவான் பார்த்துக்கொள் கிறார் என்று நிம்மதி அடைந்தேன். பகவானின் ஆசிர்வாதம் கிடைத்ததும் துடித்துக்கொண்டிருந்த என் மனம் அமைதியானது. எனக்குள் ஏற்பட்ட காயம் மறைந்துவிட்டதை உணர்ந்து பகவானைத் தரிசித்துவிட்டு வீட்டுக்கு நிம்மதியாகச் சென்றேன்.

மகானின் ஆசீர்யுடன் வளர்ந்த தொழில்

நான் தொழில் சம்பந்தமாக ஒரு முறை திருச்சியில் ஐஸ்கிரீம் கம்பெனி ஆரம்பிக்க இருந்தேன். இதனை ஆரம்பிக்க தபோவனம் ஞானானந்தகிரி சுவாமிகளிடம் ஆசிர்வாதம் கேட்டேன். தபோவனம் சுவாமி ஆசிர்வாதத்துடன் திருச்சியில் ஐஸ் கம்பெனியைச் சிறப்பாக ஆரம்பித்தேன். அந்த கம்பெனியை ஆரம்பிப்பதற்கு வங்கியில் தொழில்கடன் பெற்றிருந்தேன். நன்றாக சென்றுகொண்டிருந்த கம்பெனியில் திடீரென்று நஷ்டம் ஏற்பட்டது. எவ்வளவு முயற்சி செய்தும் அந்த நஷ்டத்தில் இருந்து மீண்டுவர இயலவில்லை.

வங்கியின் தொழில்கடனை சரியான நேரத்தில் செலுத்த இயலவில்லை. இதனால் வங்கியிலிருந்து

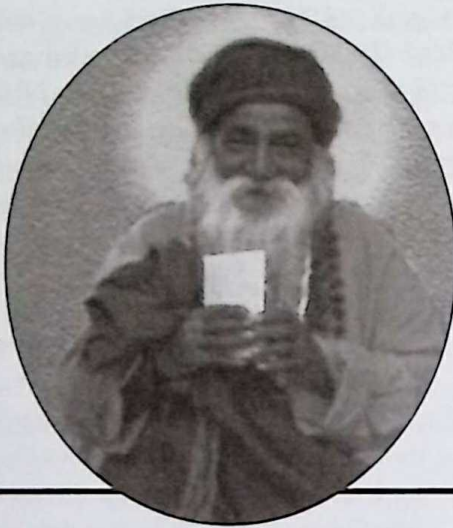
கம்பெனியின் மேல் நடவடிக்கை எடுக்கும் சூழல் உருவாக, என்னைச் சுற்றி இருந்த நண்பர்கள் உறவினர்கள் அனைவரும் கம்பெனியை விற்றுவிடலாம் நமக்கு பிரச்சனை ஏதும் வேண்டாம் என்று கூறினார்கள். எனக்குத் தைரியம் கொடுக்க அச்சுழ்நிலையில் யாருக்கும் தோன்றவில்லை. என்னைப் போலவே அனைவரும் ஒரு வித பதற்றத்திலும் பரிதவிப்பிலும் வருத்தத்திலும் இருந்தார்கள்.

நான் என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் கலக்கத்துடன் சாமியைப் பார்க்கச் சென்றேன். பகவானைக் கண்டதும் சற்று தைரியம் பிறந்தது. பகவானின் தெய்வத் திருமுகமும், ஒளி பொருந்திய பார்வையும் அமைதியான சிரிப்பும், எப்பேற்பட்ட துயரத்திலிருக்கும் மனிதனையும் தன்நிலை மறந்து பகவானை மட்டும் நினைக்கச் செய்யும். நான் பகவானை வணங்கிவிட்டு நடந்த அனைத்தையும் கூறிவிட்டு 'அந்தக் கம்பெனியை விற்றுவிடலாம் என்று கூறுகிறார்கள்' என்றேன்.

"ஞானானந்தகிரி சுவாமிகள் அருள்செய்த கம்பெனியை பிறர் வாங்க நாம் விற்பதா? யாருக்கு வந்த தைரியம் இது" என்று சற்று கோபம் கொண்டார். அப்போது நான் பகவானிடம் "சாமி, இருக்கும் சூழ்நிலையைப் பார்க்கும்போது எனக்கும் பயமாகத்தான் இருக்கிறது. மற்றவர்கள் சொல்வது போல் தான் என் மனமும் நினைக்கிறது" என்றேன். என் மனதில் இருக்கும் தவிப்பையும், வருத்தத்தையும் புரிந்துகொண்ட பகவான் என் தோளில் அன்பாகத் தட்டிக்கொடுத்து, "நீ கலங்கவேண்டாம், எல்லாம் நன்றாக நடக்கும், நீ எதுவும் செய்ய வேண்டாம், கடன் எல்லாம் தானாக அடையும். நீ கவலை கொள்ளாமல் போ" என்றார்.

அப்போது நான் இருந்த சூழ்நிலையில் பகவான் சொன்னதை யார் கேட்டாலும் நம்ப மாட்டார்கள். நானும் அப்படித்தான்; முழுமை யாக என் மனம் நம்பவில்லை. என்றாலும் சிறிது நம்பிக்கை இருந்தது. ஆனாலும் உடல் முழுக்க பயமும் பதற்றமும் பரவியிருந்து. இப்படி பரிதவிப்புடனும், வருத்தத்துடனும் ஒரு வாரம் கழிந்திருக்க, ஒரு நாள் என் மாப்பிள்ளைதிண்ணப்பனிடம் இருந்து அழைப்பு வந்தது. என்னவென்று கேட்டபோது "வங்கிக்கடன் முடிந்துவிட்டது, பணம் செலுத்திவிட்டோம்" என்றார்.

இதைக் கேட்டதும் சந்தோஷம் பிறந்தது. 'எப்படி' என்று மாப்பிள்ளையிடம் கேட்டேன். அவர்தனது மில்லுக்கு பக்கத்தில் வாங்கியிருந்த இடத்தை பகுதி, பகுதியாக பிரித்து விற்றதில் வந்த பணத்தைக்கொண்டு கடனை அடைத்திருக்கிறார்கள் என்பது எனக்கு அப்போதுதான் தெரிந்தது. பகவான் சொன்னது போலவே நடந்துவிட்டதே, என்று எண்ணி பகவானை வணங்கி பகவானுக்கு நன்றி சொன்னேன்.

பரம ஒளஷதம்

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்பு ஒருருக்கு அருகிலுள்ள பாகலூரில் நாங்கள் சினிமா கொட்டகை வைத்து நிர்வகித்து வந்த சமயம் அது. என் மனைவிக்குத் திடீரென்று உடல்நிலை சரியில்லாமல் போனது. பெண்களுக்கு 45 வயது முதல் 50 வயதுக்கு மேல் வரும் தொந்தரவு ஆச்சிக்கும் வந்தது. இரண்டு மணி நேரத்துக்குள் மூன்று முறை மயங்கிவிட்டார். ஆச்சியின் உடல்நிலை சீரற்று இருப்பதை என்னால் காணமுடியவில்லை. ஒருரில் உள்ள மருத்துவமனையில் சிகிச்சை பெறச் செல்லலாம் என்று ஆச்சியை அழைத்தேன்.

ஆச்சியோ, “எனக்கு மருத்துவ சிகிச்சை வேண்டாம், மருந்துகளும் வேண்டாம், நான் பகவானைக் காண வேண்டும். என்னை பகவானைத் தரிசிக்க கூட்டிச் செல்லுங்கள்” என்று கூறினார். நானும் ஆச்சியின்

பக்தி உணர்வுக்கு மதிப்பு அளித்து, அவர்களை திருவண்ணாமலை அழைத்துச் சென்றேன். திருவண்ணாமலை வந்தபின் ஆச்சியை அவர்களின் வீட்டில் ஓய்வு எடுக்கச் சொல்லிவிட்டு நான் பகவானைத் தரிசிக்கச் சென்றேன்.

சன்னதி வீதியில் உள்ள பகவானின் வீட்டில் பகவானை காணச் சென்றேன். அமைதி சொற்பமாக இருந்த பகவானைத் தரிசித்துவிட்டு பகவானிடம் ஆச்சியின் உடல்நிலையைக் கூறி “ஆச்சி உங்களைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்கிறார், அழைத்துக் கொண்டு வரட்டுமா சாமி” என்று கேட்டேன். அதற்கு “நானை காலை ஒன்பது மணிக்கு வாருங்கள்” என்றார். நானும் சரி என்று கூறிவிட்டு வீட்டுக்கு வந்தேன். மறுநாள் காலை 9 மணி. சூரியன் முழுமையாக தன் வட்டத்தோற்றத்தை ஒளிமயமாக காட்சியளிக்க செடியில் மலர்ந்த மலர்கள் தெய்வத்தின் திருவுருத்தை தழுவ, கீச்சிடும் பறவைகள் அனைத்தும் கூட்டமாக தங்கள் வேலையை நோக்கி விண்ணில் சிறகடித்து பறந்துசெல்லும் நேரம் அது.

நாங்கள் சாமியைப் பார்க்க வந்தோம். சாமியைத் தரிசித்துவிட்டு அமர்ந்த சமயம் ஒரு ஐயர் வந்தார். கையில் ஒரு தூக்குச் சட்டி. ஐயர் அந்தப் பாத்திரத்தை பகவானிடம் கொடுத்துவிட்டு ஆசிர்வாதம் வாங்கினார். பகவான் ஐயரை ஆசிர்வதித்து விட்டு அந்தப் பாத்திரத்தை திறந்தார். அதில் பொரி விளங்காய் உருண்டை இருந்தது. சாமி அதை எடுத்து சிறிது சாப்பிட்டார். பின்பு அதிலிருந்த உருண்டையை ஆச்சியிடம் கொடுத்தார். அந்த உருண்டை சற்று இனிப்பாக இருந்தது. எனவே அதை உட்கொள்ள சற்றே தயங்கினார் ஆச்சி.

ஆச்சி தயங்குவதைப் பார்த்த பகவான் ஐயரை காண்பித்து, “இவர் பெரும் வைத்தியர் அம்மா. உங்களுக்காகத்தான் இந்த மருந்தை செய்துகொண்டு வந்தார். இது பரம ஔஷதம் அம்மா. தைரியமாக சாப்பிடுங்கள்” என்றார். ஆச்சியும் அதை உட்கொண்டார். பின்பு பகவான் என்னிடம் “அப்பா உடல் நிலைக்கு எந்த சீர்கேடும் இல்லை என்று கூறுகிறார். இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கும் அது தான் தோன்றுகிறது. எனவே பயம் வேண்டாம், உடலுக்கு எந்தத்தீங்கும் இல்லை” என்றார்.

நான் பகவானிடம், “சாமி ஒருமுறை மெட்ராஸில் உள்ள மருத்துவமனையில் காண்பித்து சிகிச்சைபெறலாம் என்று எனக்குத்

தோன்றுகிறது சாமி'' என்று தயக்கமாக கூறினேன். இதைக் கேட்டதும் பகவான் சிரித்துக்கொண்டே ''ஆமாம், ஆமாம்... மருத்துவர்கள்நிறையபடித்தவர்கள், நாம் அவர்களை பார்க்கத்தான் வேண்டும்'' என்றார். பின்பு எங்களை ஆசிர்வதித்து அனுப்பி வைத்தார். ஆச்சியை மருத்துவமனையில் சேர்த்தோம். எங்களின் பயம் தீரவேண்டும், உடலுக்கு என்ன பிரச்னை என்று தெரிய வேண்டுமல்லவா? எனவே ஆச்சியை மெட்ராஸில் உள்ள மருத்துவமனையில் சிகிச்சைபெற சேர்த்தோம்.

ஒரு வாரம் சோதனைகள் எல்லாம் எடுத்து ரிப்போர்ட்டு வந்தது. மருத்துவரைப் பார்த்தபொழுது அவர் ரிப்போர்ட்டை பார்த்துவிட்டு ஆச்சியைப் பார்த்து ''உங்களுக்கு என்ன பிரச்னை? எதற்காக இங்கே சேர்ந்திருக்கிறீர்கள்?'' என்றார். எனக்கு இதைக் கேட்கவும் ஒன்றுமே புரியவில்லை. நான் மருத்துவரைப் பார்த்து ''ஏன் இப்படி கேட்கிறீர்கள்?'' என்றேன். அதற்கு அந்த மருத்துவர் ''இந்த அம்மாவுக்கு ஒன்றுமில்லையே. பிறகு ஏன் மருத்துவமனையில் வைத்திருக்கிறீர்கள்?'' என்றார். எனக்கு ஆச்சரியம் தாளவில்லை. பகவானின் வார்த்தை ஞாபகம் வந்தது. 'ஆச்சிக்கு ஒன்றுமில்லை' என்று சொன்ன பகவானுக்கு நன்றி கூறிக்கொண்டேன். பகவான் சொன்னது ஒருபோதும் பொய்யகாது என்று தெரிந்தும் மருத்துவமனைக்கு வந்தோமே என்று என்னை நானே நொந்துகொண்டேன்.

அன்பான விதிமுறை

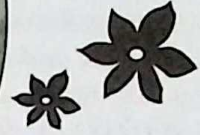
பகவானை எங்கிருந்தும் பிரார்த்தனை செய்யலாம். அதற்கு வேண்டியது மனத் தூய்மை மட்டும்தான். இறைவனைத் தரிசனம் செய்ய காணிக்கையோ, மலரோ அல்லது படைப்பு பொருளோ எதுவும் வேண்டாம். அன்பு கொண்ட பக்தி மட்டுமிருந்தால் போதும் என்று நம் அனைவருக்கும் தெரியும். அப்படியிருக்கும் பக்தனைத்தான் இறைவனுக்கு மிகவும் பிடிக்கும். அப்படி பகவானுக்குப் பிடித்த பக்தர் குழந்தைகளில் நானும் ஒருவன்.

திருவண்ணாமலை ஆசிரமத்தில் பகவானைத் தரிசனம் செய்ய சில விதிமுறைகளை பிறப்பித்திருந்தார். அந்த விதிமுறைகளில், 'பகவானைத் தரிசிக்க நேர்வழியில் செல்ல கூடாது வலதுபக்கத்திலிருக்கும் பாதையில் தான் செல்ல வேண்டும்' என்பது ஒன்று.

இது எனக்கு தெரியாது. நான் பகவானைத் தரிசிக்க எப்போதும் போல் சென்றேன். அந்த நேர்வழியில் செல்ல எத்தனித்தபோது அங்கிருந்த பணியாள் "இந்தப் பக்கம் செல்லக்கூடாது என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஐயா, நீங்கள் வலப்பக்கம் செல்லுங்கள்" என்றார். நானும் அமைதியாக சென்று பகவானைத் தரிசித்துவிட்டு வந்து ராஜலெட்சுமி அம்மாவிடம் சற்று வருத்தத்துடன் "பகவானைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று பக்தியுடன் வரும் பக்தர்களுக்கு வருத்தமும் ஏமாற்றமும் அளிக்கும் விதிமுறைகளை விதிக்காதீர்கள். பகவானைத் தரிசிக்க நீங்கள் ஏன் வழி சொல்கிறீர்கள்? எந்த வழியில் சென்றாலும் அமைதியாக தரிசிக்க வேண்டும்தானே" என்று கூறிவிட்டு வந்துவிட்டேன்.

பகவானை நேரே சென்று தரிசித்து பழகிய எனக்கு இந்த விதிமுறை ஏனோ ஏற்கமுடியவில்லை. வருத்தமாகவே இருந்தது. மறுநாள் காலையில் சாமியுடன் அனைவரும் காலை உணவருந்த உட்கார்ந்திருந்தார்கள். அச்சமயம் ராஜலெட்சுமி அம்மாள், சாமியிடம் நான் வருத்தத்துடன் தெரிவித்த செய்தியை கூறியிருக்கிறார். அதற்கு பகவான் "டிர்ஸ்டி மணி விதிக்கும் விதிமுறைகள் மேல் நிர்வாகத்தினர் ஏற்படுத்தும் புதுப்புது மாற்றங்கள் இந்த விதிமுறைகளை பின்பற்றலாம் அல்லது பின்பற்றவில்லை என்றாலும் தவறில்லை. ஆனால் செட்டியாரை இனிமேல் எதுவும் யாரும் செல்லவேண்டாம்" என்று கூறியிருக்கிறார்.

நான் அன்று காலை தரிசனத்துக்குச் சென்றேன். அப்போது ராஜலெட்சுமி அம்மாள் என்னை அழைத்து பகவான் கூறியதைச் சொன்னார். அதனைக் கேட்டதும் 'விதிமுறைகள் என்பது நிர்வாகத்தினருக்குத்தான் என்பிள்ளைகளுக்கு அல்ல, அவர்களை தொந்தரவு செய்யாதீர்கள்' என்று பகவான் அழகாகக் கூறியிருக்கிறாரே என்று எண்ணி வியந்தேன். என்னை எதுவும் சொல்லவேண்டாம் என்று சொல்லியிருக்கிறாரே, அப்போது பகவானின் பாதத்தை தழுவும் பகவானுக்கு பிடித்த அழகு மலர்களில் நானும் ஒன்றோ? என் தூய பக்திக்கு பலனை பகவான் தந்துவிட்டாரே என்று மனத்தில் பொங்கும் ஆனந்தத்துடன் பகவானைத் தரிசிக்க சென்றேன்.

பணமும் குணமும்

திருவண்ணாமலை கிரிவலம் என்றாலே அனைவருக்கும் தெரியும். திருவண்ணாமலை அருணாசலேஸ்வரர் கோவில் கோபுரத்துடன் சேர்ந்து அந்த மலையைப் பார்த்தால் அத்தனை அழகாக இருக்கும். பார்த்து ரசிக்க நம் இரு கண்கள் போதாது. இயற்கை எழிலும் கோவிலின் பக்தி ஒளியும் அனைவரையும் எளிதாக ஈர்த்துவிடும். தத்ரூபமாக கோவிலில் இருக்கும் அண்ணாமலை யாரை அப்படியே காணலாம்.

ஒருமுறை சாமியும், அவருடனிருக்கும் பெருமாள் ஐயாவும் திருவண்ணாமலை கிரிவலம் சென்றார்கள். அந்த மலையின் ஓரம் நிறைய வீடுகள் இருந்தன. ஒலைகளால் வேயப்பட்ட சிறு சிறு குடிசைவீடுகளும், அவரவர் வசதிக்கு ஏற்ப

வீடுகளின் வடிவமைப்புகளும் இருந்தன. பார்ப்பதற்கு சிறு கிராமத்தைப் பார்ப்பது போன்றே தோன்றும்.

அந்தக் கிரிவல மலைப்பாதையில் ஒரு பெண்மணி சாமி மலைப்பாதையில் வருவதைப் பார்த்தார். அப்பெண்மணி சற்று வசதி படைத்தவர். அவர் சாமியைப் பார்த்ததும், "சாமி, வா... சாமி நீ நம்ம வீட்டுக்கு வந்து ரெம்ப நாள் ஆச்சு சாமி வா.... சாமி வந்து ஒரு வாய் சாப்பிட்டு போ சாமி" என்றார் (அங்கு வாழும் மக்களின் பேச்சுவழக்கு இப்படித்தான் இருக்கும்). பகவானும் அவரது அழைப்பை ஏற்று அவரின் வீட்டிற்குச் சாப்பிடச் சென்றார். அப்போது பகவானுடன் வந்த பெருமாள் ஐயாவையும் உடன் கூட்டிக்கொண்டு போய் சாப்பிட அமர்ந்தார்.

உணவளிக்க வந்த அந்தப் பெண், சாமியுடன் வந்த பெருமாள் ஐயாவைப் பார்க்கவும் சாமியிடம் "சாமி, என்ன சாமி நீ? நான் உன்ன மட்டும்தான் கூப்பிட்டேன். நீ உன் கூட இன்னொருத்தரையும் கூட்டிட்டு வந்திருக்கியே" என்று கேட்கவும் பகவான் அந்த இடத்தை விட்டு எழுத்துவிட்டார்கள். பசி என்று ஒருவர் வந்தால் அவருக்கு பாரபட்சம் இன்றி உணவளிக்க வேண்டும். அவர் நல்லவரா, கெட்டவரா, நமக்கு வேண்டியவரா, வேண்டாதவரா, என்று எல்லாம் பார்க்கக்கூடாது.

இதனை எல்லாம் பகவானிடமே பார்த்தால் சாமிக்கு பிடிக்குமோ? அதான் சாப்பிடாமல் அந்தப் பெண்ணின் வீட்டை விட்டு பெருமாள் ஐயாவுடன் வெளியில் வந்துவிட்டார். இருவரும் மலையடிவாரப் பாதையில் நடக்க ஆரம்பித்தனர். சிறிதுநேரம் சென்றதும் ஒரு ஏழைப் பெண்மணி பகவானைப் பார்த்ததும், சாமி அருகில் வந்து வணங்கி மகிழ்ச்சியுடன் சாமியை வரவேற்றாள். "வா சாமி, எவ்வளவோ நாளாச்சு நீ வந்து வா சாமி, நம்ம வீட்ல வந்து வயிறார கஞ்சி குடிச்சுட்டுப் போ சாமி, வா சாமி" என்று மனதில் பக்தியுடனும் முகத்தில் மலர்ச்சியுடனும் அழைத்தார். பகவான் அந்த ஏழையின் அழைப்பை ஏற்று சிரித்துக்கொண்டே அவள் வீட்டுக்குச் சென்றார். ஏற்கெனவே பட்ட அடியால் பெருமாள் ஐயா போகாமல் மௌனமாக நிற்க...

பகவான் பெருமாள் ஐயாவைப் பார்த்து "பெருமாள், அங்கு நல்ல பணம் இருக்கிறது. இங்கு நல்ல குணம் இருக்கிறது.

எனவே தயங்காமல் வாருங்கள்'' என்றார். இருவரும் அந்த ஏழைப் பெண்மணி அன்புடன் அளித்த கஞ்சியை ருசியாக வயிறார குடித்தார்கள். பின்பு பகவான் அப்பெண்ணை ஆசிர்வதித்தும் சென்றார்கள். என்னதான் ஒரு மனிதனிடம் பணம் கொட்டிக் கிடந்தாலும் தன்னைப் போன்ற மனிதனுக்கு நல்ல குணமுடன் உதவும் மனமுமில்லையெனில் அம்மனிதனுக்குக்கிடைப்பதற்கரிய பாக்கியமும் கிடைக்கக்கூடிய பாக்கியமும் கிட்டாமல் போகும். மேலும் இறைவனும் அம்மனிதர்களை விரும்பமாட்டார்கள் என்பதனை பெருமாள் சடையன் ஐயா இந்நிகழ்வை என்னிடம் கூறியபோது தெரிந்து கொண்டேன்.

பாம்பும் சீத்தரும்

யோகி பெருமாள் சடையன் ஐயாவை தன்னுடன் அழைத்துக்கொண்டு அவ்வப்போது திருவண்ணாமலை கிரிவல மலைப் பாதையில் செல்வதும் மலை மீது ஏறுவதும் வழக்கம். அப்படி ஒருமுறையோகியும் பெருமாள் சடையன் ஐயாவும் கிரிவல மலையில் ஏறிச்சென்றனர். சிறிது தூரம் சென்றதும் பகவான் நின்றுகொண்டு தான் நிற்கும் திசையில் இருந்து வடக்கு திசை நோக்கி கையைக் காண்பித்து மகரிஷி சுவாமிகள் இங்கிருந்து வடக்கில் செல்லக்கூடாது என்றார்கள். ஆனால் இந்தப் பிச்சைக்காரன் செல்வான் என்று கூறிவிட்டு வடக்கு திசை நோக்கி பகவான் நடக்க ஆரம்பிக்க அவரை பின்தொடர்ந்து பெருமாள் ஐயாவும் சென்றார்.

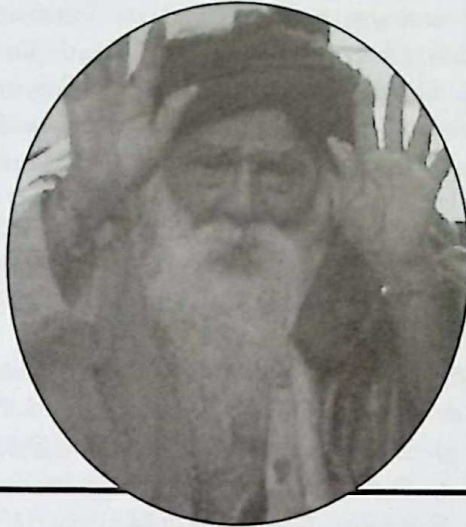
சிறிது தூரத்தில் ஒங்கி வளர்ந்திருந்த ஒரு பெரிய மரத்தின் வேரை தாண்டிச் சென்றார்கள். அதனைத் தாண்டி அடுத்த மரத்தின் வேரை தாண்ட எத்தனிக்கும் போதுதான் தாம் முதலில் தாண்டியது வேரல்ல, மலைப்பாம்பு, அது மரத்தைச் சுற்றிக் கொண்டிருந்தது என்பதனை அறிந்தார்கள். அதனைப் பார்த்துவிட்டு பேசாமல் சென்றுவிட்டார்கள். சிறிது தூரம் சென்றதும், பகவான் சற்று களைப்பாறுவதற்காக மேல்திசையில் சிரசையும் கீழ்திசையில் பாதத்தையும் வைத்து படுத்தார்கள்.

பெருமாள் ஐயா, பகவானின் பாதத்தைப் பிடித்துவிட்டு பணிவிடை செய்துகொண்டிருந்தார். சிறிதுநேரத்தில் பெருமாள் ஐயாவை பயம் கவ்வியது. பகவானின் தலைப்பக்கத்தில் நல்ல பாம்பு ஒன்று தன் பெரிய படத்தை விரித்து கம்பீரமாக இருக்க பெருமாள் ஐயாவுக்கோ பயம் உச்சத்தைத் தொட்டது. பகவானோ ஆழ்ந்த உறக்கத்தில்; பெருமாள் ஐயாவுக்குப் பயத்தில் உடல் அதிர்ந்தது. வார்த்தைகள் காற்றாக வெளிவர தொடங்கியது. படம் எடுத்திருந்த நல்ல பாம்பு ஆடிக் கொண்டேயிருந்தது.

சிறிதுநேரத்தில் எதிர்பாராத நிலையில் பகவானின் ஒளி பொருந்திய முகத்தில் லேசாக தட்டிவிட்டு சென்றுவிட்டது. நல்ல பாம்பின் செயல், பெருமாள் ஐயாவுக்கு மேலும் பயத்தையும் பதற்றத்தையும் அதிகப்படுத்தியது. பகவானைப் பாம்பு தீண்டிவிட்டதே, என்ன செய்வது? இனி எப்படி இங்கிருந்து செல்வது? பகவானிடமிருந்து எந்த அசைவுமில்லையே? பகவானும் நாமும் வருவதை வழியில் எல்லாரும் பார்த்தார்கள். இனி நாம் மட்டும் எப்படி செல்லமுடியும்? பயம், பதற்றம், வேதனை, பகவானின் செயலற்ற நிலை எல்லாம் ஒன்றுசேர ஒவென்று சிறுபிள்ளை போல் அழுதே விட்டார்.

அவர் அழுதுகொண்டிருக்கையில் பகவான் எழுந்து "என்ன பெருமாள்? என்னவாயிற்று?" என்று இயல்பாக கேட்க பெருமாள் ஐயாவுக்கு அப்போதுதான் நிம்மதி பிறந்தது, மனத்தில் மகிழ்ச்சி பரவியது. ஆனால் பாம்பைக் கண்ட பயம் மட்டும் அகலவில்லை. நடந்தவற்றை பகவானிடம் சொல்ல முயற்சி செய்து தோற்று தான் போனார். பின் பகவான் அவரைத் தோளில் தட்டிக்கொடுத்து அமைதிப்படுத்தினார். மீண்டும்

பெருமானிடம் “என்ன நடந்தது?” என்று கேட்டார். சற்றே தெளிவடைந்த பெருமாள் ஐயா இப்போது நடந்தவற்றை எல்லாம் கூறினார். அத்தனையும் கேட்ட பகவான் சற்று நிதானத்துடன், சிரித்துக்கொண்டே “ஓ, இந்தப் பிச்சைக்காரனை சித்தர் வந்து பார்த்துவிட்டு சென்றிருக்கிறாரா? சரி வாருங்கள் பெருமாள் நாம் செல்லலாம்” என்ற பகவானை, பெருமாள் ஐயா வியப்புடன் பார்த்தார்.

கோபுரத்தில் பகவான்

தெய்வம் வாழுமிடத்தில் கண்டிப்பாக கோபுரமும், அதில் கலசமும் இருக்கும். கோவிலினுள் சென்று கடவுளைத் தரிசிக்கவில்லை என்றாலும் கோபுரத்தின் மேலிருக்கும் கலசத்தைப் பார்த்து தரிசித்தால் கடவுளைத் தரிசித்த பலன் கிட்டும் என்பது நம்பிக்கை. கலசத்தின் மதிப்பை இதிலிருந்தே நாம் உணர்ந்துகொள்ளலாம். கோபுரத்தின் உச்சியிலிருக்கும் கலசத்திற்கு எத்தனை பூஜைகள்? எத்தனை ஹோமங்கள்?

அந்த ஹோமங்களிலிருக்கும் கும்பத்தை எடுத்து வந்து அதிலிருக்கும் நீரைத்தான் கலசத்திற்கு அபிஷேகம் செய்வார்கள். அதான் கும்பாபிஷேகம். கோபுரத்தின் கலசத்திற்கும் அபிஷேகம் செய்த உடன் கோவிலில் உள்ளிருக்கும் கடவுளுக்கு

சக்தி பிறக்கும் என்பது ஐதீகம். இப்படி தெய்வம், கோவில் என்றாலே அங்கிருக்கும் கலசம் ஒரு நிமிடம் நம் நினைவுக்கு வருவதுண்டு. தெய்வத்தின் மற்றொரு திருவுரும்கலசம் என்று சொல்லலாம். எனவே திருவண்ணாமலையில் இருக்கும் பகவானின் ஆசிரமத்திற்குக் கலசம் வைக்கவேண்டும் என்று நினைத்தோம்.

அதனை பகவானிடம் சொன்னபோது பகவான் ஆசிரமத்திற்கு முதலில் வைக்க வேண்டாம். ஆசிரமத்தின் ஆபீஸ் ரூமிற்கு முதலில் வைப்போம் என்று அனுமதி அளித்தார். கலசத்திற்குக் கும்பகோணத்தில் ஆர்டர் செய்து திருவண்ணாமலையில் இருக்கும் மீனாட்சி தியேட்டரின் முகவரிக்கு அனுப்பி வைக்கப்பட்டது. பின்பு அங்கிருந்து ஆசிரமத்திற்குக் கொண்டு வந்தோம். ஒரு சிறிய மரப்பெட்டியினுள் அந்தக் கலசம் தனித்தனியாக இருந்தது. இதனை பார்த்த சுவாமி இதை என்ன செய்யவேண்டுமென்று டிரஸ்டி மணியிடம் கேட்டார்கள். அவருக்கு எதுவும் சொல்ல தெரியவில்லை.

உடனே சாமி “சரி செட்டியாரிடம் கேட்போம்” என்று என்னை அழைத்தார். மணியிடம் கேட்ட அதே கேள்வியை என்னிடம் கேட்டார். நான்கலசத்திற்குள் வரகரிசி போட்டு கலசம் பூட்டப்பட வேண்டும். பின்பு பூஜை செய்து அதனை பிரதிஷ்டை செய்ய வேண்டுமென்றேன். உடனே சாமி என்னை வரகரிசி வாங்கி வந்து பூஜைக்கு தயார் செய்யுங்கள், மாலையில் இந்தப் பிச்சைக்காரன் வரும்பொழுது எல்லாம் தயாராக இருக்க வேண்டுமென்று என்று கூறினார்கள். நானும் மாலை நேர பூஜைக்கு அனைத்தையும் தயார் செய்து கலசத்தையும் தயார் செய்து பகவானின் வருகைக்காக காத்திருந்தோம்.

கலசத்திற்கு பட்டு துணி கட்டுவார்கள். அதற்காக மணியிடம் சொல்லியிருந்தேன். மணி கலசத்திற்கு ஐந்து முழம் பட்டுத் துணியை உடுத்தி கலசத்தை மொத்தமாக பட்டுத் துணியால் அலங்கரித்துவிட்டார். அன்று தரிசனத்திற்கு 100க்கு மேல் பக்தர்கள் வந்திருந்தார்கள். பகவான் வந்து பூஜைகள் முடிந்தது. கலசத்தை பிரதிஷ்டை செய்தார்கள். கலசத்தை பட்டுத்துணி மறைத்திருந்தது. அதனை என்ன செய்யலாம் என்று என்னிடம் கேட்டு வரமணியை அனுப்பினார்கள் பகவான்.

என்னிடம் மணி கேட்டபோது “அதனை எதுவும் செய்ய வேண்டாம். நாங்கள் அதை கழற்ற மாட்டோம்” என்று கூறி அனுப்பினேன். ஒரு முறை அல்ல, இருமுறை சாமி கேட்டார்கள். நான் இரண்டாவது முறையும் அதனையே சொல்லி அனுப்பினேன். மூன்றாவது முறை பகவான் மணியிடம் “செட்டியாரை இங்கு வரச்சொல்” என்று கூறினார். நான் பகவானிடம் வந்தபோது “செட்டியார், கலசத்தின் திருவுரும் தெரியவில்லை. என்ன செய்யலாம்? என்று என்னிடம் கேட்டார்கள்.

நான் பகவானிடம் “சாமி மன்னிக்கனும், நான் எங்கள் பழக்கத்தை கூறிவிட்டேன். கலசம் பகவானின் மறுஉருவம். எனவே நீங்கள் எது செய்தாலும் அது ஏற்கதக்கதே” என்றேன். உடனே பகவான் கலசத்தின் மேல் இருந்த பட்டுத்துணியை கழற்றி கலசத்தின் திருவுருத்தை அனைவருக்கும் காட்டினார்கள். பின்னர் என்னிடம் “கலசத்தின் அளவை எப்படி எடுத்தீர்கள்?” என்று கேட்டார். சிறு பிள்ளையார்கோவில் கோபுரத்தின் கலசத்தை காட்டி அளவு கொடுத்தேன் என்றேன். அதற்கு பகவான் “ஓ இந்த பிச்சைக்காரனை செட்டியார் கோபுரத்திற்கு கொண்டு சென்றுவிட்டார்” என்று கூறினார். இப்போது பகவானைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்றால் கலசத்தை பார்த்தாலே போதும் என்று எண்ணி மகிழ்ச்சி அடைந்தோம்.

கூத்தாடிசாம்

திருவண்ணாமலையில் பகவான் இருந்தபோது நிறைய பக்தர்களுக்கு அருள் செய்திருக்கிறார். அப்படி பகவானின் அருள்கிடைத்த பக்தர்களில் ஒருவர் கூத்தாடி சாமி. கூத்தாடி சாமிக்குக் கண்ணும் தெரியாது, காதும் கேட்காது. ஆனால் அத்தனை ஞானம். இவர் முருகப்பெருமானின் பக்தர். எப்போதும் முருகா, முருகா... என்று கூறிக் கொண்டே இருப்பார். இவருக்கு கண்தெரியவில்லை என்றாலும் சுற்றியிருக்கும் இடத்தின் தன்மை எப்படிப்பட்டது, ஒருவர் அவரிடம் ஆசி வாங்கினால் அவர் எப்படிப்பட்டவர், என்று எல்லா விபரமும் அவருக்குத் தெரியும்.

கூத்தாடி சாமிக்கு பகவான் மேல் மிகவும் பிரியம். பகவானுக்கும் இவர் மேல் பிரியமுண்டு. கூத்தாடி

சாமி அதிதீ ஆசிரமத்தில் இருந்தார். பகவானை அவர் தரிசிக்க வேண்டுமென்று நினைத்துவிட்டால் பகவான் ஆசிரமத்திற்கு வருவதற்கு முன்பே அவர் கார் வரும் வழியில் அதிதீ ஆசிரமத்தின் வாசலில் நாற்காலியை போட்டு உட்கார்ந்து விடுவார். அவர் உட்கார்ந்திருப்பதைக் கண்டால் பகவான் காரை நிறுத்தச் சொல்லிவிட்டு கூத்தாடி சாமியிடம் பேசிவிட்டுத்தான் ஆசிரமத்திற்கு வருவார்.

ஒருமுறை பகவான் கூத்தாடி சாமியிடம் பேசிவிட்டு ஆசிரமத்திற்கு வந்தார்கள். நாங்கள் பஜனை செய்யும் இடத்தில் அமர்ந்திருந்தோம். ஆனால் பகவான் நடந்துகொண்டே யிருந்தார். சிறிதுநேரத்தில் கூத்தாடி சாமியார் ஆசிரமத்திற்கு வந்தார். அவர் வந்ததும் பகவான் அவரது கையைப் பிடித்து அவரை தான் உட்காரும் மேடையில் உட்காரச்செய்து அவர் பக்கத்தில் பகவானும் அமர்ந்தார். அப்போது கூத்தாடி சுவாமிகள் பகவான் பக்கம் திரும்பி "சாமி இங்கே ஆணவம் தலைவிரிச்சு ஆடுது சாமி" என்று சற்று கோபமாக கூறினார். உடனே பகவான் அவர் தலையை அன்பாக தடவிக் கொடுத்து "அப்படியெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை சாமி" என்று அவரைச் சாந்தப்படுத்தினார். ஆசிரமத்தில் ஒரு சிலர் சற்று கோபமாக இருப்பார்கள் தான், ஆனால் அது கூத்தாடி சாமிக்கு எப்படித் தெரியும் என்று நாங்கள் ஆச்சரியப்பட்டோம்.

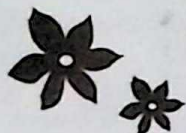
ஆனந்தச் சீர்ப்பு

ஒருமுறை கூத்தாடி சாமிக்கு பகவானைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று தோன்றிவிட்டது. வழக்கம் போல் அதிதீ ஆசிரமத்தில் வாசலில் நாற்காலியை போட்டு உட்கார்ந்துவிட்டார். பகவானின் கார் வருவதற்காக காத்திருந்தார். முருகா, முருகா என்று கூறிக்கொண்டே இருந்தார். அச்சமயம் பகவான் கார் வந்தது. பகவான் காரிலிருந்த டிரைவர் "சாமி, கூத்தாடி சாமி உட்கார்ந்திருக்கிறார்" என்று பகவானிடம் கூறினார். உடனே பகவான் "காரை நிறுத்துங்கள்" என்று கூறினார்.

கார் கூத்தாடி சாமியின் முன் நின்றதும் கூத்தாடி சாமி எழுந்து பகவானிடம் வந்தார். உடனே பகவான் தன் மந்தகாசப் புன்னகையை பூத்துக்கொண்டே "ஏன் சாமி முருகா, முருகா

என்று கூறிக்கொண்டே இருக்கிறீர்களே. அவர் எங்கே யிருக்கிறார்?" என்று கேட்டார். "இதோ இங்கே தான் இருக்கிறார்" என்று பகவானைக் காட்டி இதைக் கேட்ட பகவான் கலகலவென்று சிரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார். அப்படி ஒரு ஆனந்தச்சிரிப்பு அது. அவர் குலுங்கி குலுங்கி சிரித்ததில் அவர் அமர்ந்திருந்த காரே குலுங்கியது. அப்போது கூத்தாடி சாமி பகவானிடம் "சாமி உங்கள் பாதத்தை தொட்டு வணங்க அனுமதி தாருங்கள்" என்று கேட்க, பகவான் தன் காலை தூக்கி காட்டினார்கள்.

அந்தச் சாமி, பகவானின் பாதத்தைத் தொட்டு வணங்கினார். இதில் என்ன ஆச்சரியம் என்னவென்றால் காரினுள் சிறிதளவே இடம் இருந்தது. அந்த இடத்தில் காலை திருப்பக்கூட இயலாது. ஆனால் பகவான் எப்படிக் காலை உயர்த்தினார் என்பது தான்.

தொழிலும் தெய்வமும்

எங்களுக்கு ஒருரில் உள்ள பாகலூரில் சினிமா கொட்டகை ஒன்று உள்ளது. அது ஆச்சியின் பெயரில் இருந்தது. சினிமா கொட்டகைக்கு உரிமம் இருக்க வேண்டும். அதனைக் குறிப்பிட்ட நாட்களுக்கு பிறகு புதுப்பிக்கவேண்டும். எங்களுக்கும் உரிமத்தை புதுப்பிக்கும் தேதி வந்தது. நாங்கள் அதற்குப் பரிந்துரை செய்திருந்தோம். ஆனால் தொழிற் முறையில் சிறிது போட்டிகள் இருப்பது இயல்பு தானே? அந்தப் போட்டியின் காரணமாக உரிமம் புதுப்பிப்பதில் சிறிது தடை ஏற்பட்டு இருந்தது.

அதனைச் சரி செய்ய முயற்சி செய்தும் சரி செய்ய இயலவில்லை. ஏனோ தடைகள் ஏற்பட்டவாறே இருந்தது. உரிமம் புதுப்பிக்கக்கோரி அதிகாரிகளிடம் கொடுத்த படிவங்கள் ஒரு அதிகாரியிடமிருந்து

அடுத்துள்ள அதிகாரியிடம் செல்லவில்லை. உரிமம் இல்லை என்றால் சினிமா கொட்டகையை நிர்வாகம் செய்ய முடியாது.

எனவே உரிமம் புதுப்பிப்பதில் ஏற்பட்ட தடைகள் மனதிற்கு மிகவும் வேதனை அளித்தது. எனக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. செய்யும் தொழிலே தெய்வம் என்று நம் முன்னோர்கள் சொல்வார்கள். நாம் செய்யும் தொழிலை தெய்வமாக மதிப்பதால் தான் நம்மால் நம் தொழிலுக்கு நேரும் தடைகளைத் தாங்க இயலாது. மனம் மிகுந்த வேதனை அளித்தது.

எனவே நான் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று பகவானைத் தரிசித்து என் பிரச்சனைகளைக் கூறினேன். "படிவம் அதிகாரிக்குச் செல்ல வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டு அண்ணாமலை யாருக்கு ஒரு அர்ச்சனை செய்வோம்" என்றார் பகவான். சரி என்று கூறினேன். பின்பு பகவான் தர்மபுரி மாவட்டத்தில் இருக்கும் உயர் அதிகாரியின் பெயரை கூறி "நான் பார்த்துக் கொள்கிறேன்" என்று என்னிடம் கூறினார். நானும் சற்று மனநிறைவோடு அண்ணாமலையார் கோவிலுக்குச் சென்று குருக்களிடம் "நான் அதிகாரியிடம் கொடுத்திருக்கும் படிவம் மற்றொரு அதிகாரிக்குச் சென்று உரிமத்தைப் புதுப்பித்து தரவேண்டும்" என்று சொல்லி அர்ச்சனை செய்யவேண்டும் என்றேன்.

அதற்கு அந்த குருக்கள் ஐயா, வழக்கமாக கோவிலில் அஷ்டோத்ரம் அல்லது சகஸ்ரநாமம் என்ற அர்ச்சனைகளை தான் செய்வார்கள். ஆனால் நீங்கள் கூறுவது வித்தியாசமாக அல்லவா இருக்கிறது என்று கூறினார்கள். மேலும் "யார் உங்களிடம் இப்படி செய்யவேண்டும் என்று ஆலோசனை கூறினார்கள்" என்று வினவினார்கள். அதற்கு நான் "சாமி தான் செய்யச் சொன்னார்கள்" என்று சொன்னேன். அதற்கு குருக்கள் "விசிறி சாமியாரா சொன்னார்" என்று கேட்டார்கள். "ஆமாம்" என்றேன். "அப்போ ஏதாவது காரணம் இருக்கும்" என்று கூறி அர்ச்சனை செய்து தந்தார்கள். பகவானையும், அருணாசலேஸ்வரரையும் தரிசித்ததில் என் மனதில் இருந்த பாரம் நீங்கியது.

சற்றே நிம்மதியுடன் வீட்டிற்கு சென்றேன். மறுநாள் காலையில் தர்மபுரியின் உயர்அதிகாரி அவரது துணைவரிடம் வள்ளியம்மை ஆச்சியின் படிவங்களை கொண்டு வரச் சொல்லி அதில் கையொப்பமிட்டு 'உரிமம் வழங்கப்படுகிறது' என்று குறிப்பிட்டு அனுப்பி வைத்தார். அவர் அந்த வேலையை முடித்ததும் வேறு இடத்துக்கு இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். எங்கள் சினிமா கொட்டகைக்கு உரிமம் வழங்கப்பட்டது என்று தெரிந்ததும் பகவானுக்கு நன்றி கூறினேன். செய்யும் தொழிலை தெய்வமாக நினைக்கும் எல்லோருக்கும் பகவான் துணையாக இருப்பார் என்று தெரிந்துகொண்டேன்.

என் ரூபத்தில் பகவான்!

பகவானின் திருவிளையாடல்கள் எண்ணில் அடங்காதவை. நம்மை மெய்சிலிர்க்க வைப்பவை. அப்படி நான் பகவானுடன் இருந்த சமயங்களில் சாமி நடத்திய ஏராளமான திருவிளையாடல்களை கண்டுகளித்துள்ளேன். அந்தத் திருவிளையாடல்களில் ஒன்று என்னை வைத்து நடந்துள்ளது. டிசம்பர். 1- ம் தேதி பகவானின் ஜெயந்தி. இதனை நிறைய பக்தர்கள் கொண்டாடுவார்கள். அன்று யோகியைத் தரிசிக்க முடிந்தவர்கள் தங்களால் முடிந்ததைச் செய்து யோகியின் நாமத்தை பஜனை செய்து ஆசிர்வாதம் பெற்றுச் செல்வார்கள். யோகியைத் தரிசிக்க இயலாதவர்கள் அவரவர் வீட்டில் பகவானின் படத்திற்கு அலங்காரம் செய்து பகவானின் நாமத்தை பஜனை செய்வார்கள். அப்படி பகவானின் ஜெயந்தியைக் கொண்டாடும்

பக்தர்களில் ஒருவர் ராஜபாளையத்தில் இருக்கும் மில்லில் பணிபுரியும் சற்குணம் என்பவர்.

சற்குணம் பகவானிடம் மிகுந்த ஈடுபாடுடையவர். பகவானின் ஜெயந்திக்கு சற்குணம் பத்திரிகை அடித்து ஆசிரமத்திற்கு வந்து அனைவருக்கும் பத்திரிகை வைத்து அனைவரையும் பகவானின் ஜெயந்திக்கு ராஜபாளையத்திற்கு அழைத்தார்கள். என்னிடம் பத்திரிகை கொடுக்கையில் "சற்குணம், என் உடல்நிலை சரியில்லை என்னால் வரமுடியாது" என்று கூறினேன். அதற்கு அவர் "பராவயில்லை ஐயா. யோகியின் ஆசிர்வாதமும் உங்களது ஆசிர்வாதமும் எனக்கு கிடைத்தால் போதும்" என்று கூறிவிட்டு சென்றார்.

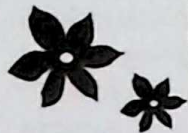
யோகியின் பிறந்தநாள் வந்தது. நாங்கள் திருவண்ணாமலையில் ஆசிரமத்தில் பகவானைத் தரிசித்துவிட்டு பகவானின் நாமத்தைச் சொல்லி யோகியுடன் இருந்தோம். அன்று சற்குணம், பகவானை வணங்கிவிட்டு மில்லில் வேலைக்கு வந்திருக்கிறார். அப்போது மில்லில் இருக்கும் காவலர் அவரிடம் "ஐயா, திருவண்ணாமலையிலிருந்து நம் மில்லின் முதலாளி பெயருள்ள ஒருவர் பியட் காரில் வந்தார். உங்களைக் கேட்டார்கள், நீங்கள் கோவிலுக்கு சென்றதை சொன்னேன். அவர் சரி நான் பிறகு வருகிறேன் என்று சொல்லிச் சென்றார்" என்று கூறியிருக்கிறார். என் பெயரும் அந்த மில்லின் முதலாளி பெயரும் 'லெட்சுமணன்' தான்.

இதனைக் கேட்டதும், சற்குணத்திற்கு மிகவும் சங்கடமாக இருந்துள்ளது. அவரை உள்ளே அழைத்துபோய் உட்கார வைத்திருக்கலாமே என்று அந்தக் காவலரிடம் சத்தம் போட்டு விட்டு எனக்கு உடனே கடிதம் எழுதினார். "ஐயா, நீங்கள் வருவீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. நீங்கள் வந்த சமயம் நான் கோவிலுக்குச் சென்றிருந்தேன். நான் உங்களைக் காணாதது எனக்கு மிகவும் வேதனை அளிக்கிறது. என்னை மன்னித்து விடுங்கள் ஐயா," என்றெல்லாம் எழுதியிருந்தார். எனக்கு அந்தக் கடிதம் கிடைத்தது. நான் அதைப் படித்ததும் மிரண்டுபோனேன்.

நான் பகவானின் ஜெயந்தி அன்று யோகியுடன் தான் இருந்தேன். வேறும் எங்கும் செல்லவில்லை. அதுவுமின்றி பகவானின் அனுமதி இல்லாமல் திருவண்ணாமலையிலிருந்து ராஜபாளையத்திற்கு எப்படி சொல்வது? ஆனால் சற்குணம்

என்னவென்றால் நான் அங்கு வந்ததாக கடிதம் எழுதியுள்ளாரே என்று நினைத்தேன். சற்குணம் இதனைப் பற்றி ஜஸ்டிஸ் அருணாசலம் அவர்களிடமும் குறிப்பிட்ட வேறு சிலரிடமும் "ஐயா, யோகி ஜெயந்தி அன்று மில்லிற்கு வந்திருந்தார். அச்சமயம் நான் அங்கு இல்லை, ஐயா சென்றுவிட்டார். எனக்கு மிகவும் வேதனையாக இருந்தது" என்று கூறினார்.

இதனைக் கேட்ட அனைவரும் முதலில் என்னைப் போன்றே அதிர்ச்சி அடைந்தார்கள். "செட்டியார் ஐயா இங்கு தானே இருந்தார்கள். அப்புறம் எப்படி அங்கு சென்றார்கள்" என்று தான் அனைவரும் யோசித்து இருக்கிறார்கள். நன்றாக ஆலோசித்த பிறகு தான் எங்களுக்கு ஒரு விவரம் புரிந்தது. சற்குணத்தைக் காணச் சென்றது நானல்ல - பகவான் என் ரூபத்தில் சென்றிருக்கிறார் என்று புரிந்தது. என் ரூபத்தில் பகவான் செய்த திருவிளையாடல் அனைவரையும் மெய்சிலிர்க்க செய்தது.

அவதூறு சுவாமிகள்

பகவான் எப்போதும் சில மகான்களைப் பற்றி பேசுவார்கள். மற்ற மகான்கள் கூறிய சில போதனைகளையும் நல்ல சிந்தனைகளையும் எப்போதும் அனைவரிடமும் கூறுவார்கள். அப்படி பகவான் கூறும் மகான்களில் ஒருவர் தான் நெருரில் இருக்கும் சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் சுவாமிகள். இவரை எங்களுக்குத் தெரியாது. நான் ஒரு சமயம் என் மருமகள் சாந்தியை பகவானிடம் அழைத்துச் சென்றேன். அப்போது பகவானிடம் என் மருமகளின் பெற்றோர் கருரில் இருக்கிறார்கள் என்று கூறினேன். நான் கருர் என்று சொன்னதும் பகவான் என் மருமகளிடம் “நீங்கள் நெருர் போயிருக்கிறீர்களா அம்மா?” என்று கேட்டார்கள்.

என் மருமகள் “இல்லை சாமி” என்று சொல்லவும் பகவான், “நெருரில் மிகப்பெரிய மகான் இருக்கிறார்.

அம்மா, உங்களுக்கு தெரிந்திருக்கணுமே அம்மா?'' என்று சொன்ன பகவான் அந்த மகானைப்பற்றிய ஒரு கதையைச் சொன்னார்கள். ''நெருநில் இருக்கும் இந்தப் பெரிய மகானின் திருப்பெயர் சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் சுவாமிகள். ஆனால் மக்கள் அழைப்பதோ - அவதூறு சுவாமிகள் - என்றுதான். எப்போதும் இறைச்சிந்தனை யுடன் இருந்து தன்நிலை மறந்து இறைவனின் திருவடிகளை உணர்ந்தவர்களைத் தான் முற்றும் துறந்த துறவிகள் என்பார்கள்.

முற்றும் துறந்து, முக்காலம் உணர்ந்த ஞானிகளுக்குப் பிறப்பென்ன, இறப்பென்ன, இரண்டுக்கும் நடுவிலிருக்கும் வாழ்க்கைதான் என்ன? என்று எல்லாம் தெரியாது. பிறந்தமேனி உடனே கடவுளை எங்கும், எதிலும் எவற்றிலும் காண்பார்கள். பிறந்த மேனியுடன் இருப்பதால் தான் மக்கள் அவரை, அவதூறு சுவாமிகள் என்று கூறினார்கள். என் தந்தை நம்மை படைக்கும் போது எனக்கு எதுவும் தரவில்லை. பணம், புகழ், மரியாதை, ஆடை என்று எதுவும் தரவில்லை, என் ஆத்மா வாழ்வதற்கு ஒரு உடம்பை மட்டும் தான் தந்தான்.

நாம் தான் நம்மை மறைப்பதற்கு ஆடை, நாம் தெரிவதற்கு பணம், புகழ், என்று பிரித்துக்கொண்டோம். என் அப்பாவுக்கு இவையெல்லாம் தேவையில்லை, நான் மட்டும் போதும் என்று அனைத்தையும் உதறிவிட்டு செல்வார்கள். ஒருமுறை அந்த சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் சுவாமிகள், முஸ்லீம்கள் வாழும் இடத்திற்குச் சென்றார். அவரது பயணம் இறைவனை நோக்கியே சென்றது. ஆனால் நடுவிலிருக்கும் தடைகளையும், மலைகளையும், நதிகளையும் கடந்து செல்லவேண்டும் அல்லவா? அப்படி அவர் கடக்க வேண்டிய இடம் தான் முஸ்லீம்களின் ராஜ்ஜியம். அவர் தாம் எங்கு செல்கிறோம், என்ன செய்கிறோம், தாம் எங்கு இருக்கிறோம் என்றுணராமல் ஒருவித தவநிலையில் தன் பயணத்தைத் தொடர்ந்தார்கள்.

சுவாமிகள் முஸ்லீம்களின் ராஜ் சபையை நெருங்கினார்கள். சுவாமி வரும் நிலையைப் பார்த்த அரசனுக்கு கடுங்கோபம் வந்தது. பிறந்த நிலையில் ஒருவன் நம் ராஜ்ஜியத்திற்குள் வருவதா என்று கோபம் கொண்டான். சினத்தினால் கண்கள் சிவந்த மன்னன் தன் உடைவாளை உருவி சுவாமியின் கையை துண்டாக்கினான். இரத்தம் பீறிட்டது. ஆனால் சுவாமியிடம்

எந்தவித உணர்ச்சியுமில்லை. அவர் என்ன நடந்தது என்றுகூட அறியாமல் தன் போக்கில் நடந்து போய்கொண்டிருந்தார்.

சுவாமியின் செயல் மன்னனை வெகுவாகப் பாதித்தது. மன்னன் பயந்து போனான். சுவாமியின் துண்டாக்கிய கையை எடுத்துக்கொண்டு அவரை நோக்கி ஓடினான். சுவாமியை நெருங்கியதும் அவரது கால் பிடித்து மன்னிப்பு வேண்டிக் கதறினான். மன்னனின் கதறல் சுவாமியைத் தன்னிலைக்கு வரச் செய்தது. அப்போது மன்னன் நடந்தவற்றைக் கூறி அவரது கையைக் காட்டி மன்னிப்பு வேண்டினான். அப்போது தான் சுவாமி நடந்ததை உணர்ந்தார்.

பின்பு மன்னனிடம் “அந்தக் கையை என் கையில் பொருத்து” என்று கூறினார். மன்னனும் அவ்வாறேச் செய்தான். துண்டாக்கிய கை சுவாமியின் உடலுடன் பொருந்திவிட்டது. பின்பு மன்னனுக்கு ஆசிர்வாதம் செய்துவிட்டு அவர் தன் பயணத்தை தொடங்கினார். இவ்வாறு பல அற்புதங்களை நிகழ்த்தியவர் தான் சதாசிவ பிரம்மேந்திரர் சுவாமிகள். அவரின் ஜீவ சமாதி நெருரில் தான் உள்ளது. நீங்கள் கரூர் சென்றதும் அங்கு சென்று அவரை தரிசித்துவிட்டு வாருங்கள்” என்று பகவான் கூறினார்கள். பகவான் கூறிய பின்புதான் அந்த மகானைப் பற்றி நாங்கள் அறிந்து கொண்டோம். இப்போது அந்த மகானின் ஜீவசமாதியை போய் தரிசித்துக் கொண்டு வருகிறோம்.

அமர காவியம்

பகவானின் நாமத்தை கூறினால் நமக்கு என்றும் நன்மையேதான் வந்து சேரும். இதனை என் குடும்பத்தினாலே நான் உணர்ந்தேன். என் மகள் வள்ளியம்மையின் மகன் விக்னேஷ்வரன் ஐ.டி. கம்பெனியில் ஒன்றில் வேலை செய்கிறான். அவனது மனைவி பிரசவத்திற்காக கொச்சினில் இருந்தாள். என் பேரன் அன்று கம்பெனியில் வேலையை முடித்துவிட்டு கொச்சினுக்குப் புறப்பட்டான்.

கம்பெனியிலிருந்து கிளம்பியதால் அவனுடைய கம்பெனியின் அடையாள அட்டை, 'அமரகாவியம்' என்ற சாமியைப் பற்றிய புத்தகம், மற்றும் அவனுக்கு வேண்டிய உடைகள் மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். தாம்பரத்திலிருந்து கொச்சினுக்கு செல்ல மத்திய இரயில்

நிலையத்திலிருந்து இரயில் ஏறவேண்டும். மத்திய இரயில் நிலையத்திற்குச் செல்ல மின்சார இரயிலில் பயணம் செய்யத் தொடங்கினான். அவன் இறங்குமிடம் வந்ததும் இறங்குவதற்காகத் தன் இருக்கைக்கு மேலிருந்த உடைமைகள் வைக்கும் இடத்தில் வைத்திருந்த தனது பேக்கை எடுப்பதற்காக பார்த்தபோது என் பேரனின் முகத்தில் லேசாக அதிர்ச்சி பரவியது.

என் பேரனின் பையைக் காணவில்லை. அது மடிக்கணினி வைக்கும் பேக் என்பதால் அதில் மடிக்கணினி இருக்கும் என்று நினைத்து யாரோ அதனை எடுத்துவிட்டார்கள் போலும். அதிலிருக்கும் பகவானின் 'அமர காவியம்' தொலைந்துவிட்டதே என்று மிகவும் வேதனையுற்றான். உடனே அவனது அம்மாவுக்கு (என் மகள் வள்ளியம்மைக்கு) போன் செய்து நடந்தவற்றை கூறினான். "அதில் என்ன வைத்திருந்தாய்?" என்று என் மகள் என் பேரனிடம் கேட்க "கம்பெனியின் அடையாள அட்டை, பகவானின் அமர காவியம் புத்தகம், துணிகள் என மூன்றும் வைத்திருந்தேன் அம்மா. எனக்கு கொச்சினுக்குச் செல்வதற்கு நேரம் ஆகிவிட்டதால் நான் இறங்கிவிட்டேன். இப்போது நான் கொச்சினுக்கு இரயில் ஏறிவிட்டேன்" என்று கூறினான். சரி, உன் அப்பாவிடம் சொல்ல வேண்டாம். பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று கூறி போனை வைத்துவிட்டான் என் மகள்.

மாப்பிள்ளையிடம் விவரத்தை சொன்னால் எங்கே திட்டிவிடுவாரோ என்ற பயத்தினால் என் மகள் மாப்பிள்ளையிடம் எதுவும் கூறவில்லை. பேரன் மாலை 5.30 மணிக்கு போன் செய்ததிலிருந்து பகவானின் நாமத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்துவிட்டான். அங்கு பேரனின் மனைவியும் மற்றும் மனைவியின் குடும்பத்தாரும் விஷயம் தெரிந்தவுடன் அவர்களும் பகவானின் நாமத்தை உச்சரிக்க ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். எல்லோரும் யோகியின் நாமத்தை பாராயணம் செய்துகொண்டிருக்க என் மாப்பிள்ளை ராமநாதனிடமிருந்து இரவு 7.30 மணிக்கு வள்ளியம்மைக்கு போன் வந்தது.

அவள் போனை எடுத்ததும் "விக்னேஷ்வரன் பேக்கை தொலைத்து விட்டானா?" என்று கேட்டுள்ளார். என் மகள் திடுக்கிட்டுபோய் "உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?" என்று கேட்க, மாப்பிள்ளையிடம் சற்று கோபம் வெளிப்பட்டது. "பேக்கைத் தொலைத்துவிட்டானா? இல்லையா?" என்று கேட்டார். மகள் வள்ளியம்மையும் இனி

மறைத்தால் நல்லதுக்கல்ல என்று எண்ணி அனைத்து விபரமும் சொல்ல என் மாப்பிள்ளை "எனக்கு ஒருவர் போன் செய்தார். அவரிடம்தான் விக்கியின் பேக் இருக்கிறது. காலை 5.30 மணிக்கு தாம்பரம் ரயில் நிலையத்திற்கு வந்து வாங்கிக்க சொன்னார். யாரோ அந்த பேக்கைத் திருட நினைத்து அதில் பயன்படும் அளவுக்கு ஒன்றுமில்லை என்று தெரிந்ததும் அந்த பேக்கை, இரயிலில் பெட்டி மாத்தி வைத்துவிட்டார்கள். அந்த ரெயிலில் இறுதியாக இறங்கிய நபர்தான் பேகைப் பார்த்து எடுத்து அதிலிருந்த அவனது அடையாள அட்டையிலிருந்த எனது தொலைபேசி எண்ணை வைத்து எனக்கு போன் செய்தார்" என்று சொல்லவும் தான் என் மகளுக்கு நிம்மதி பிறந்தது.

மறுநாள் காலை அந்த நபரிடம் இருந்து பேகை வாங்கிவிட்டோம். பகவானின் கீர்த்தனையை பாடிய அவர்களுக்கு நன்மையே நடந்துள்ளது. என் பேரனின் விருப்பமான அமர காவியம் புத்தகமும் அவனுக்கு கிடைத்தது. என் மகளின் மகன் விக்னேஷ்வரனுக்கு மட்டும் பகவானின் அருள்கிடைக்கவில்லை. அவனது அக்காளான வித்யாலெட்சுமிக்கும் கிடைத்தது. வித்யாவின் சிறுவயதில் பகவான் அவளது நாக்கில் எழுதினார்கள். அது அவளுக்குக் கிடைத்த பாக்கியமே. என் பேரனுக்கும், பேத்திக்கும் பகவானின் அருள் கிட்டியதில் அவர்கள் நன்றாக இருக்கிறார்கள்.

வாயும் பாதயாத்திரையும்

பகவானுக்குப் பக்தர்கள் எல்லா இடங்களிலும் இருந்தார்கள். பிரியமான பக்தர் பகவானுக்காக செய்யும் ஒவ்வொன்றையும் மகிழ்ச்சியுடன் செய்வார்கள். நான் ஓசூரில் இருந்தபோது அங்கிருக்கும் பகவானின் பக்தர்கள் என்னிடம் ஓசூரிலிருந்து திருவண்ணாமலை பாதயாத்திரை செல்லவேண்டும் என்று கூறினார்கள். சரி, செல்லலாம் என்று கூறினேன்.

பாதயாத்திரை மேற்கொள்ளும் சமயத்தில் எனக்கு திடீரென்று முதுகு தண்டுவடத்தில் வலி ஏற்பட்டது. என்னால் நிமிர கூட முடியவில்லை. கூன் விழுந்தவன் போல் பாதி நிமிர்ந்து நடப்பேன். பாதயாத்திரை தொடங்குவதற்கு முன் இரவு வரை எங்கள் வீட்டில் பாதயாத்திரை செல்லும் அனைவரும் பகவானுக்குப் பூஜை செய்து பஜனை

வைத்தோம். அப்போது என்னை பகவான் படத்திற்கு மாலை போடச் சொன்னார்கள். ஆனால் என்னால் நிமிர்ந்து பகவான் படத்திற்கு மாலை அணிவிக்க முடியவில்லை.

எனவே நான் அவர்களிடம் "எனக்கு உடல்நிலை சரியில்லை. ஆதலால் நான் பாதயாத்திரைக்கு வரவில்லை. நீங்கள் அனைவரும் சென்று வாருங்கள்" என்று கூறினேன். உடனே அவர்கள் அனைவரும் "ஐயா நீங்கள் தலைமை தாங்கி வந்தால் நாங்கள் திருவண்ணாமலைக்கு பகவானைத் தரிசிக்க பாதயாத்திரை செல்கிறோம். இல்லையென்றால் செல்லவில்லை" என்று பிடிவாதம் பிடித்தனர். பிறகு அவர்கள் "ஐயா நீங்கள் நடந்துவர வேண்டாம். நீங்கள் இரு சக்கர வாகனத்தில் வாருங்கள். நாங்கள் முன்னே நடந்து செல்கிறோம்" என்றார்கள். என் உடல்நிலையில் அவர்கள் அக்கறை எடுத்துக்கொண்டது எனக்கு மகிழ்ச்சியளித்தது.

அதைவிட தெய்வ காரியத்திற்கு நான் வரவேண்டும் என்று கூறியது மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. ஆனால் உடல் நிலையை நினைக்கும்போது சற்று பயமாகத்தான் இருந்தது. இருப்பினும் பாதயாத்திரைக்குச் செல்ல தயாராகிவிட்டேன். என்னுடன் சேர்ந்து 12 பேர் ஓசூரிலிருந்து பாதயாத்திரை செல்வதற்கு வரசித்தி விநாயகர் கோவிலுக்குச் சென்று தேங்காய் உடைத்துவிட்டு திருவண்ணாமலைக்கு பகவானைக் காண பாதயாத்திரையை, யோகியின் திருநாமத்தைச் சொல்லி தொடங்கினோம்.

நான் முதுகுவலியின் காரணமாக கூன் விழுந்தவன் போலவே பாதி குனிந்து ஓட்டமும், நடையுமாக சென்றேன். நான் வரும் நிலை கண்டு வழியில் செல்லும் பேருந்தின் நடத்துனர் பேருந்தை நிறுத்தி "எங்கு செல்கிறீர்கள் ஐயா" என்று விசாரிப்பார். "திருவண்ணாமலைக்குச் செல்கிறேன்" என்பேன். உடனே அவர் "பேருந்தில் செல்லவேண்டியது தானே ஐயா, காசு கொடுத்துச் செல்லாமல் உடம்பை ஏன் வருத்திக் கொள்கிறீர்கள்" என்பார். நான் "காசுக்காக பார்க்கவில்லை தம்பி, நான் பாதயாத்திரை செல்கிறேன்" என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் கூன் போட்டபடியே ஓடுவேன்.

ஓசூரில் இருந்து திருவண்ணாமலைக்கு 160 கிலோமீட்டர் செல்லவேண்டும். ஏழு நாள் பயணம். நாங்கள் அனைவரும்

திருவண்ணாமலையில் தேரடியில் இருக்கும் பகவானின் வீட்டிற்கு வந்துவிட்டோம். பகவானை அனைவரும் வணங்கினோம். பகவான் எனக்கு மாலை அணிவித்தார்கள். பின்பு “உங்களுக்குத் தலைமை தாங்கியவர் யார்” என்று கேட்டார்கள். அனைவரும் என்னைக் கைக்காட்ட இன்னொரு மாலை ஒன்றையும் அணிவித்தார். தேரடியில் இருக்கும் அந்தச் சிறிய வீட்டில் பகவானின் முன் நாங்கள் அனைவரும் அமர்ந்து பகவானின் நாமத்தை பஜனை செய்தோம். சாமியின் மந்தகாசப் புன்னகையும், அருள் பொங்கும் பார்வையும் ஒளிவீசும் முகமும் எங்களுக்கு உற்சாகமளிக்க பஜனை ஒலி அதிகரித்தது.

அனைவரும் ஆனந்தப் பரவசத்துடன் பகவானை வழிபட்டு சாமியிடம் ஆசிர்வாதம் பெற்றோம். பகவானைத் தரிசித்த பின்பு நான் எழுந்து வெளியில் வந்தேன். அச்சமயம் நான் ஏதோ ஒன்றை என்னிடம் உணர்ந்தேன். ஆம் எனக்கு முதுகில் வலியில்லை, நான் கூன் போடவும் இல்லை, நன்றாக நிமிர்ந்து நின்றிருந்தேன். பகவானை பார்ப்பதற்கு முன்பு வரை இருந்த உடல் பிரச்சனை பகவானைக் கண்டு அவரது நாமம் சொல்லி ஆசிர்வாதம் பெற்றதும் காணாமல் போய்விட்டதை கண்டு வியந்தேன். பகவானின் அருளைக் கண்டு மெய்சிலிர்த்தேன். சிறிது நாட்கள் சென்றபின் என் மகன் மீனாட்சிசுந்தரமும், எனது தம்பி மகன் குமாரமும், திண்டுக்கல்லில் இருந்து திருவண்ணாமலைக்குப் பாதயாத்திரை வந்தார்கள். பகவானின் ஆசிர்வாதமும் அவர்களுக்கு கிடைத்தது.

விழாவும் பர்மாநுதனும்

பகவான் அனைவரிடமும் அனைத்து பொறுப்புக் களையும் அளித்திட மாட்டார்கள். ஒரு சிலருக்கு ஒரு சில பொறுப்புகளை அளிப்பார்கள். ஆசிரமம் கட்டுவதற்காக வாங்கிய இடத்தை பதிவு செய்தபோது, பகவான் அங்கிருப்பவர்களில் குறிப்பிட்ட சிலரை அழைத்தார்கள். அதில் நானும் இருந்தேன். எங்களிடம் ஆசிரமத்திற்கு வாங்கிய இடத்தில் சிறுவிழா போல் ஏற்பாடு செய்து 1000 பேருக்கு அன்னமும், சாதுக்களுக்கு வஸ்திரமும் அளிக்க ஏற்பாடு செய்யுங்கள் என்றார்கள். ஆசிரமத்திற்கு வாங்கிய இடத்தைப் பதிவுசெய்த பின்பு முதன் முதலில் ஏற்பாடு செய்ய சொன்ன விழா அது.

பகவான் விழா நடத்தும் இடத்திற்கு வந்ததும் அவர்களுக்கு ஆச்சியும் என் மகள் உமையாளும்

பாதபூஜை செய்தார்கள். ரமண ஆசிரமத்தின் தலைவர் வெங்கட்ராமன் அவர்கள் சாமியை வரவேற்றார்கள். கோவில் குருக்கள் பூரண கும்பம் வைத்து மரியாதை செய்தார்கள். பின்பு பகவான் விரும்பியபடியே எங்கள் பொறுப்பில் 1000 பேருக்கு அன்னமும், சுமார் 75 சாதுக்களுக்கு வஸ்திரமும் அளித்தோம். அவ்விழாவில் அன்னதானம் நடந்தபோது "முதலில் சாதுக்களுக்கு அன்னம் அளியுங்கள்" என்று பகவான் கூறினார். மேலும் அன்னம் அளிக்கும் சமயம் பகவானே தன் கையால் இனிப்பை பரிமாறினார்கள். பகவான் இனிப்பு பரிமாறிய பின்பு மற்ற உணவு வகை பரிமாறப்பட்டது. பகவான் பரிமாறுவார்கள் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. தன் குழந்தைகளுக்கு உணவு பரிமாறியதால் பகவான் மிகவும் மகிழ்ச்சியாகத் தன் ஆனந்த சிரிப்புடன் இருந்தார்.

விழா சிறப்பாக நடந்து முடிந்தது. அன்று இரவு விழா பொறுப்பிலிருந்த நாங்கள் அனைவரும் பகவானுடன் ஒரு புகைப்படம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று பகவானிடம் எங்கள் ஆசையை வெளிப்படுத்தினோம். பகவானும் சம்மதம் தெரிவிக்க அனைவரும் பகவானுடன் புகைப்படம் எடுத்துக்கொண்டோம். பின்பு தேவகி அம்மாவிடம் எங்களுக்குப் பிரசாதம் அளிக்க வேண்டும் என்று பகவான் சைகை காட்டினார். பகவானின் சைகையைப் புரிந்துகொண்ட தேவகி அம்மா பழம் ஒன்றை சாமியின் கையில் வைத்தார்கள். அதனைப் பார்த்த சாமி அந்த பழத்தைத் தூக்கிப்போட்டு விட்டு அவருக்கு எதிரில் கைக்கு எட்டாத தூரத்திலிருக்கும் மஞ்சள் தடவிய தேங்காய் எடுத்து ஆச்சிக்கும், என்மகள் உமையாளுக்கும் அளித்தார்.

எல்லோருக்கும் பிரசாதமும் கொடுத்து தன் அழகிய சிரிப்புடன் அனைவரையும் ஆசிர்வதித்தார்கள். டிரஸ்டி ஜனார்த்தனன், ஆடிட்டர் ரகு, ஏ.வி. ராமமூர்த்தி, பார்த்தசாரதி, திண்ணப்ப செட்டியார் அவர்கள் அனைவரும் இந்த விழாவில் முக்கிய பங்கு கொண்டவர்கள். குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இவர்கள் முயற்சியாலும் உதவியாலும் தான் ஆசிரமத்திற்கு இடம் வாங்கப்பட்டது.

அண்ணாமலையாரும் அவரது பிள்ளையும்

திருவண்ணாமலையில் ஒரு முறை தேர் புறப்பாடு நடக்கவிருந்தது. தேருக்கு இரும்புச் சக்கரம் புதிதாக பூட்டியிருந்தது. எப்போதும் எந்தவொரு தெய்வ காரியத்திற்கும் பகவானைத் தொடங்கி வைக்க அழைப்பார்கள். அன்று தேர் புறப்பாடிற்கு வந்து அழைக்கவில்லை. அதற்குக் கோவிலுக்கு புதிதாக வந்திருக்கும் டிரஸ்டியின் கெடுபிடி தான் காரணம். அதிகமான வேலையின் காரணத்தால் அனைவரும் பகவானை அழைக்க மறந்துவிட்டனர்.

இதனை பகவான் பெரிதாக எடுத்துக்கொள்ள வில்லை. தேர் புறப்பாடு ஆரம்பம் ஆக இருந்தது. மொத்தம் 5 தேர்கள். அண்ணாமலையார் வரும் தேர் தான் பெரிய தேர். பிள்ளையார், சுப்பிரமணியர், அம்பாள், சண்டிகேஸ்வரர் ஆகியோர் வரும் தேர்கள்

சற்றுசிறியவை. தேர்புறப்பாட்டைக் காணமக்கள்கூட்டம் அலை மோதியது. எங்கும் கடைகள், மக்கள் என்று விழாக்கோலம் பூண்டது. திருவண்ணாமலை எங்கும் சிரிப்பொலி சந்தோஷ அலைகளாக பரவியது. தேர்புறப்பாடு ஆரம்பித்தது.

முதல் தேரில் முழுமுதற் கடவுள் விநாயகர் காட்சி அளிக்க, இரண்டாம் தேரில் தமிழ்க்கடவுள் முருகன் காட்சியளித்தார். மூன்றாவது தேர், பெரிய தேர், அதில் அண்ணாமலையார் வீற்றிருக்க நான்காம் தேரில் அம்பாள் காட்சியளித்தார். கடைசி தேரில் சண்டிகேஸ்வரர் காட்சியளித்தார். அனைத்து தேர்களும் கம்பீரமாக அசைந்து அசைந்து முன்னேற தேர் புறப்பாடு ஆரம்பமானது. தேர் முன்னேறிச் செல்லும் அனைத்து இடங்களிலும் தேரின் அழகினைக் காணவும் அதில் வீற்றிருக்கும் இறைவனைக் கண்டு வணங்கவும் அத்தனை பக்தர்கள் கூடியிருந்தனர்.

மங்கள வாத்தியங்களும் தெய்வத்தின் திருநாம ஒலியும் எங்கும் பரவியது. தேர்கள் அனைத்தும் கீழவீதியில் உலா வர, திருவுடல் தெருவின் திருப்பத்தில் அண்ணாமலையார் இருந்த தேரின் சக்கரம் சிக்கிக்கொண்டது. தேர் நகரவில்லை. எவ்வளவோ முயற்சி செய்து பார்த்தார்கள். ஆனால் தேரின் பெரிய சக்கரம் சற்று கூட இசைந்து கொடுக்கவில்லை. எப்போது தேர் புறப்பட்டாலும் மாலை 5-00 மணி அளவில் மீண்டும் கோவிலுக்கு வந்து சேர்ந்துவிடும். ஆனால் இன்றோ விண்ணில் கதிரவன் மறைந்து சந்திரனே தோன்றிவிட்டான்.

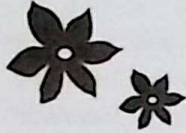
தேர் அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தபாடில்லை. கோயில் பொறுப்பில் உள்ளவர்கள் தேரை செய்பவர்களிடம் விஷயத்தைக் கூறி சரி செய்ய சொன்னார்கள். முயற்சி செய்தவர்கள் தோற்று தான் போனார்கள். இரவு முழுவதும் அனைவரும் ஏதேதோ செய்து பார்த்தார்கள். அண்ணாமலையார் தன் தேரை பிடிவாதமாக அங்கேயே நிற்கச் செய்துவிட்டார். ஏன்? இப்படி ஆயிற்று? தேருக்கு இரும்புச்சக்கரம் பூட்டி வெள்ளோட்டம் பார்க்கும்போது நன்றாகத் தானே இருந்தது. இப்போது இப்படி நின்றுவிட்டதே? என்ன ஆயிற்று? என்று கோவிலில் இருக்கும் அனைவரும் குழம்ப அனைவருக்கும் அப்போது தான் பகவானின் நினைவு வந்தது.

எப்போதும் பகவான்தானே தேர் புறப்பாட்டை தொடங்கி வைப்பார்கள்? இந்த முறை அவரை அழைக்க

மறந்துவிட்டோமென்று அனைவரும் வேதனையுற்றனர். மறுநாள் காலை பகவானைக் காண வந்துவிட்டனர். பகவானிடம் அவர்கள் வந்து மன்னிப்பு வேண்டினர். பின்னர் பகவானிடம் விவரத்தைச் சொன்னார்கள். இவர்கள் அழைக்கவில்லை என்று பகவான் வேதனைப்படவுமில்லை, கோபம் கொள்ளவுமில்லை. மீண்டும் அவர்கள் வந்து மன்னிப்புகேட்டபோது பகவான் எதையும் கண்டுகொள்ளவில்லை.

தேர் சிக்கிக்கொண்டது, முன்னேறவில்லை என்று தெரிந்தவுடன், அவர்களிடம் "தேர் நகரும், ஒன்றும் பிரச்சனையில்லை. நீங்கள் தேரை இழுங்கள்" என்று சொல்லி ஆசிரிவதித்து அவர்கள் அனைவரையும் அனுப்பினார்கள். அவர்கள் தேர் நிற்கும் இடத்திற்குச் சென்று தேரை இழுக்கச் சொன்னார்கள்; அங்கிருக்கும் அனைவரும் தேரை இழுத்தனர். என்னே ஆச்சரியம்... தேர் இப்போது சற்றே முன்னேறியது.

'அப்பா' என்று தன்னை அழைக்கும் மகனை அனைவரும் மறந்துவிட்டார்களே என்று அண்ணாமலையார் எண்ணி இப்படி பிடிவாதம் செய்தாரோ, என்னவோ? அவரது மகனைப் பார்த்துவிட்டு வந்ததும், தன் பிடிவாதத்தைத் தளர்த்திவிட்டு தேரில் செல்ல அசைந்து கொடுத்துவிட்டார். இனிமேல் பகவானை அழைக்காமல் தேரை இழுக்கக்கூடாது என்று எண்ணிக்கொண்டே சற்றே மனநிறைவுடன் அனைவரும் தேரை கோவிலை நோக்கி இழுத்தனர். தேர் புறப்பாடும் நன்றாக முடிந்தது. பகவான் அண்ணாமலையாரின் மேல் வைத்திருக்கும் பிரியத்தை தான் அனைவரும் இதுவரை கண்டிருந்தனர். தேர் புறப்பாட்டில்தான், அண்ணாமலையார் பகவான் மேல் வைத்திருக்கும் பிரியத்தை அனைவரும் கண்டுகொண்டனர்.

சீருவன் சந்நியாசி

சாமி சித்தி ஆனபிறகும் நான் சிறிது காலம் திருவண்ணாமலையில் ஆசிரமத்தில் தான் இருந்தேன். அந்தச் சமயம் என்னிடம் புகைபிடிக்கும் பழக்கம் இருந்தது. ஒருசில நேரங்களில்தான் நான் புகைபிடிப்பேன். அச்சமயம் ஆசிரமத்தை விட்டு வந்துவிடுவேன். அப்படி ஒரு முறை ஆசிரமத்திற்கு வெளியில் புகை பிடித்துக் கொண்டிருந்த சமயம் ஒரு தம்பதியர் கண்கலங்க என் முன் வந்து நின்றனர். அவர்களைப் பார்க்கும்போது மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. மனத்தில் நீங்கா வேதனையுடன், அழுது வீங்கிய கண்ணில் துயர ரேகைகள் படர்ந்து இருந்தன.

எதையோ இழந்து விட்டார்கள் என்பதை அவர்களின் கண்கள் உரைத்தன. அவர்கள் என் முன் நின்று “ஐயா, எங்களது மகனைக் காணவில்லை.

இங்கு பார்த்தீர்களா? உங்களுக்குத் தெரிந்தால் கொஞ்சம் கூறுங்கள்'' என்று அவர்களது மகனின் அடையாளங்களைச் சொல்லி மன்றாடினர். அவர்களின் நிலையுணர்ந்த நான் அவர்களிடம் ''நீங்கள் என்னிடம் கண்ணீர் சிந்துவதை விட பகவானிடம் சென்று பிரார்த்தனை செய்யுங்கள். அவரால் தான் உங்கள் கண்ணீரை மட்டுமின்றி துன்பத்தையும் சேர்த்து துடைக்க முடியும்'' என்று கூறி பகவானின் சிலையைக் காட்டி பிரார்த்தனை செய்யச்சொன்னேன்.

அவர்களும் ''பகவானே இனி எங்களுக்கு நீயே கதி'' என்று மனமுருகி வேண்டிக்கொண்டனர். சாமியை வணங்கியதும் அவர்கள் மனத்தில் ஒருவித அமைதி நிலவியது போலும். தங்கள் அழகையை நிறுத்தினர். உடலாலும் மனத்தாலும் மிகவும் சோர்ந்துபோன அவர்கள் வீடு திரும்பினர். பகவானிடம் செய்த பிரார்த்தனை பலிக்காமல் போகுமோ? பகவானிடம் நியாமாக கேட்கும் எதுவும் கிடைக்காமல் தான் போகுமா? நாம் செய்யும் பிரார்த்தனை உண்மையாக இருந்து நாம் கேட்பது நியாயமானது என்றால் உடனே கிடைத்துவிடும்தானே?

அதுபோலவே அத்தம்பதியரின் பிரார்த்தனை பலித்தது. மறுநாள் காலையில் அத்தம்பதியர் பகவானைப் பிரார்த்தனை செய்ய ஆசிரமத்திற்கு வந்தனர். பகவானின் சிலை அருகே ஒரு சிறுவன் பகவானை வழிபட்டு சாமியைச் சுற்றி வலம் வந்துகொண்டிருந்தான். அச்சிறுவனைக் கண்ட அத்தம்பதியர் அச்சிறுவனை வாய்விட்டு கூப்பிட நா எழாமல் போகவே ஓடிப்போய் அச்சிறுவனை கட்டிக்கொண்டனர்.

இதனைக் கண்ட எனக்கு ஆச்சரியம் மேலோங்கியது. அந்தச் சிறுவன்தான் அவர்களின் மகன் என்பதை உணர்ந்ததும் நான் அந்தச் சிறுவனிடம் ''பெற்றவரை இப்படிப் பரிதவிக்கவிட கூடாது தம்பி. அவர்களுடன் போ'' என்று சொன்னேன். அதற்கு அவன் ''ஐயா, எனக்குக் குடும்ப வாழ்க்கையில் ஈடுபாடு இல்லை என்பதை இவர்களுக்கு உணர்த்தி இவர்களை அனுப்பிவிடுங்கள்'' என்று சொன்னான். எவ்வளவோ எடுத்துச்சொல்லியும் அந்தச் சிறுவனின் மனம் மாறவில்லை.

எனவே அச்சிறுவனிடம் பகவானின் புகைப்படம் ஒன்றைக் கொடுத்து 'இதனை வைத்து தினமும் வீட்டில் பிரார்த்தனை செய்' என்று சொல்லி பெற்றோருடன் அவனை அனுப்பி வைத்தேன்.

அத்தம்பதியர் பகவானுக்கும் எனக்கும் நன்றி கூறிவிட்டு சென்றனர். அதன் பிறகு நான் அச்சிறுவனை பார்க்கவில்லை.

தற்போது நான் திருவண்ணாமலைக்கு சென்றபோது அதிதீ ஆசிரமத்தில் அந்தப் பையனை பார்த்தேன். அவன் அங்கு வெள்ளை உடை உடுத்தி சந்யாசியாக இருந்தான். அந்தப் பையனைக் கண்டதும் அவரிடம் "தம்பி என்னை அடையாளம் தெரிகிறதா" என்று கேட்டேன். அதற்கு அவர், "ஐயா உங்களை அடையாளம் தெரியாமலா? இன்றைக்கும் நீங்கள் கொடுத்த பகவானின் படத்தை என் பையிலேயே வைத்திருக்கிறேன்" என்று கூறினார். ஒருவருக்கு கடவுளின் மேல் உள்ள ஈடுபாட்டை யாராலும் மாற்ற முடியாது என்பதனை உணர்ந்துகொண்டேன்.

ராமர் லெடகமணர்

பகவான் சன்னதி தெரு வீட்டில் இருந்தபொழுது, பக்தர்கள் சாமியைத் தரிசிக்க அங்கு வருவார்கள். பகவான் எப்போதும் தன் மந்தகாசப் புன்னகையுடனும், அருள்நிறைந்த முகத்துடனும் ஒருவித ஒளியுடனும் அனைவருக்கும் காட்சி அளிப்பார்கள். சில பக்தர்கள் பகவானிடம் சில கேள்விகள் கேட்பார்கள். அல்லது தங்களது பிரச்சனைகளை கூறுவார்கள். எல்லாவற்றுக்கும் பகவானிடம் இருந்து விடை கிடைத்து விடும். அப்படி ஒரு பக்தர் பகவானிடம் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டார். “சாமி, நீங்கள் கடவுளை பார்த்து இருக்கிறீர்களா?” இதைக் கேட்டதும் பகவான் அந்தப் பக்தரை உற்றுப் பார்த்தார். பகவான் பதில்கூறாமல் அந்தப் பக்தரையே அமைதியாக பார்க்கவும், அவருக்கு சற்றே பயம் உண்டானது. பின் அழகாய் சிரித்துவிட்டு “நான்

கடவுளைத் தவிர வேறு எதையும் காண்பதில்லையே'' என்று அமைதியாக சொன்னார்கள். இதனைக் கேட்ட அனைவரும் மெய்சிலிர்த்து விட்டோம்.

பகவான் தன்னுடைய குழந்தைகளைக் கூட அவருக்கு மிகவும் பிடித்த கடவுளான ராமர், லெட்சுமணர் என்று தான் கூறியிருக்கிறார். பகவான்தான் அவரது ஊரில் நன்கு படித்தவர். ஒரு பள்ளியில் தலைமை ஆசிரியராக பணியாற்றினார். வேலை முடிந்ததும் வீட்டிற்கு வரும்போது சேற்றில் விளையாடும் தன் குழந்தைகளை அப்படியே இருபக்கமும் கைகளில் தூக்கிக் கொண்டு வருவார். இதனைப் பார்க்கும் அவரது வீட்டம்மா பகவானிடம் இப்படி ''புது டிரஸ்ஸில் சேறாகி விடும்படி செய்கிறீர்களே'' என்று சொன்னால், பகவான் உடனே ''என்ன அப்படி சொல்ற? இவர்கள் ராமன், லெட்சுமணர்கள்'' என்று தான் சொல்வாராம். பகவான் எப்பொழுதும், எதிலும், எவற்றிலும், தன் தந்தையை மட்டும் தான் பார்ப்பதாகச் சொல்வார்கள். அப்படி தான் நடந்தும் கொள்வார்கள்.

குணம்

ஆசிரமத்தில் வாகனங்கள் நிறுத்துவதற்கு இடம் தேவைப்பட்டது. அச்சமயம் ஆசிரமத்திற்கு முன்னால் இருக்கும் இடம் விற்பனைக்கு வர அந்த இடத்தையே கார்பார்க்கிங்குக்காக வாங்கிவிடலாம் என்று பகவானிடம் உத்தரவு வாங்கிய ஜஸ்டிஸ் அருணாசலம், அந்த இடத்தை விலை பேசி முடிப்பதற்கான வேலையில் ஈடுபட்டார். திடீரென்று அவருக்கு உடல்நிலை சீர்ந்து போகவே அவர்கள் ஊருக்குச் செல்வதாக இருந்தது. எனவே பகவான் என்னை அழைத்து, "செட்டியார், ஜஸ்டிஸ் அவர்கள் ஊருக்குச் செல்வதால் நீங்களே இந்த இடத்தை பேசி முடித்துவிடுங்கள்" என்று கூறினார்கள். நானும் யோகியின் உத்தரவை ஏற்று இடத்தை விற்கும் நபர்களிடம் 4, 5 நாட்களாக தொடர்ந்து பேசி வந்தேன்.

தினமும் காலையும், மாலையும் பகவானிடம் இடத்தை விற்கும் நபர்களிடம் பேசிய விவரத்தைக் கூறி அதில் வரும் ஏற்றத்தாழ்வைக் கூறி வந்தேன். ஒருநாள் காலை யோகியிடம் “இடத்தை பேசி முடித்தாகிவிட்டது சாமி” என்று கூறினேன். பகவான் மிகவும் சந்தோஷப்பட்டார்கள். நான் பகவானின் வலது பக்கத்தில் உட்கார்ந்திருந்தேன். அச்சமயம் ராமச்சந்திர உபாத்யாயா வர, அவரை தனக்கு இடது பக்கத்தில் உட்கார வைத்து என்ன விவரம் என்று பகவான் கேட்டார்.

அதற்கு உபாத்யாயா அந்த இடத்தை விற்கும் நபர்கள் “இது என்ன அவர்கள் பணமா? ஊர்ப்பணம் தானே, மேல கொடுத்தா என்ன? அதிக விலைக்கு வாங்கினால் இவர்களுக்கு இடத்தைக் கொடுக்கலாம், இல்லையென்றால் வேண்டாம் என்று மறுத்து பேசுகிறார்கள் சாமி. நாம் கொஞ்சம் பொறுமையாக இருந்து போகலாம்” என்று சொன்னார். அவர் அப்படி சொன்னதும் யோகி என்னைப் பார்த்து “செட்டியார், உபாத்யாயா சொல்கிறார் நாம் பொறுமையா போவோம் என்று. எனவே நாம் அப்படியே செய்வோம்” என்று கூறினார்கள். பின் ஒரு பழத்தை பிரசாதமாக உபாத்யாயாவுக்கு வழங்கி ‘நன்றி உபாத்யாயா’ என்று சொல்லி அவருக்கு பகவான் விடைகொடுத்தார்கள்.

எனக்கு உபாத்யாயா சொன்னது வேதனையாக இருந்தது. எனவே நான் அமைதியாக இருந்தேன். உபாத்யாயாவுக்கு பகவான் விடைகொடுக்கவும், அடுத்தது எனக்கும் விடை கொடுக்கப் போகிறார் என்று எண்ணி எழுந்தேன். உடனே பகவான் என்னை உட்காரச் சொல்லி சைகை காட்டினார். நானும் அமர்ந்தேன். பின் பகவான், “அது உபாத்யாயாவோட கருத்து. அப்பாபைசாதருவார்கள். நாம் பேசி முடிச்சிடுவோம்” என்று சாமி சொல்லி அருளினார். அதுபோலவே ஜஸ்டிஸ் அருணாசலம் அவர்களுக்கு வேலைப்பளு கொடுக்காமல் அவர் வருவதற்கு முன்பே அந்த இடத்தை பேசி முடித்தோம். எந்தச் சூழலிலும் யாரையும் கஷ்டப்படுத்தாத பகவானின் குணத்தைக் கண்டு வியந்தேன்.

யோகியின் அன்பு

திருவண்ணாமலை வீட்டில் நாங்கள் இருந்த சமயத்தில் எனக்கு ஏனோ திடீர் திடீரென்று உடல்நிலை சீரற்று போகும். அப்படி ஒரு சமயம் உடல் சரியில்லாமல் மிகவும் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருந்தேன். என்னால் எங்கும் செல்ல முடியவில்லை. திருவண்ணாமலையில் இருந்துகொண்டே யோகியைக் காண செல்ல முடியவில்லை என்று மனதிற்குள் விம்மிக் கொண்டிருந்தேன். மனத்திற்குள் யோகியின் நாமத்தைப் பாராயணம் செய்துகொண்டிருந்தேன். எனது விம்மல் பகவானுக்குக் கேட்டது போலும். எனக்கு அவரின் திருமுகத்தரிசனத்தை காட்ட எங்கள் வீட்டிற்கே நேராக வந்துவிட்டார்கள்.

தன் கையில் விசிறியும், சிகரட்டையும், ஒரு கம்பும் வைத்துக்கொண்டு மென்மையாக

புன்னகைத்துக்கொண்டு தன் கருணை பொங்கும் பார்வையுடன் யோகி என் முன் பிரகாசித்தார். யோகியைக் காண முடியவில்லையே என்று வருந்திக்கொண்டிருந்த என் மனது பகவானைக் கண்டதும் அவரது ஆசிர்வாதத்தைப் பெற்றதும் துள்ளிக் குதித்தது. பகவான் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து சென்றதும் நான் சற்று அமைதியாக இருந்தேன். மீண்டும் சிறிது நாட்களின் உடல்நிலை சீரற்றது. தொடர்ந்து பயணத்தில் இருந்ததாலோ என்னவோ எனக்கு முதுகுப்பகுதியில் வலி ஏற்பட்டு மிகவும் துன்பமடைந்தேன்.

எந்தத் துன்பத்திலும் தன் தாயிடம் அடைக்கலம் ஆக நினைக்கும் பச்சிளம் குழந்தை போல், நான் சாமியை பார்க்க வேண்டுமென்று விழைந்தேன். பகவானைப் பார்க்க வரலாமா என்று யோகியிடம் உத்தரவு கேட்க சொன்னேன். பகவானிடம் உத்தரவு கேட்க சென்றவரிடம், யோகி, “செட்டியாருக்கு நேரம் ஒதுக்கப்படவில்லை. அவர் எப்போதும் வேண்டுமானாலும் இந்தப் பிச்சைக்காரனைப் பார்க்க வரலாம்,” என்று கூறி காரை அனுப்பி என்னை அழைத்து வரச் சொன்னார்கள்.

எனக்கு இதைக் கேட்டதும் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. பகவானைப் பார்க்க சென்றேன். பிரதான் மந்திரில் நான் சென்ற கார் நின்றதும், பகவான் எழுந்து வெளியில் வந்தார்கள். கீழே விழுந்த குழந்தை தன் வலியின் வேதனையை தன் தாயின் அரவணைப்பின் போது தான் அழுகையாக வெளிப்படுத்தும். அது போல நான் பகவானைப் பார்த்ததும் என் வலியின் வேதனையை வெளிப்படுத்திவிட்டேன். யோகியின் திருமுகத்தைப் பார்த்தவுடன் அழுதுவிட்டேன். பகவான் என்னை வாஞ்சையோடு தடவிக்கொடுத்து, என்னை அமைதிப்படுத்தி எனக்கு இரண்டு டம்ளர் தண்ணீர் கொடுத்து ஆசுவாசப்படுத்தி “ஒன்றுமில்லை சௌகரியமாக இருப்பீர்கள்” என்று ஆசிர்வதித்தார்கள். பகவானின் அன்பில் நான் அங்கு உருகிப்போயிருந்தேன். யோகியின் அருளால் உடல்நிலையும் சீரானது.

யோகியின் அருள்

திருவண்ணாமலையில் நாங்கள் இருந்த சமயம் அது. ஒருநாள் திடீரென்று உடல்நிலை சீரற்றுப் போனது. மதியம் 1-00 மணியில் இருந்து வாந்தி எடுத்துக்கொண்டிருந்தேன். ஏன்? என்னவாயிற்று என்று சிந்திக்கக்கூட உடம்பில் தெம்பில்லாமல் உடல்நிலை மிகவும் மோசமானது. தற்செயலாக சாமிக்கு சிகிச்சை அளிக்கும் மருத்துவர் நம் வீட்டிற்கு வந்தார். அவர் என் நிலையை கண்டதும் பரிசோதித்துவிட்டு எனக்கு ஊசி போட்டார். ஆனால் ஒரு பயனும் இல்லை. மாலை 6-00 மணி ஆனது. நான் ஆச்சியிடம் "சாமி இப்போது சுதாமா வீட்டிற்கு வந்திருப்பார்கள், நீ சென்று தகவல் சொல்லிவிட்டு வா" என்று கூறினேன். அதற்கு ஆச்சி, "நான் சாமியைத் தொந்தரவு செய்ய மாட்டேன். நீங்கள் ஓய்வு எடுங்கள்" என்று கூறினாள்.

மீண்டும் நான் ஆச்சியிடம் மிகவும் கேட்டுக்கொண்டதால் ஆச்சி வேறு வழியில்லாமல் பகவானைக் காண சுதாமா வீட்டிற்குச் ஆச்சியும், என் பேத்தி ஆரியாம்பாளும் சென்றார்கள். அங்கு மூடியிருக்கும் கதவைத் தட்ட மனமின்றி திரும்பியபோது ராஜேந்திரன் என்ற ஊழியர் ஆச்சியிடம், அங்கு வந்ததற்கான விபரம் கேட்டார். விபரத்தை அறிந்ததும் 'நான் போய் சாமியிடம் தெரிவிக்கிறேன்' என்று கூறி வீட்டின் கதவைத் தட்டினார்.

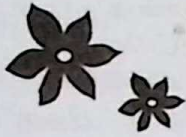
கதவு திறக்கப்பட்டது. கதவை திறந்ததும் பக்தரிடம் செட்டியாருக்கு உடல்நிலை மிகவும் மோசமாக இருக்கிறது என்ற விபரத்தை சாமியிடம் சொல்லச்சொன்னார். பகவானுக்கு விபரம் தெரிந்ததுமே, சாமி விஜயலெட்சுமி அம்மாவிடம் சொல்லி அனுப்பிய செய்தியை ஆச்சியிடம் சொல்லச் சொன்னார். அந்த அம்மாவும், ஆச்சியிடம் "செட்டியாருக்கு ஒன்றும் பண்ணாது. எல்லாம் சரியாகிவிடும்" என்று கூறினார்கள்.

அவர் என்னை ஆசிர்வதித்து கூறியபோது சரியாக 7.00 மணி. அதே நேரம் வீட்டில் எனக்கு வாந்தி நின்றது. சிறிது ஆகாரம் உள்ளே சென்றது. என் உடல்நிலை சற்றே தேறியது. மறுநாள் காலை 7.00 மணிக்கு ஆசிரமத்திலிருந்து செல்வராஜ் வீட்டிற்கு வந்தார். செட்டியார்க்குத் துணைக்கு ஒரு ஆள் வைத்துவிட்டு மற்ற அனைவரையும் சாமி அவரை பார்க்க வரச் சொன்னார்கள் என்று கூறினார். ஆச்சியும் என் மகள் உமையாளும் ஆசிரமத்திற்குச் சென்று பகவானைத் தரிசித்தார்கள். அப்போது யோகி ஆச்சியிடம் "செட்டியாருக்கு இப்போ எப்படி இருக்கு அம்மா? துணைக்கு யார் இருக்கார்?" என்று கேட்டார்.

அதற்கு ஆச்சி "உங்கள் அருளால் அவரது உடல்நிலை இப்போது பரவாயில்லை. உடல்நிலையில் சிறிது முன்னேற்றம் இருக்கிறது" என்று கூறினாள். துணைக்கு இருக்கும் ஆள் பெயரையும் சொன்னார்சாமி. "உடனே போகணும்னு இல்லையே. கொஞ்சம் தாமதித்துப் போகலாமா" என்று கேட்டார். ஆச்சியும் சரி என்று சொல்ல, சாமி "ஓ சொல்றேன் சாப்பிட்டுவிட்டு போகலாம்" என்று கூறினார்கள். ஓ வந்ததும் அவர்களுக்குக் கொடுத்துவிட்டு ஆசிர்வாதம் செய்து அனுப்பினார். ஆச்சியை வழி அனுப்ப வாசல் வரை வந்த பகவான் கண்ணில் எங்களது கார்தென்படாமல் போகவே ஆச்சியிடம் "கார் என்னாச்சு அம்மா"

என்று கேட்டார். அதற்கு ஆச்சி "காரை விற்றுவிட்டார்கள் சாமி" என்றார். இதனை கேட்டதும், யோகிக்கு மிகவும் கோபம் வந்துவிட்டது.

சிறுத்துரும்பைக்கூட அவர் தூக்கிப் போடமாட்டார். எந்தப் பொருளும் ஒரு சமயத்தில் தேவைப்படும் என்று கூறுவார்கள். இப்படியிருக்கும் அவரிடம் காரை விற்றுவிட்டோம் என்றால் கோபம் வரத்தானே செய்யும்? கோபத்துடன் "என்ன காரை வித்தாச்சா?" என்று கேட்டார். அப்புறம் "இல்ல சாமி வேறு கார் வாங்கப்போறோம். அதனால் தான் அதை விற்றோம்" என்று ஆச்சி சொன்னார். இந்தப் பதிலை கேட்ட பிறகு தான் பகவானிடம் கோபம் தணிந்து "அப்போ சரி" என்று சந்தோஷமாக கூறி அவர்களுக்கு விடை கொடுத்தார் பகவான்.

தீராட்சை பழம்

ஒருமுறை நாங்கள் திருவண்ணாமலை சென்றிருந்த சமயம் அது. அப்போது சுதாமா வீட்டில் பகவான் இருந்தார். எப்போதும் காலை 10.00 மணி அளவில் பஜனை முடிந்ததும் எல்லோருக்கும் பிரசாதம் அளிப்பார். நாங்கள் திருவண்ணாமலையில் ஒரு மண்டலம் தங்குவோம் என்றெண்ணி இருந்தோம். அன்று சரியாக 48 வது நாள். அன்று நாங்கள் அனைவரும் இன்று பஜனை முடிந்ததும் யோகி அனைவருக்கும் பிரசாதமாக திராட்சைப் பழம் தரப்போகிறார் என்று சிறுபிள்ளை போல் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

அப்போது பகவான், “இந்தத் திராட்சைப் பழங்கள் இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு வேண்டும். இதை உள்ளே வைப்போம்” என்று கூறி எங்கள் எதிர்பார்ப்புக்குத் தடா போட்டார்கள். பின்னர் அங்கிருந்த

அனைவரிடமும் "பிரான்ஸ் நாட்டில் இருக்கும் நண்பர்கள் இந்தப் பிச்சைக்காரனின் புகைப்படத்தை கேட்கிறார்கள். இந்த பிச்சைக்காரனை நிறைய பேர் புகைப்படம் எடுத்தார்கள். ஆனால் இந்தப் பிச்சைக்காரன்கிட்ட ஒரு புகைப்படம் கூட இல்லை" என்று கூறினார்கள்.

பகவானுக்கு அவரது புகைப்படம் தேவைப்படுகிறது என்று அனைவருக்கும் உணர்த்தினார்கள். யோகியின் குறிப்பை உணர்ந்த எங்களில் சிலர் பகவானின் புகைப்படத்தை கொண்டு வந்து கொடுக்க எத்தனித்தனர். சக்திவேல், பார்த்திபனிடம் பகவான் புகைப்படம் இருக்கிறதா என்று கேட்கிறேன் என கூறி பார்த்திபனுக்கு போன் செய்தார். அபுரூபம் அம்மாதன் மகனிடம் பெற்று வருகிறேன் என்று கிளம்பினார்கள். நானும் "எங்கள் வீட்டில் இருக்கிறதா என்று பார்த்து வருகிறேன் சாமி. அனுமதி தாருங்கள்" என்று யோகியிடம் கூறினேன்.

பகவானும் அனுமதி அளிக்க நான் வீட்டிற்கு வந்தேன். அச்சமயம் என் மகனிடம் பகவானின் பக்தர்களில் சிலர் யோகியின் புகைப்படம் கேட்டிருந்தனர். அதனால் என் மகன் எங்களிடம் இருந்த ஒரு சில புகைப்படங்களை பிரின்ட் போட்டு அந்தப் பக்தர்களுக்கு கொடுக்க வைத்திருந்தான். அதில் ஒரு சிலதை எடுத்துக் கொண்டு செல்லலாம் என்று எண்ணித்தான் நான் வீட்டிற்கு வந்தேன். வீட்டில் வந்து பார்த்தால், என் மகன் அந்தப் புகைப்படங்களை அந்த அன்பர்களுக்கு கொடுத்துவிட்டான். கொடுத்தது போக மீதம் 3, 4 புகைப்படங்கள் இருந்தன. இவையாவது மீதம் இருந்ததே என்று எண்ணி மகிழ்வுடன் அதனை பகவானிடம் கொடுக்கச் சென்றேன்.

அச்சமயம் பகவான் சுதாமா வீட்டில் பஜனை எல்லாம் முடிந்து உணவருந்திக் கொண்டு இருந்தார்கள். நான் பகவானின் வருகைக்காக காத்திருந்தேன். நான் புகைப்படம் கொண்டு வந்திருக்கும் விவரத்தை கூறினேன். பகவான் வந்ததும் அவரது படத்தைக் கொடுத்தேன். படத்தைப் பார்த்த பகவானின் திருமுகத்தில் அத்தனைசந்தோஷம். பகவானிடம் புகைப்படத்தை கொடுக்க முயற்சி செய்தவர்களுக்கு யோகியின் படம் கிடைக்கவில்லை. பின்னர் நான் யோகியின் திருவுருவப் படத்தைச் சாமியிடம் கொடுத்ததும், அத்தனை சிரிப்பு. இதழ்கள்

மட்டும் சிரிக்கவில்லை. அவரின் கண்களும் சிரித்தது, மனமும் சேர்ந்து மகிழ்ந்தது.

மகிழ்ச்சியில் யோகி அவ்வளவு அழகாக இருந்தார்கள். பின்னர் என்னிடம் ஒரு பையில் பாதியளவு திராட்சைப்பழத்தை நிரப்பி, அதன் மேல் இன்னும் வேறு சில பழங்களை வைத்து பை நிரம்ப பிரசாதம் தந்தார்கள். காலையில் இரண்டு திராட்சை பிரசாதமாக கிடைக்காதா என்று ஏங்கிய எனக்கு இப்போது யோகியின் பிரசாதம் ஒரு பை நிரம்ப கிடைத்தது. எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. நான் அன்று இரவே ஒரு கிளம்பவேண்டியிருந்ததால் பகவானின் பிரசாதம் கிடைக்காதோ என்று மிகவும் ஏங்கினேன். நான் எதிர்பார்த்த போது பிரசாதம் அளிக்காமல் எதிர்பாராதபோது எனக்கு பிரசாதம் அளித்து என்னை ஆசிர்வாதம் செய்தார் பகவான்.

நாராயணன் நாமமும் பெருமாள் ராகு ஜயாவும்

பகவானுக்குப் பக்தர்கள் அதிகம் என்பது அனைவரும் அறிந்ததே. ஆனால் யோகிக்கு அந்தப் பெரும்பாலான பக்தர்களில் ஒருசில பக்தர்கள் சற்று நெருக்கமானவர்கள். அதாவது எப்பொழுதும் இறைவனின் திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு இறைவனின் நினைப்பிலேயே வாழும் பக்தர்கள் யோகிக்கு நெருக்கமானவர்கள். அப்படி யோகிக்கு மிகவும் பிடித்த பக்தமலர்களில் ஒருவர் தான் பெருமாள் ராகு அய்யா.

பகவான் எப்பொழுதும் எல்லாருக்கும் எதையாவது உணர்த்துவதற்கு திருவிளையாடல்கள் செய்வது சகஜம். அந்தத்திருவிளையாடல்களை எப்பொழுதும் தன் பக்தனிடம் தான் நிகழ்த்துவார்கள். அப்படி யோகி தன் திருவிளையாடல்களில் ஒன்றை

பெருமாள் ராச ஐயாவை வைத்து நடத்தினார்கள். பெருமாள் ராச ஐயாவுக்கு கிருஷ்ணகிரி சொந்த ஊர். அவருக்கு 'பெருமாள்' என்று பெயர் வைத்ததாலோ என்னவோ அவர் 'திருமாலை' மிகவும் பிரியத்துடன் தொழுவார். அதே பிரியத்துடன் யோகியுடன் இருந்தார்கள். எந்நேரமும் நாராயணா, நாராயணா என்று திருமாலின் நாமத்தை சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்.

இவர் திருப்பதிக்கு சென்று ஏழுமலையானைத் தரிசிக்கும் முன்பு, திருவண்ணாமலைக்கு வந்து ஹரிஹரனாய் இருக்கும் யோகியைத் தரிசித்துவிட்டு ஆசிர்வாதம் பெற்றுவிட்டு பின் தான் திருப்பதி செல்வார். அப்படி ஒரு முறை பெருமாள் ராச ஐயா திருப்பதிக்குச் செல்ல இருந்தார்கள். எனவே கிருஷ்ணகிரியிலிருந்து திருவண்ணாமலைக்கு வந்து யோகியைத் தரிசித்துவிட்டு ஆசிர்வாதம் பெற்றார். பின்பு யோகி அவரிடம் "பெருமாள், இந்தக் காசை ஏழுமலையானின் உண்டியலில் போட்டுவிட்டு இந்தப் பிச்சைக்காரன் யார்? என்று ஏழுமலையானிடம் கேட்டு வாருங்கள்" எனக்கூறி அவரிடம் காசைக் கொடுத்து அனுப்பினார். தங்கமாய் ஜொலிக்கும் திருப்பதிக்குச் சென்று கோவிந்தனைத் தரிசித்த பெருமாள் ஐயா கோவில் உண்டியலில் யோகி கொடுத்தனுப்பிய காசை போட்டுவிட்டு 'என் பெருமாளே, என் குருவாய் இருக்கும் யோகி யார்?' என்று வெங்கடேஷ்வரனிடம் கேட்க, திருமாலின் குரல் அசிரீரையை போல் எழுந்தது.

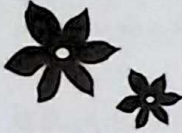
அந்த குரல் 'நேனுதா, நேனுதா, நேனுதா' என்று தெலுங்கில் சொல்லிக்கொண்டே சிறிதுநேரத்தில் பெரிதாய் உயர்ந்தது. தெலுங்கில் 'நேனுதா' என்றால் 'நான்தான்' என்று அர்த்தம். குரலைக் கேட்ட பெருமாள் ஐயாவை, சற்றே லேசான பயம் தொற்றிக்கொண்டாலும், தான் வணங்கும் தெய்வத்தின் குரல் "நான்தான் உன் குரு" என்று சொன்னது கேட்டு மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். என் கண் குளிர கண்டு வணங்கும் என் குரு தான் ஏழுமலையானா? அமைதியான முகமும், கருணை பொங்கும் கண்ணும், மனத்தை மயக்கும் சிரிப்பும் கொண்ட என் யோகிதான் திருமாலா? என்று எண்ணி எண்ணி மெய்சிலிர்த்து தான் போனார்.

இதனைக் கேட்ட அனைவரும் மெய்சிலிர்த்தோம். பின்னொரு சமயம் பகவானின் தரிசனம் யாருக்கும் கிடைக்கவில்லை. யோகி ஸ்வாகதம் மண்டபத்தில் மேல் சென்றுவிட்டார். யாருக்கும் தரிசனம் தரவில்லை. பகவானின் தரிசனம் கிடைக்கவில்லையே.

யோகியின் திருமுகத்தைக் காண முடியவில்லையே என்று அனைத்து பக்தரும் வருந்திக்கொண்டிருந்த சமயம் அது. அப்போது பெருமாள் ஐயா கிருஷ்ணகிரியிலிருந்து யோகியைத் தரிசிக்க வந்தார். தான் வந்த காரைவிட்டு இறங்கும்போதே, பெருமாள் ஐயா 'நாராயணா, நாராயணா' எனச் சொல்லிக் கொண்டே இறங்கினார். அவரது வருகையை பகவானுக்கு யாரும் தெரிவிக்கவில்லை. ஆனால் பகவானே மேலிருந்து இறங்கி வந்து பெருமாள் ஐயா கையை நீண்ட நேரம் தன் கையில் வைத்துப் பிடித்திருந்தார்.

பெருமாள் ஐயாவின் வருகையைத் தெரிவிக்காமலே கிழிற்றங்கி வந்த யோகியை கண்ட அனைவருக்கும் ஆச்சரியமாய் இருந்தது. இதில் அவரது கையை நீண்ட நேரம் பிடித்திருந்தது மேலும் ஆச்சரியமளித்தது. அது நாள் வரை பகவானின் தரிசனத்தை காணாமல் தவித்த பக்தர்களுக்கு அன்று பெருமாள் ஐயாவின் வருகையால் கிடைத்தது. அனைவரும் மகிழ்வுடன் யோகியைத் தரிசித்து ஆசிர்வாதம் பெற்று சென்றனர்.

பெருமாள் ராக ஐயாவை வைத்து தான் ஏழுமலையான் என்று அனைவருக்கும் உணர்த்திய பகவான் அவரை வைத்தே பக்தர்களுக்குத் தரிசனமும் அளித்தார். பெருமாள் ஐயாவை வைத்து பகவான் திருவிளையாடல் நடத்தியிருந்தாலும் அவரது பக்திக்கு மதிப்புக்கொடுத்து அவருக்குத் தரிசனம் கொடுக்க தானே வந்து கையைப் கொடுத்தது பெருமாள் ஐயாவின் பக்திப்பெருக்கை காட்டியது. நாம் சென்று பகவானின் கையைப் பிடிப்பது பாக்கியம் என்றால் பகவானே வலிய வந்து நம் கையைப் பிடிப்பது பெரும் பாக்கியம் என்று உணர்ந்தேன்.

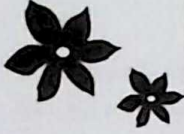

பகவானின் திருநாமம்

பகவானிடம் பெருமாள் ராக ஐயா எந்தளவு ஈடுபாடுடன் இருந்தார்களோ அதே அளவு பிரியத்துடன் அன்புடனும் ஈடுபாடுடனும் அவரது மனைவியும் இருந்தார். அவர்கிருஷ்ணகிரியில் உள்ள ஒரு பள்ளிக்கூடத்தில் தலைமை ஆசிரியராக இருந்தவர். அவர் ஒரு முறை பள்ளியில் மிகுந்த வேலையிருந்ததால் அதில் கவனத்துடன் இருந்தார். வேலையில் ஈடுபாடுடன் இருந்த அவரிடம் அங்கு படிக்கும் மாணவக் குழந்தைகள் "டீச்சர், பள்ளி நேரம் ஆரம்பித்து விட்டது. மணி அடிக்கட்டுமா?" என்று மணி அடிக்கும் ஆசையில் நேரம் ஆரம்பிக்கும் முன்பே கேட்க, வேலையில் ஆழ்ந்திருந்த அவர் கடிகாரத்தைப் பார்க்காமலே தன்னை அவசரப்படுத்தும் பிள்ளைகளிடம் "சரி மணியை அடித்துவிடு" என்று சொன்னார்.

பிள்ளைகள் மகிழ்ச்சியுடன் மணி அடிக்க வெளியில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த பிள்ளைகள் வகுப்பறைக்குச் சென்றனர். மணி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டபின்னர்தான் தலைமை ஆசிரியருக்கு பள்ளியின் வகுப்பு நேரம் ஆரம்பிக்க வில்லை என்பது உறைத்தது. படபடப்பாக வெளியில் வந்து பார்க்க, பள்ளிச் சுற்றுச்சுவரில் உட்கார்ந்திருந்த பிள்ளைகள் வகுப்பறைக்கு செல்லத் தொடங்கினர். திடீரென அந்தச் சுவர் இடிந்து விழுந்தது.

இதனை கண்ட ஆசிரியருக்கு பலத்த அதிர்ச்சி. அவர் நேரத்தைப் பார்த்து மணி அடிக்க வேண்டாம் என்று சொல்லியிருந்தால், குறைந்தது 30 குழந்தைகளுக்கு விபத்து ஏற்பட்டிருக்கும். தன்னை வேலையில் மூழ்கடித்து தன்னையும் அறியாமல் மணி அடிக்க உத்தரவு தரச்செய்து பள்ளிக் குழந்தைகளையும் ஆபத்திலிருந்து காப்பாற்றிய பகவானுக்கு மனத்தில் நன்றி கூறிக்கொண்டார் அந்தத் தலைமை ஆசிரியர். பகவானைத் தொழுபவருக்கும், யோகியின் நாமத்தை சொல்பவருக்கும் துன்பம் தான் வருமா? அதனை நெருங்கத்தான் பகவான் விடுவாரா?

ராமு

ஒரு முறை பகவான் பிரதான் மந்திரின் வாசலில் அமர்ந்து இருந்தார். அப்போது ஒரு பக்தர் சாமியைத் தரிசித்துவிட்டு ஆசிர்வாதம் பெற்றுச் சென்றார். அவர் போகும்போது அவரது பக்கத்தில் ஒரு பைரவரும் சென்றுகொண்டிருந்தார். இதனைப் பார்த்த சாமி பக்கத்திலிருந்த கண்ணனிடம், "கண்ணன் அவரைக் கூட்டிட்டு வருவோம்" என்றார். உடனே அவர் திரும்பிச் சென்றுகொண்டிருந்த பக்தரை அழைத்தார். அதைப் பார்த்த சாமி, "அவரை இல்லை கண்ணன், இவரைக் கூட்டிட்டு வருவோம்" என்று சென்று கொண்டிருந்த பைரவரைக் காண்பித்தார்.

இதனைப் பார்த்த கண்ணன் சற்று திடுக்கிட்டிருந்தான் போனார். சென்று கொண்டிருக்கும் பைரவரை எப்படி பகவானிடம் எப்படி கூட்டிக்கொண்டு

வருவது என்று விக்கித்துப்போனார். பின் ஒரு வழியாக பகவானின் உத்தரவை நிறைவேற்றவும் செய்தார். ஆம், கண்ணன் அந்தப் பைரவரை தன் இரண்டு கால் முட்டிக்கிடையில் வைத்து மெதுவாக பகவானிடம் அழைத்து வந்தார்.

பகவானின் அன்பான புன்னகையைக் கண்ட பைரவர் அமைதியாய் பகவானின் முன் தன் வாலை ஆட்டியபடி நின்றார். அப்போது பகவான் கண்ணனிடம், “கண்ணன் இவர் பெயர் என்ன?” என்று கேட்க, “பெயர் தெரியலைங்க சாமி. இங்கே வரும், சாப்பாடு போடுவோம்” என்று கண்ணன் கூறினார். இதைக் கேட்ட சாமி உடனே தனது வலதுகால் திருபாதத்தைத் தூக்கி பைரவரின் முதுகில் பரிவுடன் தடவிக்கொடுத்து “இவரை ராமுன்னு கூப்பிடுவோம்” என்று கூறினார். அன்று முதல் அந்தப் பைரவர் ராமு என்று அழைக்கப்பட்டார்.

பகவான் பிரதான் மந்திரில் வாசலில் தரிசனம் முடிந்து கிளம்பியவுடன் அந்த ராமு, சாமி அமர்ந்த இடத்தில் போய் உட்கார்ந்துகொள்ளும். ரொம்ப நாட்களாகவே இது நடந்தது. நான் ஒரு நாள் பிரதான் மந்திரிலிருந்து இறங்கி வரும்போது இதைக் கவனித்தேன். பின்னர் கண்ணனிடம் முழுவதையும் விசாரித்தேன். தான் யார்? என்று யாருக்கும் தெரியாததன்குராமு என்று பெயரிட்டு ஒரு அடையாளத்தைத் தந்த பகவானின் பாதங்களில் விழுந்து அந்தத் திருப்பாதங்களை தொட்டு வணங்க முடியாத காரணத்தால் சாமி இருந்த இடத்தில் அமர்ந்துகொண்டு தன் பக்தியைக் காட்டும் ராமுவை பெருமையுடன் பார்த்தேன். அனைத்து உயிர்களிடத்தும் பாசம் காட்டும் பகவானை நினைத்து மெய்மறந்தேன்.

மின்சார வெட்டு

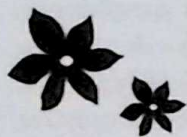
1993ம் ஆண்டு அது. அந்தச் சமயம் மின்சாரம் மிகவும் கஷ்டமான விஷயம்தான். தொடர்ந்து 5 நிமிடங்கள் மின்சாரம் இருந்தால் அதுவே மிகப் பெரிய ஆச்சரியம். அந்தச் சமயத்தில் ஒருமுறை பகவான் மதுரை சங்கராஜலு எழுதிய பாட்டை காப்பி போடச் சொன்னார்கள். இரவு 7.00 மணியளவில் பகவான் கூறியதால் நான் சாமியிடம் "500 காப்பிகள் போட்டால் போதுமா சாமி" என்றேன். அதற்கு யோகி, "இல்லை இல்லை. 2000 காப்பிகள் போடவேண்டும்" என்று புன்னகையுடன் கூறினார்கள்.

இதைக் கேட்டதும் அனைவருமே விக்கித்துப் போனோம். மின்சாரமோ தொடர்ந்து இருக்காது. இரவு நேரம் வேறு, இது எப்படி சாத்தியமாகும்

என்று அனைவரும் மனத்தில் நினைத்துக்கொண்டோம். சாமியிடம் இதைக் கேட்க முடியுமா? அதற்குத் தைரியம்தான் உண்டோ? நான் எங்கள் தியேட்டருக்கு நோட்டீஸ் அடிக்கிற இடத்தில் தெரிந்தவர் இருந்ததால் அங்கு சென்று மற்ற வேலைகளை நிறுத்தச் சொல்லிவிட்டு விஷயத்தைச் சொன்னேன்.

பிரஸ் மெஷினில் உள்ளே கொடுத்தால் வெளியே வரவில்லை. மின்சாரம் இல்லாததால் நின்றுவிட்டது. நான் இங்கு மின்சாரம் இல்லாமல் காப்பி போட முடியாமல் இருந்தேன். அங்கு ஆசிரமத்தில் பகவானோ என்னைக் காணவில்லையே என்று அங்கிருப்பவர்களிடம் கேட்டார் என்று தகவல் வந்தது. பின்பு யோகியின் அருளால் மின்சாரம் வந்தது. மின்சாரம் வரவும் அனைவரும் பரபரவென்று இயங்க 400 காப்பிகள் போட்டோம். பின் மீண்டும் மின்சாரம் நின்று போனது. பின் அடுத்த நாள் காலையில் மீதம் போடவேண்டிய காப்பிகளுக்கு ஏற்பாடு செய்துவிட்டு நான் போட்ட 400 காப்பிகளை எடுத்துக்கொண்டு ஆசிரமத்திற்கு வந்தேன். பகவானிடம் அந்த காப்பிகளைக் கொடுத்தேன். மீதம் உள்ள காப்பிகள் நாளை காலை வரும் என்றச் செய்தியையும் சொன்னேன்.

பகவானுக்கு அத்தனை சந்தோஷம், கண்கள் நிறைய மகிழ்ச்சி யுடன் அற்புதமாய் புன்னகைத்து பிரகாசமாய் ஜொலித்தார்கள். யோகியின் முகத்தில் சந்தோஷத்தைக் கண்ட மகிழ்ச்சியில் நானும் மெய்மறந்தேன். பின் பகவானிடம் நான் ஊருக்கு செல்ல உத்தரவு கேட்டுக்கொண்டு ஆசிர்வாதம் பெற்று கிளம்பிச் சென்றேன். பின்பு மதுரை சங்கரராஜாலுவின் பாட்டிற்கு பொன். காமராஜை இசை அமைக்கச்சொன்னார்கள். இந்த விஷயத்தை மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டு தான் சென்று பேசும் இடங்களில் எல்லாம் கூறுவார். பகவானின் மகிழ்ச்சிக்கு என்னால் முடிந்ததைச் செய்வதற்கு எனக்குக் கிடைத்த சந்தர்ப்பங்கள் யாவும் யோகியின் அருளே என்று எண்ணி மகிழ்வேன்.

ஹோமமும் உருளியும்

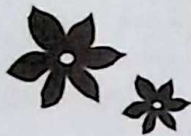
பகவான் எப்போதும் ரிஷிகள், ஞானிகள் போன்ற சாதுக்களை பற்றிச் மிகவும் சுவாரசியமாகப் பேசுவார்கள். சாதுக்களுக்குத் தரும் முக்கியத் துவத்தை சாஸ்திரங்களுக்கும், வேதங்களுக்கும் தருவார்கள். அவற்றில் வரும் ஸ்லோகங்கள் பற்றியும் பேசுவார்கள், ஹோமமும் நடக்கும். அப்படி ஒரு சமயம் ஆசிரமத்தில் ஹோமம் நடத்துவதற்காக கேரளாவிலிருந்து நம்பூதிரிகள் வரவழைக்கப்பட்டனர். திருவண்ணாமலைக்கு நம்பூதிரிகள் வருவதற்கு முன்னரே ஹோமத்திற்குத் தேவையான பொருட்களை வாங்குவதற்காக எழுதி அனுப்பியிருந்தனர். அதில் உருளி என்று ஒரு பொருளை அவர்கள் குறிப்பிட்டிருந்தார்கள்.

அதைப் பார்த்த மணிக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. சாமி உடனே "மணி நமக்குத் தேவையில்லை.

செட்டியார்கிட்ட சொல்லுவோம்'' என்றார்கள். எப்போதும் தெய்வக் காரியங்களுக்கு பகவான் என்னை இழுத்துவிடுவார்கள். பகவான் எனக்கு உத்தரவு கொடுக்க, நானும் உருளிகள் வாங்க கடைக்கு சென்றேன். திருவண்ணாமலையில் அனைவரும் தெரிந்தவர்கள் என்பதால் நான்கடைக்காரரிடம் எடை போடாமல், பணம் கொடுக்காமல் இரண்டு உருளிகள் வாங்கினேன். நம்பூதிரிகளுக்கு எது தேவையோ அதை மட்டும் எடுத்துக் கொள்கிறேன். அவர்களிடம் கேட்டு வருகிறேன் என்று கடைக்காரரிடம் சொன்னேன். அவர்களும் 'சரி ஐயா' என்று சொல்ல நான் அந்த உருளிகளை எடுத்துக்கொண்டு ஆசிரமத்திற்கு வந்தேன்.

அப்போது பகவான் தற்போதைய சாது போஜனம் நடக்கும் இடத்தில் நடுகம்பத்தில் கம்பீரமாக சாய்ந்து உட்காந்திருக்க, நான் மணியிடம் உருளிகளைக் கொடுத்து நம்பூதிரிகளுக்கு எது வேண்டும் என்று கேட்கச் சொன்னேன். அவரும் அவர்களிடம் காண்பித்து கேட்க நம்பூதிரிகள் ஏதோ ஒன்றை போதுமென்று சொன்னார்கள். மணி என்னிடம் அதைத் திருப்பி தருவதற்குள், பகவான் மணியிடம் ''மணி என்ன அது, இங்கே கொண்டு வருவோம்'' என்றார்கள். சாமியிடம் மணி அந்த இரண்டு உருளிகளையும் கொண்டுபோய் வைத்து விபரம் சொன்னார்கள். சாமி அந்த இரண்டும் இங்கேயே இருக்கட்டும் மணி என்று கூறினார்கள்.

பகவான் கூறியதைக் கேட்டவுடன் எனக்கு சற்றுத் தயக்கமாக இருந்தது. கடைக்காரருக்குப் பணம் கொடுக்க வேண்டுமே என்று யோசித்தேன். பின் சரி ஹோமம் இரண்டு நாட்கள் தானே. ஹோமம் முடிந்ததும் அந்த உருளிகளை கொண்டு சென்று பணம் கொடுப்போம் என்று நினைத்தேன். அந்த இரண்டு நாட்கள் நம்பூதிரிகளை எங்கள் வீட்டில் தங்குவதற்கு உத்தரவு கொடுத்தார்கள். நம்பூதிரிகள் எங்கள் வீட்டில் தங்கினார்கள். ஹோமங்கள் முடிந்ததும் நம்பூதிரிகளுக்கு அந்த இரண்டு உருளிகளில் நிறைய சன்மானங்களை கொடுத்தனுப்பினார்கள் பகவான். பின் என்ன செய்ய? அந்த உருளிகளுக்கு தோராயமாக எடை கணித்து கடைக்காரர்களுக்கு பணம் கொடுத்தேன்.

ருத்ரதாண்டவம்

கடவுளின் திருவிளையாடல்கள் நம்மை எப்பொழுதும் மெய்சிலிர்க்க வைக்கும். கடவுளின் திருவிளையாடல்களைக் கண்டு களித்தாலும் தெய்வத்தின் ருத்ர தாண்டவம் நம்மை சற்றே மிரள வைக்கும். அப்படிதான் பகவானின் கோபத்தை ஒரு முறை நேரில் கண்டோம். ஸ்வாகத மண்டபம் கட்டிக்கொண்டிருந்த சமயம் அது. காலைக் கதிரவன் தன் செந்நிற வட்ட முகத்தைக் காட்டியபடி விண்ணில் தன் பவனியை ஆரம்பிக்கும் நேரம் அது. காலை 7.00 மணி, நான் எப்போதும் பகவானைத் தரிசிக்க 7.00 மணிக்கு சற்று முன்னதாகவே சென்றுவிடுவேன்.

அன்றும் நான் அதேபோல் சென்றிருந்தேன். ஸ்வாகத மண்டபத்தின் எதிர்புறம் வரும் பக்தர்கள்

அமர்வதற்காக ஒரு கொட்டகை போடப்பட்டிருந்தது. அங்கு மணி இருந்தார். பகவானின் கார் ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்ததும் நானும் ராஜலெட்சுமி அம்மாவும் யோகி வரும் வழியை எதிர்நோக்கிச் சென்றோம். அப்போது பகவான் காரை விட்டு வெளியில் யாரும் இறங்கவேண்டாம் என்று கூறி விட்டு தர்ஷன் மந்திரில் இருந்து ஸ்வாகத மண்டபத்தை நோக்கி சீறும் சிறுத்தையைப் போல் ஓடினார். பின் ஸ்வாகத மண்டபத்திலிருந்து பின்னோக்கிய படியே தர்ஷன் மந்திருக்கு வந்தார்கள். பகவானைத் தரிசிக்க சென்ற நானும் ராஜலெட்சுமி அம்மானும் ஆளுக்கொரு கம்பத்தைப் பிடித்துக்கொண்டு நின்றிருந்தோம்.

வடக்கு தெற்காக ஓடிய பகவான் கிழக்கு மேற்காகவும் ஓடினார். ஒருவரின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு நடக்கும் யோகியா இப்படி பாய்ந்து ஓடுகிறார்? ஏன் ஓடுகிறார் என்று நாங்கள் உற்று நோக்கியபோது தான் எங்களுக்கு ஒன்று புலப்பட்டது. அது ஓட்டம் அல்ல, ருத்ர தாண்டவம் என்று. அவரது திருப்பாதங்கள் ஓடவில்லை, தீப்பொறி எழும் ருத்ர தாண்டவ நடனத்தை ஆடியிருக்கிறது என்று எங்களுக்குப் புரிந்தது. யோகியையே பார்த்துக்கொண்டிருந்த எங்களுக்கு தில்லை நடராஜனின் நடனக் காட்சிதான் தெரிந்தது.

நாங்கள் பகவானின் ஓட்டத்தில் அல்ல அல்ல ருத்ரதாண்டவத் தில் மெய்மறந்து நின்று கொண்டிருக்க ட்ரஸ்டி மணி அவர்களோ பின் பக்கம் இருந்துகொண்டு யாரும் அறியா வண்ணம் பகவானை புகைப்படம் எடுக்க முயல பகவான், “மணி.... என்ன செய்றீங்க?” என்று திரும்பிப் பார்க்காமலே கர்ஜித்தார். யோகியின் கர்ஜனையில் அங்கிருந்த அனைவரும் வெலவெலத்து போனோம். ட்ரஸ்டி மணி ஆடிப்போய் விட்டார். அப்போது பகவானின் முகத்தை பார்த்த எனக்கு பயம் தொற்றிக்கொண்டது. சாந்தம் பொருந்திய திருமுகத்தைப் பார்த்த எனக்கு பகவானின் கோபமான முகத்தைப் பார்க்கவும் நான் திடுக்கிட்டேன்.

சிவந்த கண்கள் என்னை மிரள வைத்தன. பகவான் ஆசிரமத்தில் நுழையும்போது கேரளாவிலிருந்து பிரபல பத்திரிகையாளர் வருவார். அவர் வந்தால் என்னிடம் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டிலிருக்கும் பக்தரிடம் கூறிவிட்டு

வந்திருந்தார். அது போலவே அவர் வந்ததும் சாமியிடம் தகவல் சொல்ல, ருத்ர நடனம் புரிந்துகொண்டிருந்த யோகியும் சற்றே தன்னை அமைதிப்படுத்திக்கொண்டு பின்பத்திரிகையாளரைச் சந்தித்தார். அந்த 45 நிமிடங்கள் இன்று நினைத்தாலும் கூட சற்றே என்னை மிரள வைக்கிறது.

நவராத்திர்

நமக்கு தெய்வ பண்டிகைகள் மாதா மாதம் இருந்து கொண்டே இருக்கும். சித்திரையில் வருடப்பிறப்பு, சித்ரா பெளர்ணமி, வைகாசியில் விசாகம், ஆடியில் ஆடிப்பெருக்கு என்று ஆரம்பித்து பங்குனியில் பங்குனி உத்திரம் என்று முடியும். அனைத்து விழாக்களும் ரொம்ப விசேஷமாகத்தான் இருக்கும். அதில் புரட்டாசி மாதம் வரும் நவராத்திரி மிகவும் விசேஷமானது. நவராத்திரியில் வரும் ஒவ்வொரு நாளுக்கு ஒவ்வொரு கதையுண்டு.

1993-ம் ஆண்டு ஆசிரமம் ஆரம்பமானது. 1994-ல் வந்த நவராத்திரி தான் ஆசிரமத்துக்கு முதல் நவராத்திரி. நாங்கள் தேவகோட்டையில் இருந்த பொழுது பிராமணக் குழந்தைகளுக்கும் மாமிகளுக்கும் ரவிக்கை துணி எல்லாம் வைத்துக்

கொடுப்பதுண்டு. நாங்கள் திருவண்ணாமலையில் ஆசிரமத்தில் இருந்ததால் நவராத்திரிக்கு சிறு குழந்தைகளுக்கு துணி வழங்குவதற்காக பகவானிடம் உத்தரவு கேட்டோம். தெய்வகாரியங்கள் செய்வதற்கு எப்போதும் பகவான் உத்தரவு தந்துவிடுவார்கள்.

அதுபோலவே சாமி, நாங்கள் நவராத்திரி அன்று குழந்தைகளுக்குத் துணி வழங்க உத்தரவு அளித்தார்கள். நாங்கள் சாமியிடம் 9 குழந்தைகளுக்குத் துணி வழங்குவது பற்றி சொன்னோம். அதற்கு யோகி “செட்டியார் செய்கிறார், எனவே 12 பேருக்கு செய்வோம்” என்று கூறினார்கள். நாங்களும் சரி சாமி என்று கூறி வீட்டிற்குக் கிளம்பினோம். மறுநாள் காலை 7.00 மணி தரிசனத்திற்கு சென்றபோது மணி “நேற்று செட்டியாரிடம் 12 பேர்க்கு வழங்கச் சொல்லியிருந்தேன். இப்போது 15 பேருக்கு வழங்க சொல்கிறான் இந்தப் பிச்சைக்காரன்” என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இந்த விபரத்தை மணி என்னிடம் சொல்ல ‘யோகி சொல்லிவிட்டால் இங்கு மறுப்பு ஏது? 15 பேருக்குச் செய்துவிடலாம்’ என்று கூறினேன்.

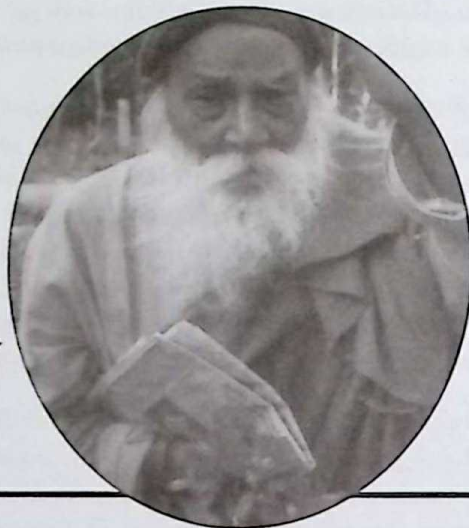
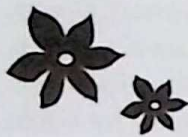
நவராத்திரி அன்று 15 சிறு குழந்தைகளுக்கு துணி, கம்மல், பொட்டு, வளையல் என்று விதவிதமாக வாங்கி ஒவ்வொரு வருக்கும் ஒரு பையில் வைத்து ஆச்சி அதனை பகவானிடம் கொடுத்து ஆசிர்வாதம் பெற்றப்பின் அனைவருக்கும் வழங்கினோம். நாங்கள் இந்தத் துணி கொடுப்பதை டைனிங் ஹாலில் வழங்குவோம். அப்போது பகவான் சிலைக்கு அருகில் அமர்ந்திருப்பார்கள். இப்படித்தான் ஆசிரமத்தில் முதன் முதலில் நவராத்திரிக்குத் துணி வைத்துக் கொடுப்பது ஆரம்பமானது. இப்படியாக 3, 4 வருடங்கள் அழகாக சென்றது.

ஒரு சமயம் நவராத்திரி அன்று சிறு குழந்தைகளுக்கு வழங்குவதற்காக ஆசிரமத்தில் அனைத்து ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருக்கையில் திடீரென்று மணி, “அதெல்லாம் ஒண்ணும் கொடுக்கவேண்டாம். எடுத்துப் போய்விடுங்கள்” என்று ஏனோ மனம் வலிக்கும்படி பேசிவிட்டார். அவர்கள் அப்படிச் சொன்னதும் எனக்குச் சற்றே கோபம் வந்தது. நான் மணியிடம் “நீங்கள் சொல்லி நான் எடுத்து வந்ததை திரும்பி எடுத்துப் போக முடியாது. சாமி சொல்லட்டும் நான் எடுத்துக்கிட்டு போறேன்” என்று கூறினேன். பின் கொண்டு வந்த துணிகளையும், மற்ற பொருள்களையும் ஆசிர்வாதம் பண்ணுவதற்காக

பகவானிடம் கொடுக்க வேண்டும் என்று பகவானின் வருகைக்காகக் காத்திருந்த போது யோகி வந்தார்கள்.

எப்போதும் சிலையின் அருகில் சென்று அமர்பவர்பர் அன்று டைனிங் ஹாலுக்கு வந்து அமர்ந்தார்கள். வந்து அமர்ந்தவர்கள் எங்களிடம் குழந்தைகளுக்குக் கொடுக்கும் துணிகளை “இங்கே கொடுப்போம்” என்று சொன்னார்கள். நாங்கள் அந்தத் துணிகளையும், வளையல், கம்மல், பொட்டு எல்லாம் வைத்திருந்த பைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்துக் கொடுக்க, பகவான் தன் திருக்கரங்களால் ஒவ்வொன்றையும் ஆசிர்வதித்து தந்தார்கள். பின்பு பகவான் “அவற்றை அங்க வைப்போம்” என்று கூறினார்கள்.

பின்பு யோகியின் அருளால் யோகியின் முன்பே அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் துணிகளை வழங்கினோம். மணி சொன்னதை நான் பகவானிடம் சொல்லவில்லை. ஆனால் எங்கள் மனம் கண்ட வேதனை யோகிக்கு தெரிந்தது போலும், பகவானே முன்னின்று அந்த நவராத்திரி விழாவைச் சிறப்பித்து எங்களை மனம் மகிழ வைத்தார்கள். எந்தவொரு தெய்வக்காரியத்திற்கும் என்னை பகவான் ஈர்த்து விடுவார்கள். அதே சமயம் நாங்கள் செய்த தெய்வக் காரியத்திற்கும் யோகியே முன்னின்று நடத்தி வைத்தார்கள். யாரும் என்னைக் கஷ்டப்படுத்த மாட்டார்கள். எனக்குக் கஷ்டம் ஏற்பட்டால் பகவானின் அருளால் அது போய்விடும்.

கூவிவ்ட்டு கூருபாய்தல்

பிரம்ம முகூர்த்தம் என்பது விடியற்காலையின் தொடங்கும் (விடிவெள்ளி தோன்றும் விடியற்காலை). இருள் கலந்த காலை, தேவர்களும், ரிஷிகளும், முனிவர்களும் கடவுளை வணங்கி உலகில் உலா வரும் காலை நேரம். பாற்கடலில் இருந்து வரும் ஈரக்காற்றை தென்றலாய் உலகுக்கு அனுப்பும் விடியற்காலை இப்படி 'பிரம்ம முகூர்த்தம்' என்றதும் தெய்வத்தின் சிந்தனையுடன் பற்பல விஷயங்கள் தோன்றும் அப்படிப்பட்ட பிரம்ம முகூர்த்தத்தில் இறைவன் பரமசிவனுடனும், தேவி பார்வதி அம்மையாருடனும் கிளி ரூபத்தில் பகவான் அவர்கள் சம்பாஷனை செய்வதாகவும் அவர்களின் சம்பஷணைக் கண்டு புன்னகையுடன் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும் வலம் வருவதாகவும் காகபுஜேந்தேஸ்வரர் ஏட்டுச்சுவடியில் குறிப்பிட்டு இருந்தார்கள்.

ஒரு முறை திருவண்ணாமலை கிரிவலத்தின் மேற்கு திசையில் தட்சிணாமூர்த்தி கோவில் கும்பாபிஷேகத்திற்கு பகவானை அழைத்திருந்தார்கள். கும்பாபிஷேகத்திற்குச் செல்ல ஆசிரமத்திலிருந்த ஒரு 10 பேர்களைத் தயாராகச் இருக்கச் சொன்னார் பகவான். அதில் நானும், ஆச்சியும் இருந்தோம். மறுநாள் காலை மூன்று மணி அளவில் கும்பாபிஷேகம் நடக்கும் இடத்திற்குச் சென்றோம். தட்சிணாமூர்த்தியின் கோவில் கோபுரம் புதிதாய் பளபளக்க, கோவில் பக்கத்தில் யாகசாலை தெய்வீக மணத்துடன் காட்சி அளிக்க நாங்கள் அனைவரும் அங்கே அமர்ந்திருந்தோம்.

பகவானுடன் அனைவரும் பேசிக்கொண்டிருந்தோம். மலர்ந்த முகத்தில் அனைத்து சந்தோஷத்தையும் காட்டி அங்கிருந்த அனைத்து அன்பர்களையும் கவர்ந்து தன்பால் ஈர்த்துக் கொண்டிருந்தார். பகவானிருந்த இடமே பிரகாசமாய் ஜொலித்துக் கொண்டிருந்தது. ஆரவாரமாய் இருந்தது. இவை அனைத்தும் அந்த பிரம்ம முகூர்த்தம் என்ற விடியற்காலை ஆரம்பம் ஆகும் வரை தான். பிரம்ம முகூர்த்தம் ஆரம்பம் ஆனதும், பகவானிடம் எந்தவித அசைவும் இல்லை. கண்கள் மூடியபடி இருந்தது. தியானத்தில் இருப்பது போல் அமர்ந்திருந்தார்கள். ஆரவாரம், வெடிச்சிரிப்பு என்ற ஏதுமில்லை. இதனைக் கண்ட எனக்கு காகபுஜேந்தேஸ்வரரின் ஏட்டுச்சுவடியிலிருந்த அரியத் தகவல் உண்மைதான் என்றுணர்ந்தேன்.

பகவானின் உடல் மட்டும் இங்கே. இறைவனைக் காண தனது நிஷ்டையின் போது கூடுவிட்டு கூடு பாய்ந்துக் கொள்கிறார்கள் என்று உணர்ந்து கொண்டோம்.

தரிசனம்

திருவண்ணாமலையில் அண்ணாமலையாரின் ஆசியுடன் செங்கோல் ஒச்சம் அரசன் இருந்தார். அவர்தன் கம்பீரமான தோற்றத்துடன் தெய்வீகமான ஒளியுடனும் தன் பக்தர்களுக்கு காட்சியளிப்பார். அந்த அரசருக்கு உடல்நிலை சீரற்று இருந்தது. நான் சொன்ன அரசர் யாருமில்லை, யோகி தான். கம்பீரமாக எட்டி வைத்து நடந்து வரும் ராஜாவிற்கு உடல் நலம் சீரற்று படுக்கையில் இருந்தார். தன் குழந்தைகளான பக்தர்களுக்கு அவர் தரிசனம் அளிக்கவில்லை. ஒரு நாளல்ல, இரண்டு, மூன்று நாட்களாக யோகி யாரிடமும் பேசவில்லை. யாருக்கும் தரிசனம் தரவில்லை.

பகவானை காணாமல் பக்தர்களால் இருக்க முடியவில்லை. ஒரு நாள் காலையில் இன்று யோகியை தரிசித்தே ஆக வேண்டும், என் தெய்வமே

எனக்கு தங்கள் தரிசனம் வேண்டும் என்ற உத்வேகம் விண்ணில் கதிரவன் தன் பவனியை சுட்டெறிக்கும் தீச்சுடருடன் ஆரம்பிக்கும் முன்பே பக்தி தீயாய் என் நெஞ்சில் எழுந்தது. யோகியைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் என் மனதில் பெரும் பிரளயத்தை உருவாக்கியது. பகவானை காணாத ஏக்கமும், வருத்தமும் என்னை அந்த அளவிற்கு துன்பத்திற்குள் ளாக்கியது. நானும் ஆச்சியும், பேத்தி வித்யாவை அழைத்துக் கொண்டு மூவருமாய் சாமியை தரிசிக்கச் சென்றோம்.

பகவான் ஓய்வெடுக்கும் அந்த அறைக்குள் யாரும் செல்ல அனுமதியில்லை. அங்கு தேவகி அம்மாவும், நர்சும்தான் இருந்தார்கள். நாங்கள் அந்த அறையின் ஜன்னல் வழியாக யோகியை தரிசித்துக் கொண்டிருந்தோம். யோகி கட்டிலில் கிழக்கு மேற்காய் படுத்திருந்தார்கள். எங்களைக் கண்ட தேவகி அம்மா, பகவானின் காதில் ஏதோ சொல்வதும், பின் எங்களை கண்டு புன்னகை பூப்பதுமாய் இருக்க, எங்களுக்கு என்ன காரணம் என்று புரியவில்லை பின்பு சிறிது நேரத்தில் பகவான் படுத்திருந்த கட்டில் தெற்கு வடக்காய் திசை மாறி திருப்பியது. கட்டிலில் இருக்கும் சக்கரங்கள் தரையில் ஒரு அரை வட்டம் அடித்தது.

இப்போது பகவானின் திருமுகத்தை நாங்கள் கண் குளிர பார்த்தோம். யோகி தன் திருக்கரத்தைத் தூக்கி எங்களை ஆசிர்வதித்தார்கள். மனத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்கியது. பின் சிறிதுநேரத்தில் நர்ஸம்மாஅறையிலிருந்து வெளியே வர நாங்கள் அவரிடம் எங்களைப் பார்த்து புன்னகைப்பதும், பின் சாமிஜியின் காதில் ஏதோ சொல்வதுமாக இருந்தீர்களே, என்ன நடந்தது என்று கேட்டோம். அதற்கு அந்த நர்ஸம்மா, இரண்டு மூன்று தினங்களாக சாமிஜி யாரிடமும் பேசவில்லை. அதனால் தேவகி அம்மா சாமிக்கு வேண்டியவர்களான செட்டியாரும், ஆச்சியும் வந்திருக்கிறார்கள், பகவானுக்கு மிகவும் பிரியமானவர்கள் என்று சொல்லி கட்டிலை ஜன்னல் நோக்கி திருப்பச் சொன்னார்கள் என்றார்.

இதனை கேட்டதும் பகவானுக்கு மிகவும் பிடித்த பக்தர்களில் நாங்கள் ஒருவர் என்று எண்ணி மகிழ்ந்தோம். யாருக்கும் தரிசனம் கிடைக்காத அந்த நேரத்தில் நாங்கள் சென்று தரிசித்து கொண்டிருந்தோம் என்று தெரிந்ததும் எங்களை ஆசிர்வதித்த பகவானை நினைத்து மனதில் பூரித்துப்போனோம்.

சென்னையும் தீண்டுக்கல்லும்

பகவானின் உடல்நிலை சீரற்று இருந்ததால் மருத்துவச் சிகிச்சைக்காக சென்னையில் ரெங்கபாஷ்யம் மருத்துவமனையில் யோகி சேர்க்கப்பட்டு சிகிச்சை அளித்து வரப்பட்டது. அப்போது பக்தர்களும் அன்பர்களும் ஒருவர் பின் ஒருவராக யோகியை வந்து பார்த்துவிட்டு சென்றார்கள். பகவானைக் காண திருவண்ணாமலையிலிருந்து மட்டுமின்றி வெவ்வேறு இடங்களிலிருந்தும் ஊர்களிலும் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். ஆசிரமத்திலிருந்து நானும், ஆச்சியும் செல்லவில்லை. காரணம் பகவானின் அனுமதி இல்லாமல் நாங்கள் எங்கும் சென்ற தில்லை. ஆதலால் நாங்கள் பகவானைக் காணச் செல்லாமல் திருவண்ணாமலையில் இருந்தோம்.

இப்படி இருந்த சமயத்தில் ஜஸ்டிஸ் அருணாசலம் யோகியைக் காண சென்னைக்குச் சென்றார்கள். அங்கு யோகியை பார்த்தபின் தேவகி அம்மா, ஜஸ்டிஸ் அருணாச்சலத்திடம், “சாமிஜியைக் காண பக்தர்கள் வந்து போய்க்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் செட்டியார் மட்டும் ஏன் வரவில்லை?” என்று கேட்டே விட்டார். தேவகி அம்மா வருத்தத்துடனும் ஆதங்கத்துடனும் கேட்டதற்குக் காரணம் பகவானிடம் நானும் ஆச்சியும் ஏன் என் குடும்பத்தில் உள்ள அனைவருமே அத்தனை ஈடுபடாய் இருந்தோம். யோகியும் எங்கள் மேல் பிரியமாய் இருந்தார். யோகி எனக்கு எல்லாவித சுதந்திரத்தையும் தந்திருந்தார். யோகியிடம் அவ்வளவு பக்தியாய், பிரியமாய் இருப்பவர் ஏன் வரவில்லை என்று உண்மையான மனது கேட்கத்தான் செய்யும். அதான் தேவகி அம்மா கேட்டு விட்டார்கள்.

தேவகி அம்மாவின் கேள்விக்கு ஜஸ்டிஸ், “சாமி சொல்லாமல் செட்டியார் ஐயா வரமாட்டார்” என்று சொல்ல பகவானும் அதை ஆமோதித்தார்கள். “இல்லை தேவகி, இந்தப் பிச்சைக்காரன் சொல்லாமல் செட்டியார் வரமாட்டார்” என்றவர் “ஜஸ்டிஸ், நாம் திருவண்ணாமலைக்கு போவோம். அங்கு செட்டியாரிடம் இந்தப் பிச்சைக்காரன் வரச் சொன்னான் என்று சொல்லுவோம்” என்று கூறினார்.

இந்த விவரங்கள் அனைத்தும் ஜஸ்டிஸ் ஐயா என்னிடம் சொன்னார்கள். யோகியின் உத்தரவு கிடைத்தபின் கூட்டிலிருந்து வெளிவந்த பறவையாய் சிறகடித்து சென்னைக்கு செல்ல தயாரானோம். யோகி உத்தரவு தரும் வரை அமைதியாய் இருந்த என் மனத்தில் யோகியின் உத்தரவு கிடைத்தவுடன் பகவானைக் காணவேண்டும் என்ற வேகம் கடல் அலையாய் எழுந்தது. இனி நமக்கு என்ன தடை? இடியாவது, மழையாவது, இயற்கை சீற்றமாவது நான் யோகியை காணச் செல்லும் வழியில் மலையே குறுக்கே நின்றாலும் அதையும் யோகியின் அருளால் கடந்து செல்வேன் என்றெல்லாம் மனம் வேகமெடுத்தது.

மனத்தில் எழுந்த அதே வேகத்துடன் ஆச்சியை அழைத்துக்கொண்டு காரில் சென்னை சென்றேன். இல்லை, இல்லை பறந்தேன். சென்னை மாநகர் வந்தடைந்தோம். சென்னை பெயருக்கு ஏற்றார் போல் மாபெரும் நகராய்த் தான் இருந்தது. யோகி வரச் சொன்னார் என்று தெரிந்ததும் வேகமாக வந்துவிட்டேன். சென்னையில் யோகி இருக்கும் மருத்துவமனை எங்கிருக்கிறது

என்று தெரியவில்லை. சென்னையில் என் பேத்தி சரளா இருந்தார். அவள் வீட்டிற்கு சென்று அவளையும் அழைத்துக்கொண்டு மருத்துவமனைக்கு வந்தோம். மருத்துவமனையில் பகவானைக் காண எண்ணில் அடங்கா பக்தர்கள் வரிசையில் நின்றனர்.

இதைக் கண்டதும் நாங்கள் எங்கு யோகியை தரிசிக்க போகிறோம் என்று நினைத்தேன். அதற்குள் யோகிக்கு நான் வந்தது தெரியவும் என்னை அவர் அறைக்கு அழைத்தார்கள். இந்தச் செய்தி எனக்கு வரவும் நான் ஆச்சி மற்றும் என் பேத்தி சரளா மூவரும் யோகியின் அறைக்குச் சென்றோம். யோகி எங்களைக் கண்டதும் அற்புதமாய் புன்னகைத்துக் கொண்டு அன்பாய் எங்களை அழைத்து அவர் படுத்திருந்த கட்டிலிற்கு பக்கத்தில் அமர வைத்து 45 நிமிடங்கள் எங்களிடம் சந்தோஷமாய் பேசிக்கொண்டிருந்தார். 2 நிமிடம் தரிசனம் கிடைக்காதா என்ற ஏக்கத்துடன் வரிசையில் நிற்கும் பக்தர்களிடையில் 45 நிமிடங்கள் பகவானை அதுவும் பக்கத்தில் இருந்து தரிசித்து பேசமுடிந்தது நாங்கள் செய்த புண்ணியமே.

அச்சமயம் தேவகி அம்மா என்னிடம், “செட்டியார் நீங்கள் சாமியை எந்த வருடம் முதன் முதலில் பார்த்தீர்கள்” என்று கேட்க, நான் “எனக்கு சரியாக நினைவில்லை, 1972 அல்லது 1973-ல் வந்தேன் என்று நினைக்கிறேன்” என்றேன். உடனே யோகி இடைமறித்து “இல்லை தேவகி, ரொம்ப வருஷமாகவே இந்தப் பிச்சைக்காரரிடம் வருகிறார்” என்று கூறினார். இதே கேள்வியை ஆசிரமத்தில் ஜஸ்டிஸ் அவர்கள் என்னிடம் கேட்க “நானும் 1972 அல்லது 73-ல் வந்தேன்” என்று கூற உடனே யோகி “இல்லை ஜஸ்டிஸ், ரொம்ப வருஷமாக வருகிறார், மேலும் இந்தப் பிச்சைக்காரன் சிலைக்கும், ஆசிரமம் கன்ஸ்ட்ரக்ஷனுக்கும் செட்டியார் ரெம்ப உதவி செய்திருக்கின்றார்” என்று மூன்று முறை சொன்னார்கள்.

ஆச்சியும், நானும் யோகியைக் காண சென்னைக்கு வந்த சமயத்தில் என் மகளை திண்டுக்கல் சென்று பார்ப்பதற்கு சாமியிடம் உத்தரவு கேட்போம் என்று பேசிக்கொண்டோம். ஆனால் பகவானிடம் 45 நிமிடங்கள் பேசியபோது அவரிடம் உத்தரவு கேட்கவில்லை. தன் குழந்தையின் மனத்தைப் புரிந்து கொண்ட தாய் போல யோகியே எங்களிடம், “நாம் எங்கோ போகலும்னு சொன்னோமே” என்று எங்களிடம் கேட்டார்கள். யோகிக்கு நம் மனது புரிந்துவிட்டது என்றுணர்ந்த நான் பகவானிடம் “என் மகளை காணவேண்டும் சாமி. திண்டுக்கல்லில்

தான் இருக்கிறாள்'' என்று கூறினேன். உடனே பகவான் ''நாம் இப்படியே போவோமா, இல்லை திருவண்ணாமலை போயிட்டு போவோமா?'' என்று கேட்டார். நான் பகவானிடம் ''இல்லை சாமி. நாங்கள் திருவண்ணாமலைக்குப் போயிட்டுத் தான் வரணும்'' என்றேன்.

யோகியும் ''சரி சௌகரியமாக போயிட்டு வாருங்கள்'' என்று ஆசி வழங்கினார்கள். யோகி உத்தரவு தரவும் நானும் ஆச்சியும் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றோம். பின் அங்கிருந்து திண்டுக்கல் புறப்பட்டோம். திண்டுக்கல்லுக்குச் செல்லும் வழியில் சிறிது நேரத்தில் எங்கள் வண்டிக்கு முன்னால் சென்ற பேருந்தின் சக்கரத்தில் கல் பட்டு எகிறி எங்கள் காரின் கண்ணாடியில் விழுந்து, கண்ணாடி சில்லுச்சில்லாக உடைந்து நொறுங்கியது. பின் அங்கு சென்றுகொண்டிருந்த பள்ளிக் குழந்தையின் உதவியுடன் கண்ணாடி துள்களை அகற்றினோம்.

பின் ஆச்சியிடம் நான் நாம் திருவண்ணாமலைக்கு மீண்டும் சென்றுவிடுவோம். அங்கு காரை சரிசெய்து விட்டு போவோம் என்றேன். ஆச்சியோ யோகி உத்தரவு தந்தபின் நாம் அதை மாற்றக் கூடாது பயணத்தை மாற்றக்கூடாது என்று திட்டவட்டமாக கூறிவிட்டார். பின் என்ன? பார்வதி தேவியின் சொல்லுக்கு கட்டுப்பட்டு பரமசிவன் தான். ஆச்சி சொல்வது சரி தான் என்று எனக்கும் மனத்தில் பட்டது. ஆனால் மழை வேறு லேசாக தூறியது, காரில் கண்ணாடியும் இல்லை என்ற பயம் இருந்தாலும், நமக்கு யோகியின் அருள் இருக்கிறது என்று எண்ணி யோகியின் நாமத்தைச் சொல்லி விட்டு கண்ணில் கண்ணாடி அணிந்து கொண்டு காரை ஓட்டிக்கொண்டு திண்டுக்கல் வந்தடைந்தோம். இவை அனைத்தும் யோகியின் அருளே.

சிவபுராணம்

கூடவுளைப் பற்றிய பக்திப் பாடல்கள், போற்றிகள் என பலவிதமான கீர்த்தனைகள் உள்ளன. ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் ஒவ்வொரு விதமான பல்லவிகளிலும், சரணங்களிலும் துதிப்பாடல்கள் உள்ளன. அம்பாளுக்கு அபிராமி அந்தாதி, கந்தனுக்கு கந்தர் சஷ்டி கவசம் என்று ஒவ்வொரு தெய்வத்திற்கும் இருக்கும். அப்படித்தான் இறைவன் சிவபெருமானுக்கும் சிவபுராணம் என்ற துதிப்பாடல் இருக்கிறது. 'நமசிவா வாழ்க' எனத் தொடங்கி சிவனைப் போற்றி வணங்கும் பாடல் இது. இந்தச் சிவபுராணம் பாடலை கேட்பதில் யோகிக்கு அத்தனைப் பிரியம். பின்னே அண்ணாமலையாரின் பிள்ளை ஆயிற்றே? சிவபுராணத்தில் பிரியம் இருக்கத்தானே செய்யும்.

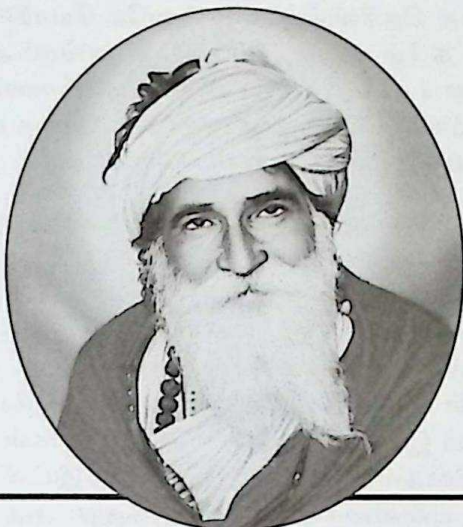
யோகி கேட்க திருப்தி அடைவதற்காக மட்டும் சிவபுராணத்தை பாடச் சொல்ல மாட்டார்கள் உலகில் பரந்திருக்கும் தெய்வீகத்தையும், இறைவனையும் பாடும் பக்தர்களும் உணரட்டும், இறைவனை அவர்கள் நினைக்கட்டும் என்றுதான் யோகி தன் பக்தர்களை பாடச் சொல்வார்கள். இது யோகிக்கு உடல்நிலை சீரற்றிருந்த போதும் தொடர்ந்தது. பகவானுக்கு உடல்நிலை சீரற்ற சமயத்திலும் பக்தர்களுக்கு தரிசனம் தருவதற்கு பிரதான் மந்திர்க்கு வருவார்கள். அங்கே பகவான் காலையிலும் மாலையிலும் ஒவ்வொருவரையும் அழைத்து சிவபுராணம் சொல்லச் சொல்வார்கள். இப்படியே ஒரு வாரம் முடிந்தது.

பகவான் ஒருநாள் திடீரென்று அனைவரையும் அழைத்து 'இன்றைக்கு சிவபுராணத்தை எல்லோரும் சேர்ந்து சொல்வோம்' என்று அன்பான புன்னகையுடன் கூறினார்கள். பெண்கள் வரிசையில் ஆச்சி முதலில் இருக்கவேண்டும் என்பது யோகியின் உத்தரவு. எனவே, ஆச்சி யோகியின் அருகில் சென்று நின்றுகொண்டிருந்தார். இதனைப் பார்த்த மற்ற அம்மாக்களும் யோகியின் அருகில் நிற்க வேண்டும் என்ற பக்தி ஆசையினால் யோகியைச் சூழ்ந்துகொள்ள, ஆச்சிகூட்டத்தில் நிற்க முடியாமல் மற்ற அம்மாக்களுக்கு வழிவிட்டு ஒதுங்கிக் கொண்டார்.

சிவபுராணம் படித்து முடிந்து அனைவரும் வெளியில் வந்தோம். அப்போது நான் மற்ற அம்மாக்களிடம் 'எல்லோரும் சேர்ந்து ஆச்சியை ஓரம் கட்டிடங்களே' என்று வேடிக்கையாய் சிரித்துக் கொண்டே சொன்னேன். மனத்தில் நான் ஒன்றும் நினைக்க வில்லை. ஆச்சியும் மற்றவர்களின் ஆசையை புரிந்துகொண்டு அவர்களுக்கு விட்டுக்கொடுத்தார்கள்.

ஆனால் மறுநாள் காலை யோகி ஆச்சியை அழைத்தார்கள். ஆச்சியிடம் 'இன்றைக்கு நாம் சிவபுராணம் சொல்வோம், அம்மா' என்றார். மேலும் 'ஆச்சியால் நின்று சிவபுராணம் சொல்ல முடியாது. எனவே ஆச்சி அமர்ந்து சொல்லச் சொல்வோம்' என்று செல்வராஜ் அவர்களிடம் சொன்னார்கள். சிவபுராணம் சொல்லி முடிந்தது, பகவான் ஆச்சிக்கு பிரசாதம் வழங்கினார். அன்று மாலையும் ஆச்சி தான் சிவபுராணம் சொன்னார்கள். மறுநாளும் இப்படியே தொடர்ந்து. ஆச்சிக்கு பின்தங்கனையோகி அழைப்பார் என்று எதிர்பார்த்த அம்மாக்களுக்கு ஏமாற்றம் தான் மிஞ்சியது.

யோகியைத் தரிசித்து அவரிடம் ஆசிபெற்று பிரசாதம் வாங்க முடியவில்லையே என்று தவித்த அம்மாக்கள் என்னிடம் "ஐயா, நீங்கள் தெரிஞ்சு சொன்னீர்களோ, அல்லது தெரியாமல் சொன்னீர்களோ தெரியவில்லை. யோகிக்கு உடல்நிலை சரியில்லாத இச்சமயத்தில் எங்களுக்கு அவரிடம் ஆசி பெற கூட கொடுத்து வைக்கவில்லையே" என்று மிகவும் வேதனைப்பட்டனர். இதனை ஆச்சியின் தூய்மையான பக்திக்கு கிடைத்த பரிசு என்று சொல்வதா? என்றென்றும் இதனைச் சொல்வது இறைவனின் செயல்களை நம்மால் எப்படிப் புரிந்து கொள்ளமுடியும். நடக்கும் செயல்கள் அனைத்தும் இறைவனின் சித்தமே.

பாக்கியம்

கூடவுளிடம் பக்தி கொண்ட அன்பர்கள், இறைவனுக்கு என்று எதாவது செய்துகொண்டே இருப்பார்கள். தன் அன்பர்களின் அன்புப் பக்தியை இறைவன் ஏற்றுக்கொண்டாலும் தனக்கு இது வேண்டுமென்று ஒரு சில பக்தர்களிடம் மட்டும் தான் கேட்பார்கள். அது இறைவனின் பிரியம். ஒருமுறை ஸ்வாகத மண்டபத்தின் மாடியில் யோகி இருந்தார்கள். சில நாட்களாக பகவான் யாருக்கும் தரிசனம் அளிக்கவில்லை. அச்சமயம் பள்ளிக் குழந்தைகள் பதினைந்து பேரை ஆசிரியர் ஒருவர் ஸ்வாகத மண்டபத்திற்கு அழைத்து வந்தார்கள்.

குழந்தைகள் அனைவரையும் பஜனைச் செய்யும் இடத்தில் பெண்கள் அமரும் வரிசையில் அமர வைத்தனர். அதே சமயம் யோகிக்கு குழந்தைகள்

வந்திருப்பதை தெரிவிக்கும் முன்னரே யோகியே கீழிறங்கி வந்தார்கள். கீழே வந்த யோகிக்கு அங்கு அமர்ந்திருந்த குழந்தைகளை 3 முறை சுற்றிச் சுற்றி பிரதட்சணம் வந்தார்கள். பின் ஒரு குழந்தையின் அருகில் அமர்ந்து “அதை தருகிறீர்களா,” என்று அழகாய் குழந்தை போலவே கேட்டார்கள்.

யோகியின் வித்தியாசமான தோற்றம் கண்டு அந்த குழந்தை சற்றே பயம் கொண்டாலும் சாமி கேட்கிறார் என்று தன் பெற்றோர் தன்னிடம் கொடுத்த 5 பைசாவை எடுத்து யோகிக்கு கொடுக்க யோகியோ “இது வேண்டாம். அதைத் தருவோம்” என்று மீண்டும் மழலையுடன் சொன்னார். சாமி எதைக் கேட்கிறார்கள் என்று அந்தக் குழந்தை கவனித்தபோது, தான் வைத்திருக்கும் இட்லியைத் தான் கேட்கிறார்கள் என்று புரிந்து கொண்டது. பின்தன்னிடம் இருந்த இரண்டு இட்லிகளில் ஒன்றை பகவானுக்கு புன்னகையுடன் கொடுத்தது. அதனைப் பெற்ற பகவானுக்கு அத்தனை மகிழ்ச்சி. அந்தக் குழந்தையையும், மற்ற குழந்தைகளையும் ஆசிர்வதித்துவிட்டு மீண்டும் மாடிக்குச் சென்றார்கள். அந்தக் குழந்தைக்கு பகவான் எனக்கு இது வேண்டும் என்று கேட்டு வாங்கும் பாக்கியம் இருந்திருக்கிறது. யோகியின் ஆசியும் அந்தக் குழந்தைக்கு இருந்தது.

கனவும் கேசடரும்

யோகிக்கு உலகெங்கும் பக்தர்கள் நிறைந்திருக்கின்றனர். ஒவ்வொரு பக்தரும் ஒவ்வொரு விதத்தில் பகவானைத் தொழுவார்கள். அதில் ஒருசில விதம் இருக்கும். அதில் ஒருவர், யோகியிடம் மிகவும் ஈடுபாடு கொண்ட பாண்டிச்சேரி சுஜாதா அம்மா. இவர் யோகியைக் காண வந்த சமயம் அமெரிக்க பக்தர்கள் யோகியை வணங்கி துதிப்பாடல் பாடினார்கள். அவர்கள் பாடிய மழலையான தமிழை சுஜாதா அம்மா விரும்பினார்கள். சுஜாதா அம்மா என்னிடமும் ஆச்சியிடமும் மிகுந்த பிரியம் கொண்டவர். எனவே என்னிடம் “ஐயா இந்த அமெரிக்கா பக்தர்கள் பாடும் பாடலும் அதன் ராகமும் கேட்க இனிமையாகவுள்ளது. எனக்கு அதை பதிவுசெய்து தருகிறீர்களா” என்று கேட்டார்கள்.

எனக்கும் யோகியின் அமெரிக்க பக்தரான பிரெட் என்பவர் என் நண்பர் என்பதால் நானும்

அம்மாவிடம் சரி என்று சொன்னேன். அச்சமயம் பிரெட் திருவண்ணாமலையில் வீடு கட்டிக்கொண்டிருந்தார். நான் அவரிடம் விவரத்தைச் சொல்லி ஒரு கேசட்டை கொடுத்து யோகியின் பாடலை பாடிப் பதிவுசெய்து தருமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். அவரும் அவ்வாறே பதிவு செய்து என்னிடம் கேசட்டைக் கொடுத்தார். அதனைப் போட்டு கேட்பதற்கு நேரமில்லாமல் நானும் அதைக் கேட்கவில்லை. மறுநாள் காலை மீண்டும் எங்கள் வீட்டிற்கு பிரெட் வந்து வேறொரு கேசட்டை கொடுத்து மன்னிப்பு கேட்டார்.

எனக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. என்னவென்று பிரெட்டிம் கேட்ட பொழுது அவர் சொன்ன விஷயம் எனக்கு ஆச்சரிய மளித்தது. அது என்னவென்றால் நான் கொடுத்த கேசட்டை அவர் டேப் ரெக்கார்டரில் போட்டு பதிவு செய்திருந்தார். ஆனால் அவர் வீடு கட்டும் பணியில் ஆர்வமாய் இருந்ததால் பாடலைப் பதிவு செய்வதற்கான பொத்தானை அழுத்தாமல் விட்டுவிட்டார். அதனை கவனிக்காமலே அனைத்து பாடலையும் பாடி அனைத்தும் பதிவாகிவிட்டது என்றெண்ணி என்னிடம் கேட்டை தந்தார்.

இவரின் கவனக்குறைவைப் பகவானே அவரது கனவில் வந்து உணர்த்தியிருக்கிறார். 'உன்னிடம் ஆசையாய் பாடலை பதிவு செய்து தரச்சொல்லி கேட்டால் இப்படித்தான் செய்வதா?' என்று கேட்கவும் பிரெட்டிற்கு தூக்கம் போனது. பின்பு தான் செய்த தவறு அவருக்கு ஞாபகம் வந்திருக்கிறது. உடனே மறுநாள் காலையில் வேறு சேட்டில் பாடலை பதிவுசெய்து என்னிடம் கொண்டு வந்து தந்தார் என்பது தெரிந்தது. தன் குழந்தைகளின் தவறை சுட்டிக்காட்டுவதிலும் தன் பக்தருக்கு வேண்டியதை தருவதிலும் பகவானுக்கு ஈடிணை யாருமில்லை என்பதை புரிந்து மெய்சிலிர்த்தேன்.

புட்டபர்த்தி சாய்பாபா

ஆசிரமத்தில் பகவான் காலை 12.00 மணிவரை மட்டும் தான் தரிசனம் வழங்குவார்கள். அப்படி ஒருநாள் காலை 12.00 மணி அளவில் யோகி புறப்பட இருக்கும் சமயத்தில் ஒரு 5 பேர் காரில் வந்து இறங்கினார்கள். வந்தவர்கள் நேரே என் பக்கத்தில் வந்து அமர்ந்தார்கள். அவர்கள் ஐந்து பேரும் புட்டபர்த்தி சாய்பாபா பக்தர்கள். அல்ல, அல்ல, சீடர்கள் என்றே சொல்லலாம். அவர்கள் அணிந்திருந்த மாலையில் புட்டபர்த்தி சாய்பாபாவின் டாலர் இருந்தது. அவர்களில் ஒருவர் என்னிடம் “ஐயா நாங்க புட்டபர்த்தியிலிருந்து வருகிறோம். நாங்கள் பகவானை தரிசித்து அவரிடம் ஆசி பெறவேண்டும்” என்று கூறினார்கள்.

நான் அவர்களிடம் “இப்போது சுவாமி புறப்படும் நேரம் ஆயிற்று. இனி மாலையில் தான், அப்போது

வாருங்கள் யோகியிடம் ஆசி பெற்றுக்கொள்ளலாம். இப்போது பகவானை பார்க்க இயலாது” என்று கூறினேன். உடனே அவர்கள் “இல்லை, இல்லை நாங்கள் உடனே ஊருக்குச் செல்ல வேண்டும்” என்றார்கள். எனவே நான் அவர்களிடம் “சரி நீங்கள் டிரஸ்டியிடம் பேசுங்கள்” என்று டிரஸ்டி மணியை அடையாளம் காட்டினேன். அவர்கள் ஐந்து பேரும் நேரே மணியிடம் சென்று விபரத்தை சொல்ல மணியும் நான் சொன்னதை வார்த்தை மாறாமல் சொன்னார்.

பகவானை தரிசிக்க முடியாதோ என்று அவர்கள் வருந்திக் கொண்டிருந்த சமயம், யோகி மணியை அழைத்தார்கள். பின் மணியிடம் “யார் வந்திருக்காங்க?” என்று கேட்டார்கள். மணியும் பதில் சொல்ல யோகி “முன்வரிசையில் ஒரு பாய் விரிப்போம். அவர்களை இங்கே உட்காரச் சொல்லுவோம்” என்றார். வந்த ஐந்து பேரும் யோகியின் எதிரில் அமர அவர்களிடம் “பாட தெரியுமா?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு அவர்கள் தெரியும் என்று சொல்லவும் பாடச்சொன்னார்கள். சிறிது நேரம் பஜனை நடந்தது. பின் அவர்களுக்கு பழம் கொடுத்து ஆசிர்வாதம் செய்தார்.

யோகி, அப்போது அவர்களில் ஒருவரிடம் இந்தப் பிச்சைக் காரனை உங்களுக்கு எப்படி தெரியும் என்று கேட்க அதற்கு அவர் எங்கள் பாபா, “நானே என்னை திருவண்ணாமலைக்கு வந்து தரிசனம் செய்யுங்கள் என்று சொன்னார்கள் சாமி” என்றார். உடனே யோகி “பாபா ஆசிர்வதிக்கிறார்” என்று கூறிக்கொண்டே அந்த ஐந்து பேரின் முதுகிலும் தட்டி ஆசிர்வதித்து அனுப்பினார்கள். ஒருவருக்குத் தரிசனம் கொடுக்கவேண்டும் பகவான் நினைத்து விட்டால் அதனை யாராலும் மாற்ற இயலாது என்பதை புரிந்துகொண்டேன்.

கரும்பும் ராங்கநாதக் கண்ணனும்

ஒரு முறை ஆசிரமத்திற்கு யோகியை தரிசிக்க யோகியின் மகன் வந்திருந்தார். அச்சமயத்தில் அவர் கூறிய ஒரு விஷயம் என் நெஞ்சில் பதிந்துவிட்டது. யோகியின் மகன் தனது சிறுவயதின் போது அதாவது யோகியின் பூர்வாஸ்ரம காலத்தில் தனது குடும்பத்துடன் இருந்த சமயம் அது. அப்போது பகவான் தனது மகனிடம் தித்திக்கும் கரும்பினை கொடுத்து உண்ணச் சொன்னார்கள். யோகியின் மகனும் கரும்பினை ஆசையுடன் சாப்பிட்டு அதன் சக்கையை வீட்டின் தடுப்புச் சுவரின் வழியே தெருவில் தூக்கி எரிந்துகொண்டே இருந்தார். அதனை மிகவும் சந்தோஷத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்த யோகி தன் மகனை அன்புடன் தன் அருகில் அழைத்தார்.

மகனும் யோகியின் அருகில் வர வாஞ்சையுடன் மகனின் தலையை தடவிக் கொடுத்துக்கொண்டே

நாம் வெளியில் சென்று நாம் தூக்கிப்போட்ட சக்கையார் மீதாவது விழுந்ததா என்று பார்த்துவிட்டு வருவோம் என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இதை நீ செய்யக்கூடாது, நீ இப்படி பண்ணக்கூடாது என்றெல்லாம் யோகி தன் மகனை கண்டிக்கவில்லை. அதற்குப் பதில் அதன் பின்விளைவை மட்டும் கூறி அந்தப் பின்விளைவும் நடந்ததா? இல்லையா? என்று கவனிக்கச் சொல்லி தன் மகனுக்கு பாடம் கற்பித்திருக்கிறார். இந்தச் சம்பவத்தை யோகியின் மகன் என்னிடம் கூறியதும் எனக்கும் ஒரு நிகழ்ச்சி நினைவுக்கு வந்தது.

அது யாதெனின் பகவானுக்கு தேரடி வீட்டில் பணிபுரியும் பக்தர்கள் ஐந்து அல்லது ஆறு பேர் இருப்பார்கள். அவர்களில் ஒருவர் ரங்கநாதன், சிறுவன் தான். அச்சிறுவன் ஒரு முறை திடீரென்று சாமியை பார்க்க ஆசிரமத்திற்கு வந்தான். பாவம் அச்சிறுவனுக்கு ஆசிரமத்தில் உள்ள சில விதிமுறைகள் தெரியவில்லை போலும். நாம் ஆசிரமத்திலிருக்கும் பகவானைக் காண போகிறோம், நாம் யோகியின் தேரடி வீட்டில் இருப்பவன் தானே என்றெண்ணி வந்தாரோ என்னவோ தெரியவில்லை.

ரங்கநாதன் ஆசிரமத்தின் கேட்டின் அருகே வந்ததும் அங்கு வாயிற்காவலனாய் இருந்த கண்ணன் என்பவர் ரெங்கநாதனை தடுத்து என்ன வேண்டும் என்று கேட்டார். அவரிடம் "யோகியை பார்க்க வேண்டும், நான் தேரடியில் பகவானுடன் இருக்கும் பணியாளன், என் பெயர் ரங்கநாதன்" என்று அமுதாய் பொழிந்த ரங்கநாதனுக்கு 'பளார்' என்று சத்தத்துடன் ஒரு வலியும் வந்தது.

ஆம், அந்த வாயிற்காப்போன் கண்ணன், அச்சிறுவனை அடித்துவிட்டு "ஏன்டா, இப்படி சாமி பெயரைச் சொல்லி ஊரை ஏமாத்துறீங்க?" என்று அச்சிறுவன் மனது காயப்படும்படி பல பேர் முன்னிலையில் வார்த்தைகளை அள்ளி வீசினார். தனக்கு ஏற்பட்ட அடியின் வேதனையும் நாவிலிருந்து புறப்பட்டு அம்பாய் எய்த வார்த்தைகள் நெஞ்சை துளைத்த வலியும் ஒன்றுசேர்ந்து அச்சிறுவனை கலங்க வைத்தது. ஆசிரமத்தின் கேட்டிலேயே நின்று கொண்டு தேம்பி தேம்பி அழுதுகொண்டிருந்தான் ரங்கநாதன். கண்ணன், ரங்கநாதனை அவமானப்படுத்தியதற்குக் காரணம் அவரது நம்பிக்கையின்மைதான். அச் சமயம் நான் யோகியை தரிசிக்க ஆசிரமத்திற்கு வந்தேன். ரங்கநாதனை எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். நான் அவரை பார்த்ததும் என்னவென்று விசாரித்தேன். ரங்கன் நடந்ததைச் சொன்னதும் எனக்கு கோபம் வந்தது.

யோகியுடனே இருக்கும் பையனை அடிக்க யாருக்கு இந்த தைரியம் என்று கோபத்துடன் கூறிக்கொண்டே அச்சிறுவனை அழைத்துக் கொண்டு யோகியிடம் சென்றேன். நான் அச்சிறுவனிடம் யோகியை பார்த்ததும் அவரிடம் அனைத்தையும் சொல் என்றேன். அச்சிறுவனும் "சரி ஐயா" என்று கூறிவிட்டு யோகியின் அருகில் சென்றான். பகவானை நேருக்குநேர் பார்த்தான். கண்ணைப் பறிக்கும் சூரியனாய் யோகி பிரகாசமாய் ஜொலித்தார்கள். அவரின் அன்பான பார்வையும், சாந்தமான முகமும் அமைதியான புன்னகையும் அச்சிறுவனின் மனத்தை ஆட்கொள்ள தன்னை மறந்து தன் துன்பத்தையும் மறந்தான்.

பகவான் அச்சிறுவனிடம் "என்னதம்பி? நாம் ஏன் இப்போ இங்கே வந்தோம்?" என்று அன்புடன் வினவ அச்சிறுவன் "எனக்கு சம்பளம் போதவில்லை சாமி" என்று மட்டும் கூறினான். யோகி புன்னகையுடன் "சரி, அப்பா உனக்கு அதிகமா தரச் சொல்லி விட்டார்" என்று கூறி அச்சிறுவனுக்கு ஆசி வழங்கி பிரசாதம் அளித்தார். அச்சிறுவன் தன் மனத்தில் வேதனை குறைந்தவன் போல் சிறிது புன்னகையுடன் யோகியை பார்த்து வணங்கிவிட்டு கிளம்பும் சமயம். யோகி அச்சிறுவனை இருக்கச் சொல்லி சைகை காட்டிவிட்டு, தன்னை ஆசிரமத்திற்கு அழைத்து வரும் கார் டிரைவரை அழைத்து "ரங்கநாதனை தேரடி வீட்டில் கொண்டு போய் விட்டுட்டு வருவோம்" என்று கூறினார்.

பகவான் வரும் காரில் யோகியை தவிர வேறு யாரும் செல்வது கிடையாது. சிறுவன் காரில் ஏறும் முன் என்னிடம் வந்தான். நான் அவனிடம் "தம்பி சாமியிடம் சொன்னியா?" என்று கேட்டேன் "இல்லைங்க ஐயா, யோகிக்கு தெரியாதா?" என்று கூறினான். அவன் சொல்வதைக் கேட்ட நான் ஆச்சரியத்துடன் அவனைப் பார்த்தேன். அவன் புன்னகையுடன் "போய் வாரேன் ஐயா," என்று கூறிவிட்டு காரில் ஏறி அமர்ந்தான். கார் உயிர்ப்பித்தது. காரின் சத்தம் கேட்டில் இருக்கும் வாயிற்காப்போன் கண்ணனுக்கு கேட்க, அவர் காரில் யோகி தான் வருகிறார் என்று நினைத்துக் கொண்டு வேகவேகமாய் கதவை திறந்துவிட்டு மிகவும் பணிவுடனும், பயபக்தியுடனும் சிரம் தாழ்த்தி கைகூப்பி வணங்கி காரிலிருக்கும் யோகியின் திருமுகத்தைப் பார்த்தபோது அவருக்கு அதிர்ச்சியாய் இருந்தது.

இருக்காதா பின்னே? காருக்குள் இருந்தது கண்ணன் சந்தேகக் கண்ணோட்டத்துடன் பார்த்த சிறுவனல்லவா?

ஏமாற்று பேர்வழி என்று அவமானப்படுத்திய சிறுவனல்லாவா? இச்சிறுவன் யோகியின் காரில் வருகிறான் என்றால் இவன் உண்மையிலேயே யோகியுடன் இருப்பவன் தானோ? என் தெய்வமே நான் எத்தகைய தவறு செய்துவிட்டேன் என்றெல்லாம் கண்ணனின் மனம் புலம்பிய சமயம் ரங்கநாதன் அமைதியாய் புன்னகை பூத்துக்கொண்டே காரில் சென்றான்.

யோகிக்கு தன்னை வணங்கும் பக்தர்கள் அனைவருமே குழந்தைகள் தான். தன் மகனுக்கு எப்படி பாடம் கற்பித்தாரோ அதுபோலவே கண்ணன் என்ற மகனுக்கும் என் பெயரைச் சொல்லி ஏமாற்றுபவர் என்னைத் தேடி என் இடத்திற்கே வரமாட்டார் என்று புரிய வைத்தார். மேலும் ரங்கநாதன் என்ற சிறு குழந்தையின் மனத்தைப் புரிந்துகொண்டுதன் புன்னகையால் குழந்தையின் மனக்காயத்தை போக்கி தன் காரிலே அனுப்பி கௌரவிக்கவும் செய்தார்கள்.

பக்தனும் கேள்வியும்

பகவானிடம் ஒரு பக்தர் “நீங்கள் இறைவனைப் பார்த்தது உண்டா சாமி?” என்று கேட்டார். அதற்கு யோகி “நான் இறைவனை தவிர வேறு எதையும் பார்ப்பது இல்லை அப்பா” என்று புன்னகையுடன் கூறினார்கள். இதனை நான் கேள்விப்பட்டபோது எனக்கு சந்தோஷமாகத் தான் இருந்தது. ஆனால் உள்ளுக்குள் ஒரு சிறு சந்தேகம். யோகி எவற்றிலும் கடவுளைத் தான் பார்க்கிறார்களா? அப்படியானால் அவர்களின் பார்வையில் பக்தர்களாகிய நாம் யார்? என்று தோன்றியது. நான் இவ்வாறு எண்ணிய அடுத்த கனமே என் மனது ‘லெட்சுமணா உனது இந்த அரிய கேள்விக்கு யோகிதான் பதிலுரைக்க முடியும். ஒரு நாள் இந்தக் கேள்விக்கான விளக்கத்தை உமக்கு தெளிவுரச் செய்வார்கள், அதுவரை அமைதி கொள்’ என்று கூறியது. நானும் அமைதியாக இருந்தேன்.

எனது கேள்விக்கு பகவான் விளக்கமளிக்கும் நேரம் வந்தது. ஒருமுறை நான் என் சகோதரியின் பிள்ளைகளுடன் என் மகள் உமையாளின் மகன் ஸ்ரீராமுவையும் அழைத்துக்கொண்டு யோகியை தரிசிக்க சென்றேன். அப்போது எனது பேரன் ஸ்ரீராம் சிறுவன். யோகி என் பேரனைப் பார்த்து “உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று புன்முறுவலுடன் கேட்டார். அதற்கு ஸ்ரீராம் என்று கொஞ்சம் மழலையுடன் கூறினான். ஸ்ரீராம் என்ற பெயரை கேட்டதும் பகவானுக்கு மிகவும் சந்தோஷம். “ஸ்ரீராம், நாம் ஒரு ஐந்து நிமிடம் ஸ்ரீராம் ஜெயராம் ஜெய ஜெயராம் என்று சொல்வோம்” என்றார். ஸ்ரீராமும் ஐந்து நிமிடங்கள் சொன்னான். பகவானின் முகத்தில் அத்தனை மகிழ்ச்சி. அந்த ராமபிரானே வந்ததைப் போல் அத்தனை மகிழ்ச்சி கொண்டார். இது ஒன்று.

அடுத்து, ஒருமுறை என் பேரன் ஹன்ஸ் அவர் தாத்தாவுடன் யோகியைத் தரிசிக்க போனார். அப்போது ஹன்ஸிக்கு ஏழு வயது இருக்கும். ஒருரிலிருந்து திருவண்ணாமலைக்கு வந்து பகவானைத் தரிசித்தார்கள். அப்போது பகவான் ஹன்ஸை நோக்கி, “உங்கள் பெயர் என்ன?” என்று வாஞ்சையுடன் வினவ, பேரனும் “ஹன்ஸ் சாமி” என்றான். யோகி சற்றுநேரம் ஹன்ஸை பார்த்துவிட்டு “நம் பெயருக்கு முன்னால் பரம என்று சேர்த்துக்கொள்வோம். இனிமேல் நம் பெயர் பரமஹன்ஸ் என்றே சொல்வோம்” என்றார்கள். இது இரண்டு.

மூன்றாவது ஆச்சி எப்பொழுதும் ‘சிவ சிவ’ என்றே சொல்வார். சாமி கும்பிடும்போதும் சிவ சிவ என்றே சொல்வார். இதனை கவனித்த யோகி, “அம்மா சிவ சிவ என்று சொல்லும்போது அதில் ஒரு ராமா-வையும் சேர்த்துக்கொள்வோம்” என்றார். பகவானுக்கு ஈஸ்வரனையும் நினைக்க வேண்டும், ராமபிரானையும் நினைக்க வேண்டும். யோகிக்கு இருவரையும் மிகவும் பிடிக்கும். எனவே தான் ‘சிவா ராமா’ எனச் சொல்லச் சொன்னார்.

அடுத்து இன்னொரு முறை நானும், என் பேத்தி சரளாவும் யோகியை தரிசிக்க சென்றோம். அப்போது என் பேத்தி சிறு குழந்தை. அவள் யோகியை பார்க்கவும் வணங்கினாள். பின் என்னுடன் ஒட்டிக்கொண்டு நின்றாள். பகவான் என் பேத்தியைப் அன்பாய் பார்த்து “உங்கள் பெயர் என்ன?” என்றார். அந்தச் சின்னக்குழந்தைக்கு உரிய சிறிது பிடிவாதத்துடன் பெயரைச் சொல்லாமல் யோகியைப் பார்த்தாள். யோகி அவரிடம் “நீங்கள் உங்கள் பெயரை சொன்னால் நாம் பால் குடிக்கலாம்” என்றார்.

அப்போதும் அவள் சொல்லவில்லை. பின் யோகி, சாக்லேட்டை காண்பித்தார். “உங்கள் பெயரைச் சொன்னால் உங்களுக்கு சாக்லேட் தருவோம்” என்றார். இப்போதும் என் பேத்தி அசைந்து கொடுக்கவில்லை. பின் யோகி என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை.

தன் படத்தை அங்கிருக்கும் அனைவருக்கும் கொடுத்தார். அப்போது சரளா படத்தை வாங்க வேண்டுமென்று ஆர்வம் கொண்டு “என் பெயர் சரளா” என்று கூறி புகைப்படத்தை வாங்கிக் கொண்டாள். அப்போது யோகி எங்களிடம் “நான் இனிப்பு கொடுத்த போது குழந்தை பெயர் சொல்லவில்லை. ஆனால் இந்தப் பிச்சைக்காரனின் படத்தைப் பார்த்ததும் பெயர் சொல்லிவிட்டாள்” என்று கூறி அழகாய் சிரித்தார்கள்.

எனது கேள்விக்கு நான்கு முறை யோகி பதிலளித்துவிட்டார்கள். ஒன்று ஸ்ரீராம் என்றதும் ராமனை நினைத்தார், இரண்டு சிறுவனுக்கும் ராமனையும் சேர்த்து நினைக்கச் சொன்னார். மூன்று தன் பக்தனின் பெயர் இறைவனின் திருநாமத்தில் தொடங்க வேண்டும் என்றெண்ணி பரமசிவனின் திருநாமத்தில் முதல் பாதியை தன் பக்தனுக்கு வைத்து பரமஹன்ஸாய் மாற்றி மகிழ்ந்தார். நான்காவதாக தெய்வத்திற்கு இனிப்பெல்லாம் வேண்டாம் நான் மட்டும் போதும் என்று கூறினார். இப்படி நான்கு முறை எனது கேள்விக்கு என் குடும்பத்தை வைத்தே யோகி எனக்கு புரிய வைத்துவிட்டார். யோகியின் பார்வைக்கு நாமும் தெய்வம் தான் என்றுணர்ந்தேன்.

வெளிநாட்டு பக்தர்ன் சோதனை

ஒரு சமயம் பகவானைத் தரிசிக்க வெளிநாட்டவர் வந்தார். இல்லை, இல்லை... சோதிக்க வந்தார். நான் குறிப்பிட்ட அந்த வெளிநாட்டவர் ஏற்கெனவே வடநாட்டில் தனக்கென்று ஒரு குருவைத் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டு அவரிடம் "நான் இந்திய நாட்டிற்கு செல்வதால் எனக்கு தென்னிந்தியாவில் அழைக்கும் ஒரு நாமத்தை சூட்டுங்கள்" என்று கேட்டுக்கொண்டு தன் குருவின் அருளால் தன் பெயரை மாற்றிக் கொண்டு தென்னிந்தியாவிற்கு வந்தார். தென்னிந்தியாவிற்கு வந்த அந்த வெளிநாட்டு பக்தருக்கு திருவண்ணாமலையில் இருக்கும் தெய்வத்திருமகன் யோகி ராம்சுரத்குமாரைப் பற்றி கேள்விப்பட்டிருக்கிறார்.

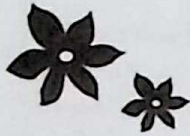
யோகியின் அருளைப் பற்றி அறிந்த அவர் பகவானைத் தரிசிக்க திருவண்ணாமலைக்கு வந்தார்.

யோகியைத் தரிசித்த அவரது மனம் ஏனோ திடீரென்று கோணலாய் யோசித்தது. தன் மனத்தில் எழுந்த அந்தச் சிந்தனையை செயல்படுத்தவும் செய்தார். அது என்னவென்றால் நாம் நம் குருவிடம் பெயர் சூட்டிக் கொண்டோம். அந்த நாமம் இவருக்கு தெரிகிறதா என்பதை பார்ப்போம் என்று நினைத்தவர் யோகியிடம் “சாமி எனக்கு தென்னிந்தியாவில் அழைக்கும் நாமத்தை சூட்டுங்கள்” என்றார்.

உடனே அமைதியாய் புன்னகைத்துக் கொண்டே அவரிடம் “சரி, என் அப்பாவை தரிசித்து விட்டு கிரிவலம் முடித்து ரமண ஆஸ்ரமம் சென்று மாலையில் இங்கு மீண்டும் வருவோம்” என்றார். அந்த வெளிநாட்டவரும் சரி என்று கூறிவிட்டு தேரடியிலிருந்து கிளம்பினார். பின் மீண்டும் மாலையில் தேரடி வீட்டிற்கு வந்து யோகியைத் தரிசித்தார். யோகி அவரிடம் மடித்து வைத்திருந்த ஒரு காகிதத்தை கொடுத்து “இதை பிரித்து பார்ப்போம்” என்றார். அந்த வெளிநாட்டவரும் அதை பிரித்து படித்தார். படித்தவர் அப்படியே பயத்திலும், பக்தியிலும் உறைந்து போனார்.

வடநாட்டில் இருக்கும் மகான் என்ன பெயர் இவருக்கு வைத்தாரோ அதே பெயரை யோகியும் அந்த காகிதத்தில் எழுதிக் கொடுத்தார். சந்தேகப்படுவது என்பது மனிதனின் இயல்பான குணம் தான். சோதிக்கும் குணத்தை பயன்படுத்த வேண்டிய இடத்தில் பயன்படுத்த வேண்டும். எங்கும் நிறைந்திருக்கும் இறைவனை சோதிக்கலாமா? கடவுளில் முருகா என்றால் என்ன? விநாயகா என்றால் என்ன? அம்மா என்றால் என்ன? அப்பா என்றால் தான் என்ன? அனைவரும் இறைவன் தான். நமக்கு இறைவன் பற்பல ரூபங்களிலும் பற்பல நாமங்களிலும் காட்சி அளிக்கிறான். ஆனால் அவன் எங்கும் இருப்பான் என்பதனை மட்டும் தான் உணரவேண்டும்.

அந்த வெளிநாட்டவரும், தன் குருவும் யோகி தான். யோகி தான் தன் குருவும் என்று உணர்ந்து தன் தவறை உணர்ந்தார். யோகியை உணர்ந்த அவர் பகவானின் பாகத்தில் விழுந்து வணங்கி கண்கலங்கி மனம் உருகி மன்னிப்பு வேண்டினார். யோகி அந்த வெளிநாட்டவரை மந்தகாசம் பூக்கும் புன்னகையுடன் ஆசிர்வதித்தார்கள்.

பக்தர்களின் நம்பிக்கை

பகவான் நிகழ்த்திய அற்புதங்கள் எண்ணில் அடங்காதவை. நாங்கள் ஆசிரமத்தில் பகவானைத் தரிசிக்கும் சமயம் எங்களுடன் இத்தாலி நாட்டைச் சேர்ந்த பெண்மணிகள் மூன்று பேர் வந்தார்கள். அவர்களை இத்தாலி சகோதரிகள் என்றழைப்போம். அந்த மூன்று பெண்மணிகளில் இருவருக்கு 60 வயது இருக்கும், இன்னொரு பெண்மணிக்கு 60க்கு மேலிருக்கும். இந்த பெண்மணியால் தனித்து நடக்க முடியாது. எனவே தன்னுடன் உதவிக்கு இரண்டு பெண்மணிகளை வைத்திருந்தார். இத்தாலி சகோதரிகள் சுமார் ஐந்து, ஆறு மாதங்கள் திருவண்ணாமலையில் தான் இருந்தார்கள்.

தினந்தினமும் யோகியை தரிசிக்க ஆசிரமம் வருவார்கள். ஆனால் யோகியோ அந்தப்

பெண்மணிகளை அழைத்து என்ன பிரச்சினை என்று கேட்டது இல்லை. ஆனாலும் அவர்கள் மனம் தளராமல் தினம் வந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்பெண்மணியால் தனித்து நடக்க முடியாதது மட்டுமின்றி, நாம் தரையில் கால்களை மடித்து அமருவது போல் அமரவும் முடியாது. அவரது கைகளை மற்ற இரு பெண்மணிகளும் தங்கள் தோளில் போட்டு தாங்கிக் கொண்டு தான் வருவார்கள். பின் தங்கள் கையில் கொண்டு வந்திருக்கும் மடிக்கும் நாற்காலியை விரித்து அப்பெண்மணியை அமர வைப்பார்கள்.

இப்படியாக நாட்கள் நகர, ஒருநாள் திடீரென்று பகவான் அப்பெண்மணியை அழைத்தார். அவரை எப்போதும் போல் அழைத்துக்கொண்டு போய் பகவான் முன் அமர வைத்தனர். யோகி ஏன் அந்த பெண்மணியை அழைத்தார் என்ற கேள்வியுடன் பகவானையும் அப்பெண்மணியும் மாறி மாறி பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். யோகி அப்பெண்ணிடம் “என்ன பண்ணுது?” என்று அன்புடன் கேட்டார். அதற்கு அவர், “என்னால் நடக்கமுடியவில்லை. தனித்து செயல்பட முடியவில்லை. எல்லாவற்றிலும் நான் யாரிடமாவது உதவி கேட்க வேண்டியதாக உள்ளது” என்று மிகவும் வேதனையுடன் கூறினார்.

யோகி அப்பெண்ணை கூர்ந்து பார்த்தார். பின் அவரிடம், “சரி நாம் கொஞ்சம் நடப்போம்” என்றார். அப்பெண்ணும் பகவான் கூறியதைக் கேட்டு தனக்கு உதவி செய்யும் பெண்களின் உதவியுடன் ஆசிரமத்தின் அந்த நீண்ட ஹாலில் நடந்தார். பின் பகவான் அந்த இரு பெண்மணிகளில் ஒருவரை அமரச் சொல்லிவிட்டு ஒரு பெண்ணின் உதவியுடன் மட்டும் நடக்கச் சொன்னார்கள். அந்தப் பெண்ணும் அப்படியே செய்தார். பின் பகவான் அப்பெண்மணியை மட்டும் தனியாக நடக்கச் சொன்னார். அப்பெண்மணி பயந்தார். தனியாக எப்படி நடந்து சொல்வது என்று அச்சத்துடன் சிறு பிள்ளை போல் தத்தித் தத்தி மெதுவாக நடந்தார்.

மீண்டும் அப்பெண்மணியை சற்று வேகமாக நடக்கச் சொன்னார். அந்த பெண்ணும் அவ்வாறே செய்தார். இப்படியாக யோகி அந்த அம்மாவை மாறி மாறி வேக வேகமாக நடக்க வைத்தார். பின் அந்த அம்மாவை தன்னருகில் அழைத்து “இப்போது கால் எப்படி அம்மா இருக்கு?” என்று கேட்க அவருக்கு

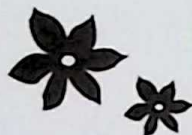
சந்தோஷம் தாளவில்லை. மகிழ்ச்சி பரசுவத்தில் அந்த அம்மாள் பரதநாட்டியமே ஆடிவிட்டார். பகவானும் அந்த அம்மாவைப் பார்த்து புன்னகை பூத்தார்.

இந்த நிகழ்ச்சி எங்கள் அனைவர் முன்னிலையிலும் நடந்தது. யோகியின் அருளை அன்று நாங்கள் நேரில் கண்டு மெய்சிலிர்த்து எங்களை மறந்து மனதிற்குள் 'யோகி ராம்சுரக்குமார் ஜெய குருராயா' என்று சொன்னோம். இதைப் போலவே அமெரிக்க பக்தர் ஒருவருக்கும் நடந்தது. ஆனால் அந்த அமெரிக்க பக்தர் வருடத்தில் ஒருமுறை தான் வருவார். வருடத்தில் டிசம்பர் மாதம் ஒரு 25 அமெரிக்கப் பக்தர்கள் ஆசிரமத்திற்கு வருவார்கள். 25 பேரில் நான் குறிப்பிட்ட அமெரிக்கப் பக்தரும் ஒருவர். பெரிய கோடஸ்வரர். அவரால் நடக்க இயலாது. வாக்கிங் ஸ்டிக் உதவியுடனும் தன்னுடன் இருக்கும் இரண்டு பணியாளர்களின் உதவியுடனும் தான் வருவார்.

யோகியை காண வரும்போது இவர் மட்டும் நாற்காலியில் அமர்ந்துகொள்வார். இவராலும் தரையில் அமரமுடியாது. யோகியின் அருகில் அமர்ந்துகொள்வார். அவர் அமர்ந்ததும் பகவான் அமெரிக்க பக்தரின் கால்களை தன் திருக்கரங்களால் பிடித்து தடவி தடவி கொடுப்பார்கள். யோகியின் இச்செயலை கண்ட ஆசிரமத்திலிருந்த மற்ற பக்தர்கள் "யோகி யாரோ ஒருவரின் காலை பிடிக்கிறாரே? யோகி இப்படியெல்லாம் பண்ணலாமா?" என்று நினைத்தனர்.

இப்படி இரண்டு, மூன்று வருடங்கள் நடந்தது. அமெரிக்க பக்தர் வரும்பொழுதெல்லாம் யோகியும் அவரின் காலை பிடித்து தடவிக் கொடுப்பார். ஒரு நாள் அந்த பக்தர் வந்தார். என்ன ஒரு ஆச்சரியம்? நடக்கவே சிரமப்பட்டு, தனக்கு உதவிக்கு இரண்டு பணியாளர்களையும், தன் கையில் ஒரு கம்பையும் வைத்துக்கொண்டு மற்றவரின் உதவியுடன் நடந்தவர், அன்று யார் உதவியுமின்றி எதையும் வைத்துக்கொள்ளாமல் விறுவிறுவென்று இளம் வயது பையன் போல் நடந்து வந்தார். அதனைக்கண்டு என்கண்கள் குளமாகின. 'யோகி ராம்சுரக்குமாரா ஜெயகுரு ராயா' என்று தன்னிச்சையாகவே என் உள்ளம் யோகியின் நாமத்தை உச்சரித்தது. யோகிக்கு அனைவரும் குழந்தை தான். தன் குழந்தைக்கு என்ன வேண்டும் என்று பகவானுக்கு தெரியாதா? யோகி தன் குழந்தைக்குத் தேவையானதை அளிப்பார்கள். யோகியின் பார்வை நம் மீது

பட்டாலும் அவரது திருக்கரம் நம்மை தொட்டாலும் நமது வினைகள் அனைத்தும் நீங்கும் என்பதை இத்தாலி சகோதரிகள் மூலமாகவும் அமெரிக்க பக்தர் மூலமாகவும் அறிந்து கொண்டேன். நம்பிக்கை இன்றி இருந்தாலும் நல்லோர் மனத்தை நம்பவைப்பான் இறைவன். இறைவனை அறிவதற்கு நம்பிக்கை மட்டுமே மூலதனம்.

அம்மாவின் சைகை

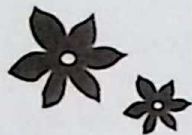
பகவான் தேரடி மண்டபத்தில் பக்தர்களுக்கு தரிசனம் கொடுத்த சமயம் அது. அச்சமயத்தில் காலையிலும், மாலையிலும் நான் அங்கு சென்று சாமியைத் தரிசித்துவிட்டு வருவேன். அப்படியொரு நாள். ஒரு வடநாட்டுப்பெண்மணி தன்னுடன் ஒரு பெண்ணை அழைத்துவந்தார். அந்தப் பெண் சற்று மனநலம் பாதிக்கப்பட்டவர் போல் காணப்பட்டார், யோகி மண்டபத்தின் படியில் அமர்ந்துகொண்டு தரிசனம் தந்துகொண்டிருந்தார். அந்த மனநலம் சரியில்லாத பெண்மணி திடீரென்று சத்தமாய் சிரித்தார். அந்தச் சிரிப்பால் அங்கிருந்த அனைவரும் சற்று பயந்து போனோம்.

அந்தப் பெண் ஏன் சிரித்தார், தெரியவில்லை. யோகி எதுவும் பேசவில்லை. தன் தீர்க்கமானப் பார்வையால் அப்பெண்ணை அமைதியாக

பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் யோகி. சிறிதுநேரத்தில் அவள் அழுத் தொடங்கிவிட்டார். யாராலும் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை; எல்லோரும் அமைதியாய் இருந்தார்கள். நான் சற்று தள்ளியே அமர்ந்திருந்தேன். அப்பெண்ணின் சிரிப்பொலியும் கத்தலும் கதறலும் ஒருவித எரிச்சலை ஏற்படுத்தியது. கேட்பதற்கு கூட முடியவில்லை. அந்த அழுகை மனதிற்கு வேதனை அளிக்க வில்லை; மாறாக எரிச்சலை உண்டு பண்ணியது.

அப்பெண்மணி மாறி மாறி சிரிப்பதும் அழுவதுமாய் இருக்க, யோகி தன் பக்கத்திலிருந்து பணிபுரியும் பக்தரிடம் காதில் ஏதோ கூறினார். உடனே அவர் எழுந்து கடைக்குச் சென்று ஸ்படிக மாலை ஒன்றை வாங்கி வந்தார். அதை யோகியிடம் கொடுத்தார். பகவான் அப்பெண்ணை பார்த்துக்கொண்டே தன் கையிலிருந்த மாலையை இரு கைகளுக்கும் மாறி மாறி உருட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். திடீரென்று யாரும் எதிர்பார்க்காத சமயம் அப்பெண் கழுத்தில் போட்டார்கள்.

அடுத்த கணமே அப்பெண்மணி அமைதியானார். அவரிடமிருந்து சிரிப்போ, அழுகையோ எரிச்சலுட்டும் சத்தமோ எதுவும் வரவில்லை. அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார். பின் அவர் யோகியை வணங்கி ஆசிர்வாதம் பெற்றுச் சென்றார். அந்தப் பெண் ஏன் சிரித்தார்? ஏன் அழுதார்? ஏன் கோபப்பட்டார்? என்றெல்லாம் தெரியாது. அதற்கு பகவான் என்ன செய்தார் என்று நமக்கு புரியாது. ஆனால் யோகி அனைவருக்கும் அருள் தருவார்கள் என்பது மட்டும் தெரிந்தது.

வருமுன் காக்கும் தெய்வம்

பகவானைத் தரிசிக்க நான் மட்டும் செல்வது இல்லை. என் மகன்கள், மகள்களும் திருவண்ணாமலைக்கு வந்து யோகியை தரிசித்து ஆசி பெற்றுச் செல்வார்கள். அப்படி ஒருமுறை எனது மகள் உமையாளும், வள்ளியம்மையும் அவர்களது குழந்தைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்தார்கள். திருவண்ணாமலையில் ஓயா மடம் என்ற மடம் உள்ளது. அங்கு ஆச்சியும் இரு மகள்களும் பேரன், பேத்திகளும் தங்கியிருந்தனர். 11 நாட்கள் தங்கி தினமும் விடியற்காலையில் திருவண்ணாமலையில் கிரிவலம் சென்று அண்ணாமலையாரையும் உண்ணாமுலை அம்பாளையும் தரிசித்துவிட்டு நேரே யோகியையும் தரிசிக்க சென்றுவிடுவார்கள். யோகியைத் தரிசித்துவிட்டு தான் மடத்திற்கு வருவார்கள்.

இப்படியொரு நாள் அவர்கள் இருவரும் கிரிவலம் சென்றுவிட்டு கோவிலுக்குள் நுழைந்தபோதே அங்கிருக்கும் சாதுக்களுடன் யோகியும் அமர்ந்திருந்தார்கள். உமையாளும், வள்ளியம்மையும் யோகியை வணங்க, பகவான் தன் அருகே அவர்களை அமரசொன்னார்கள். பின் இருவரையும் ஆசிரிவதித்து உமையாளிடம் ரூபாய் 5 தந்தார்கள். இப்படியாக 11 நாட்கள் கழிந்தது. அனைவரும் வீட்டிற்குச் சென்றனர். மகள் வள்ளியம்மை கம்பத்தில் இருந்தாள். அங்கு வள்ளிக்குத் தோழிகள் அதிகம்.

திருவண்ணாமலைக்கு வந்து யோகியைத் தரிசித்துவிட்டு வருவதை கண்ட தோழிகள், வள்ளியிடம் "நீங்க மட்டும் விடுமுறைக்கு திருவண்ணாமலைக்கு போய் சாமியைத் தரிசித்துவிட்டு வர்றீங்க? எங்களையும் கூப்பிட்டால் நாங்கள் வந்து சாமியைப் பார்ப்போமே?" என்று யோகியைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்ற ஆசையிலும் ஆர்வத்திலும் அவர்கள் கேட்க வள்ளியும் அவர்களின் பக்தி உணர்வை புரிந்து கொண்டு அவர்களிடம், "சரி நாம எல்லோரும் குடும்பத்துடன் இந்த வருடம் முழு ஆண்டு விடுமுறைக்கு திருவண்ணாமலைக்கு சென்று 11 நாட்கள் தங்கி கிரிவலம் வந்து யோகியை வணங்குவோம்" என்று கூறினாள்.

சொன்னது போலவே அந்த வருடம் முழு ஆண்டு விடுமுறைக்கு வள்ளியும் வள்ளியின் குழந்தைகளும், தோழிகள் ஜமுனாவும் மீனாட்சியும் அவர்களது குழந்தைகளும் ஜமுனாவின் கணவர் வெங்கடேஷ் சாமியும் அவரவர் குடும்பத்துடன் மொத்தமாய் கிளம்பினர். 11 நாட்கள் திருவண்ணாமலையில் கிரிவலம் சென்று யோகியையும் தரிசித்துவிட்டு வருவார்கள். ஒரு நாள் எல்லோருமாய் கிரிவலம் வந்து கோவிலுக்கு வந்தார்கள். அப்போது யோகி அங்கிருக்கும் விநாயகர் கோவிலில் இருக்கும் பெரிய தூணில் கம்பீரமாக சாய்ந்தவாறு அமர்ந்திருந்தார்கள். அப்போது ஜமுனா எனது பேத்தி வித்யாவிடம் யோகியின் படத்தை கேட்க சொன்னாள். வித்யாவும் யோகியிடம் கேட்க அதற்கு யோகி "படம் இங்கே எப்படி அம்மா இருக்கும்? நாளைக்கு வீட்டிற்கு வாருங்கள் தருவோம்" என்று கூறினார்கள்.

பகவான் கூறியது போலவே அனைவரும் மறுநாள் தேரடி வீட்டிற்கு சென்றார்கள். தேரடி வீட்டில் சற்றே கூட்டமாக இருக்க வரிசையில் நின்றிருந்தார்கள். அப்போது பகவானின் திருநாமத்தைச் சொல்வோம் என்று ஜமுனா கூறவே என் மகள்

வள்ளியும் சரியென்று கூறி 'ஸ்ரீராம் ஜெயராம்' என்று கூறினார்கள். இந்த நாமத்தை கேட்ட பகவான் உள்ளிருந்து வெளியே வந்தார்கள். பின் வள்ளியிடம் அப்படி இல்லை அம்மா "ஸ்ரீராம் ஜெயராம் ஜெய ஜெய ராம்" என்று மூன்று முறை கூறி "இப்படி சொல்வோம்" என்று கூறிவிட்டு வந்தார்கள்.

யோகி சொன்னது போலவே நாமத்தை சரி செய்துகொண்டு சொல்ல ஆரம்பித்தனர். சிறிதுநேரத்தில் பகவானைத் தரிசித்தனர். அப்போது யோகி "இது எத்தனை குடும்பம்?" என்று கேட்க "மூன்று குடும்பம் சாமி" என்று கூறினர். பின் யோகி உள்பக்கம் சென்று யோகியின்படித்துறைபடத்தை மூன்று குடும்பத்தாருக்கும் கொடுத்தார்கள். யோகியிடம் படம் வாங்கினால் தேரடி வீட்டிற்கு பக்கத்தில் அந்த படத்தை லெமினேட் பண்ணும் வசதி இருந்தது. அது அவர்களுக்கு தெரியாததால் ஜமுனாவின் கணவர் சாமியிடமே "சாமி ஒரு சணல் கயிறு இருந்தால் தாருங்கள், படத்தை கட்டிக்கொள்கிறேன். ஊருக்கு சென்று லேமினேட் பண்ணிக்கிறேன்" என்று கூற யோகியும் புன்னகையுடன் சணல் கயிறைத் தேடிக்கொடுத்தார்கள். பின் அனைவரும் ஆசி பெற்று கிளம்பினர்.

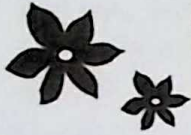
பின்பு ஒருநாள் இவர்கள் கிரிவலம் முடிந்து கோவிலில் தரிசனம் முடித்துவிட்டு வர, குழந்தைகள் அனைவரும் விநாயகர் கோவிலுக்கு எதிரில் விளையாடிக்கொண்டிருந்தனர். வழக்கம் போல் செந்தூர கணபதி சன்னதி தூணில் அமர்ந்திருந்த யோகி ஜமுனாவின் மகள் நாகதேவியை அழைத்தார். யோகி அவள் பெயரைக் கேட்க அவரிடம் பெயரை கூறிவிட்டு சிறுபிள்ளைக்கே உரிய விளையாட்டு தனத்துடன் மீண்டும் விளையாட வந்துவிட்டாள். யோகி மீண்டும் அந்தச் சிறுமியை அழைத்தார்கள். அவளும் வந்தாள், அச்சிறுமியை ஆசிர்வதித் தார்கள். பின் மீண்டும் விளையாடச் சென்றாள். யோகி மீண்டும் அச்சிறுமியையே அழைத்து ஆசிர்வதிக்க மற்ற குழந்தைகளுக்கு அழுகை வந்தது.

நாமும் அவளுடன் தான் விளையாடுகிறோம் ஆனால் சாமி நாகதேவியை மட்டும் அழைத்து பேசுகிறார்களே? சாமி ஏன் நம்முடன் பேசவில்லையே என்றெல்லாம் அந்த குழந்தைகள் வேதனையுற்றனர். பின் அந்த விஷயத்தை பெரிதாய் எடுத்துக்கொள்ளாமல் விட்டுவிட்டனர். இரண்டொரு

நாட்களில் அவர்கள் கிளம்பி கம்பத்திற்கு சென்றனர். எல்லாம் நல்லபடியாக போய்கொண்டிருந்தது.

ஜமுனாவின் மகள் நாகதேவி ஊட்டியில் படிப்பதால் விடுமுறை நாட்களில் மட்டும் கம்பத்திற்கு வந்து செல்வது வழக்கம். அப்படி ஒருமுறை தீபாவளியைக் கொண்டாடுவதற்காக ஊட்டியிலிருந்து கம்பத்திற்கு வந்தாள். தீபாவளி பண்டிகையை முடித்துவிட்டு மீண்டும் ஊட்டிக்கு செல்லும் வழியில் அவர்கள் சென்ற கார் விபத்துக்குள்ளானது. அப்போது அந்த விபத்தில் நாகதேவி மிகவும் காயப்பட்டார். கிட்டத்தட்ட உயிருக்கு போராடும் நிலையில் தான் நாகதேவி இருந்தாள்.

விபத்து ஏற்பட்ட இடத்திலே நாகதேவிக்கு ஏதோ நிகழ்ந்து விட்டது என்றுதான் அங்கிருந்த அனைவரும் நினைத்தார்கள். பின் அங்கிருந்தவர்களின் சுதாரிப்பினால் அச்சிறுமி மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டு மிகுந்த சிரமத்திற்கு பின் உயிருக்கு எவ்வித பாதிப்பு இல்லை என்று மருத்துவர்கள் கூறினார்கள். அன்று திருவண்ணாமலையில் யோகி அந்தச் சிறுமியை மட்டும் அழைத்து, அழைத்து ஆசிர்வதித்தற்கு காரணம் எங்களுக்கு அப்போது தான் புரிந்தது. "நாங்கள் நாமத்தை தவறாக சொல்லியபோது யோகி கோபப்படவில்லை. மாறாக எங்கள் தவறை திருத்தினார்கள். தன் குழந்தைக்கு மிக பெரிய சிரமம் வர போகிறது என்று அறிந்ததும் அச்சிறுமிக்கு எத்தனைப் பாதுகாப்பு அளித்துள்ளார்" என்பதை எல்லாம் நினைக்கும் போது மெய்சிலிர்க்கிறது. இதில் மிகப்பெரிய ஆச்சரியம் என்னவென்றால் அன்று சிறுமியாய் இருந்த நாகதேவி இன்று இரு குழந்தைகளுக்கு தாய், யோகியின் அருள் கிடைத்தவர்கள் என்றும் நலமுடன் தான் இருப்பார்கள்.

ஆசீரம் இடமும் சஷ்டியப்த பூர்த்தியும்

பகவானிடம் பக்தி கொண்டு குருநாதராக ஏற்றுக்கொண்டவர்கள் அதிகம். அந்த பக்தர் கூட்டத்தில் எங்கள் குடும்பமும் ஒன்று. நான் யோகியிடம் எந்த அளவு ஈடுபாடுடன் இருந்தேனோ அதே அளவு ஈடுபாடுடன் என் குடும்பமும் இருந்தது. யோகியிடம் நாங்கள் மிகுந்த பக்திகொண்டு அவருடனே நாங்கள் இருந்ததால் யோகியை தவிர வேறு எந்த மகானையும் நாங்கள் நாடியதில்லை. ஆனால் நேரில் காணும் சந்தர்ப்பம் வரும்போது அவர்களை வணங்கிக்கொள்வோம்.

இப்படி தான் என் மகன் மீனாட்சிசுந்தரமும் இருந்தான். அவன் கொடைக்கானலில் இருந்த சமயம் அது. அச்சமயத்தில் புட்டபர்த்தி சாய்பாபா அங்கு வந்திருக்கிறார்கள். அவர் காரில்

செல்லும் போது என் மகன் அவரை பார்த்திருக்கிறார். பார்த்தவர் அவர்களை தூரத்தில் இருந்தவாறே வணங்கியிருக்கிறான். அன்று அவன் கனலில் புட்டபர்த்தி சாய்பாபா தோன்றி என் மகனிடம் 'எனக்கு ஐந்து எலுமிச்சம்பழங்களை வாங்கி வை' என்று கூறியிருக்கிறார்.

என் மகன் சிறிது கோபக்காரன் என்றாலும் நல்ல குணவான். புட்டபர்த்தி சாய்பாபா கூறியதற்கு என் மகன் 'நான் என் குருநாதருக்குத்தான் செய்வேன்' என்று கூறியிருக்கிறார். அது போலவே ஐந்து பழங்களை யோகிக்குத்தான் வாங்கி வைத்தான். மகான்களை வணங்கினாலும் எனக்கு குருநாதர் தான் எனது தெய்வமென்று நினைத்து அதன்படி நடந்த என் மகனது தீவிர பக்தியைக் கண்டு நான் மெய்சிலிர்த்து போனேன். என் மகன் பகவானிடம் கொண்ட பக்தி என்னை பிரமிக்க வைத்தது.

நான் ஆசிரமத்திற்கு உதவி செய்தேன். என்றாலும் அதற்கு இடம் வாங்கவேண்டும் என்று நினைத்து முயற்சி செய்தவர் பெருமாள் சடையன் அவர்கள்தான். இவர் சாமி உடன் ரொம்ப காலமாகவே இருந்தவர். யோகி தேரடி வீட்டிலிருக்கும் போதே பக்தர்கள் கூட்டம் அதிகமானதால் அவர் தான் ஆசிரமம் கட்டவேண்டும், இடம் வாங்கவேண்டும், அப்போது தான் பக்தர்கள் சிரமம் இன்றி யோகியைத் தரிசிக்க முடியும், யோகியின் அருள் அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டும், அதுவும் சிரமங்கள் இன்றி கிடைக்க வேண்டும் என்று நினைத்து அதற்கான முயற்சியிலும் இறங்கினார்கள்.

யோகியிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டவர் ஜனார்த்தனன். இவரிடம் தன் எண்ணத்தை தெரியப்படுத்தினார் பெருமாள் சடையன் ஐயா. சாமிக்குச் செய்வது என்றால் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சிதானே? ஆதலால் ஜனார்த்தனன் மகிழ்ச்சியுடன் இடம் வாங்கி ஆசிரமம் கட்டுவோம் என்று கூறினார். அதற்கு யோகியிடம் மிகுந்த ஆர்வத்துடன் உத்தரவுக் கேட்டார். ஆனால் யோகியோ அமைதியாய் அவரைப் பார்த்து புன்னகை ஒன்றை உதிர்த்து விட்டு தன் பக்தர்களுக்கு ஆசி வழங்கிக் கொண்டிருந்தார். ஜனார்த்தனனோ யோகியின் உத்தரவிற்காக அவரது திருமுகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். ஆனால் யோகியோ அதைப் பற்றி எதுவுமே பேசவில்லை.

பகவானின் செயல் ஜனார்த்தனனுக்கு ஏமாற்றத்தை அளித்தது. ஆனாலும் ஜனார்த்தனன் நம்பிக்கை தளராது மறுநாளும் வந்து

யோகியைத் தரிசித்துவிட்டு பகவானின் உத்தரவிற்காக காத்திருந்தார். அன்றும் ஜனார்த்தனனுக்கு எந்த பதிலும் யோகி சொல்லவில்லை. பெருமாள் சடையன் ஐயாவும், ஜனார்த்தனனும் ஏமாற்றமடைந்தனர். இப்படியே ஒரு வாரம் சென்றது. ஒரு நாள் ஜனார்த்தனன், பெருமாள் சடையன் ஐயாவிடம் “நான் ஊருக்கு கிளம்புகிறேன். பகவான் எந்த பதிலும் சொல்ல மாட்டேங்கிறார்கள். நாம் என்ன செய்வது?” யோகியின் உத்தரவு பெற்றுக்கொண்டு நாடார் மடத்திற்கு வந்து தன் உடைமைகளை எடுத்துக்கொண்டு பெங்களூருக்குச் செல்ல எத்தனித்த சமயம்.

தேரடி வீட்டில் இருந்து ஆள் வந்தது. ஜனார்த்தனன் என்ன வேண்டும்? என்பதுபோல் புரியாமல் வந்த பக்தரைப் பார்க்க வந்த பக்தர், “சாமி உங்களைச் வரச் சொன்னார்கள்” என்று கூறினார். சாமி வரச்சொன்னார்கள் என்று கேட்டவுடன் ஜனார்த்தனனுக்கு முகத்தில் சந்தோஷ மின்னல் வெட்டியது. ஆனாலும் நாம் புறப்படும் சமயம் நம்மை எதற்காக அழைத்தார்கள் என்ற யோசனையும் சற்றே தலை தூக்கியது. அந்தக் குழப்பத்துடனே யோகியைக் காண தேரடி வீட்டிற்கு வந்தார். வந்ததும் யோகியை வணங்கிவிட்டு யோகியின் எதிரில் அமர்ந்தார்.

பகவான் ஜனார்த்தனனை பார்த்து “நாம் ஆசிரமம் கட்டுவதற்கு இடம்வாங்குவோம். அங்குவருவதும் வராமல் இருப்பதும் இந்தப் பிச்சைக்காரனின் விருப்பம் தான். இந்தப் பிச்சைக்காரனை கட்டாயப்படுத்தக் கூடாது” என்று கூறினார்கள். இதனைக் கேட்டதும் ஜனார்த்தனனுக்கும் பெருமாள் சடையன் ஐயாவுக்கும் மிகவும் சந்தோஷம். யோகிக்கு செய்வது என்றால் தான் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சி ஆயிற்றே.

சரி ஆசிரமம் கட்டுவதற்கு இடம் வாங்க யோகி உத்தரவு அளித்துவிட்டார்கள். அடுத்து என்ன செய்வது? இடம் வாங்க வேண்டும். அதற்கு போதிய பணம் நம்மிடமில்லை. சரி இடம் கிடைத்துவிடும் என்று வைத்துக்கொள்வோம். அதை வாங்க பணம் வேண்டுமல்லவா? பணம் தேவையெனில் நிதி திரட்டிக் கொள்ளலாம் என்று தனக்குள் எழுந்த கேள்விகளுக்கெல்லாம் தகுந்த முடிவுகளை எடுத்தவர்க்கு கடைசியில் எழுந்த கேள்விக்கு எந்த முடிவு எடுப்பதென்று தெரியாமல் சற்றே தடுமாறினார்.

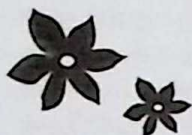
அது வேறொன்றுமில்லை. நிதி திரட்டிக் கொள்ளலாம் தான். ஆனால் யாரிடம் சென்று நிதி திரட்ட ஆரம்பிப்பது? எப்படி

கேட்பது என்று திணறினார். பின் இந்த விஷயத்தில் நாம் ஒருவராக செயல்பட முடியாது என்று நன்றாக உணர்ந்தார். அதனால் தன் நண்பர்கள் நான்கு, ஐந்து பேரை சேர்த்துக் கொண்டார். எப்படி நிதி திரட்டுவது என்று அனைவரும் யோசித்த சமயம் எங்களுக்கு சஷ்டியப்பதபூர்த்தி நடக்கவிருந்தது.

ஜனார்த்தனன், என் மகன் மீனாட்சிசுந்தரத்திற்கு நண்பர் என்பதால், மீனாட்சிசுந்தரம், “ஐயா என் பெற்றோருக்கு நம் ஓயா மடத்தில் சஷ்டியப்பதபூர்த்தி நடக்கவிருப்பதால் அந்த விழாவிற்கு எங்கள் மீது அன்பு கொண்ட பெரும் மக்கள் வருவார்கள். அங்கிருந்து நாம் நிதி திரட்ட ஆரம்பிக்கலாம். ஏன் கூறுகிறேன் என்றால் சஷ்டியப்பதபூர்த்திக்கு வருபவர்கள் அனைவரும் அன்பான குணம் கொண்டவர்கள் மட்டுமல்ல. இறை சிந்தனை உள்ளவர்களும் தான். நாம் ஆரம்பிக்கும் எந்த ஒரு நல்ல காரியமும் யோகியின் அருளுடன் நல்ல மனிதர்களின் யோசனையுடன் தான் ஆரம்பிக்கவேண்டும்” என்று ஜனார்த்தனினிடம் கூறினார்.

மீனாட்சிசுந்தரம் சொன்னதை ஜனார்த்தனனும் ஆமோதிக்க உடனிருந்த மற்ற நண்பர்களும் ஆமோதித்து அனைவரும் சம்மதம் தெரிவித்தனர். பின் எங்கள் சஷ்டியப்பதபூர்த்திக்கு அனைவரும் வந்திருந்தனர். சஷ்டியப்பதபூர்த்திக்கு வந்த பெருமக்கள் அனைவருக்கும் பகவானின் படம் கொடுத்து ஆசிரமம் கட்டுவதற்கு இடம் வாங்குவதற்கான நிதியை திரட்ட ஆரம்பித்தனர். ஜூன் 8ஆம் தேதி 1993ம் ஆண்டில் நடந்த சஷ்டியப்பத பூர்த்தியின் சிறப்பம்சங்கள் என்னவென்றால் யோகியின் படம் அனைவருக்கும் வழங்கப்பட்டது. மற்றும் ஆசிரமத்திற்கு இடம் வாங்க நிதி திரட்ட ஆரம்பித்தது.

மேலும் அங்கு வந்த பெருமக்களுக்கு மட்டும் தான் யோகி தரிசனம் அளித்தார்கள். இன்று செட்டியாரின் விழாவிற்கு வந்தவர்களுக்கு மட்டும் தான் தரிசனம் மற்றவர்களுக்கு எல்லா நாளை தரிசனம் என்று கூறி சஷ்டியப்பத பூர்த்திக்கு வந்த பெருமக்களுக்கு தரிசனம் கொடுத்து ஆசி வழங்கினார்கள் யோகி. எனக்கு அளித்த முக்கியத்துவத்தை நினைக்கும்போது மிகவும் மகிழ்ச்சியே. ஆசிரமம் கட்டுவதற்கு நான் உதவியதை விட என் மகன் மீனாட்சிசுந்தரம் தான் ஆரம்பித்திலிருந்தே உதவி செய்தான். ஆசிரமத்திற்கு இடம் வாங்குவதற்கு மிக முக்கிய காரணகர்த்தாவாக இருந்தவர் பெருமான் சடையன் ஐயா.

தீநந்தவெளிக் கீணறும் இரட்டைக் குழந்தையும்

இறைவனின் அருளானது அவரின் பிள்ளைகளான நமக்கு எப்போதும் கிடைக்கும். இறைவனுக்கு இவன் உயர்ந்தவன், இவன் தாழ்ந்தவன், இவன் நமக்கு பணிபுரிந்தவன், இவன் நம்மை நினைக்கவே இல்லை என்றெல்லாம் பாரபட்சம் பார்க்க மாட்டார்கள். அவருக்கு அனைவரும் ஒன்றுதான் என்பதால் எப்போதும் அனைவருக்கும் அருள்புரிவார்கள்.

யோகியும் அப்படித்தான் தன்னை நினைத்தவருக்கும், தன் நாமத்தை கூறியவருக்கும் கணப் பொழுதிலேயே அருள் செய்வார்கள். கம்பம் என்ற ஊரில் என் மகள் வள்ளியம்மை இருந்தபோது அவளது வீட்டிற்கு எதிர் வீட்டிலிருப்பவர்கள் அனைவருமே வள்ளியின் நட்பு வட்டத்தில்

இருப்பவர்கள். அந்த வீட்டிலிருக்கும் மாரிமுத்து என்பவருக்கு ஜெயலெட்சுமி என்ற பெண்ணுடன் தஞ்சாவூரில் திருமணம் நடந்தது. மாரிமுத்து - ஜெயலெட்சுமி தம்பதிக்கு திருமணம் ஆகி சில வருடங்கள் கழித்தும் குழந்தைச் செல்வங்கள் இல்லை.

எனவே ஒரு நாள் மாரிமுத்து வள்ளியிடம் "நாங்களும் சாமியை பார்த்து ஆசி பெறவேண்டும், எங்களையும் அழைத்துச் செல்லுங்கள் அக்கா" என்று குழந்தையில்லா ஏக்கத்துடன் கூற வள்ளியும் சரி நாம் செல்வோம் என்று கூறினாள். கூறியது போலவே அந்த முழுஆண்டு விடுமுறையின் போது மாரிமுத்து-ஜெயலெட்சுமி, வள்ளி அவளது மகன் அனைவரும் ஒரு வண்டி எடுத்துக்கொண்டு திருவண்ணாமலைக்கு புறப்பட்டனர்.

அதற்கு முன் கம்பத்திலிருந்து திண்டுக்கல் வந்தனர். திண்டுக்கல்லில் உமையாளின் பிள்ளைகளையும் ஆச்சியையும் அழைத்துக்கொண்டு அனைவரும் திருவண்ணாமலைக்கு புறப்பட்டனர். திண்டுக்கல்லில் இருந்து திருவண்ணாமலைக்கு வண்டி வேகமாய் சென்றுகொண்டிருந்தது. போகும் வழியில் திடீரென்று வண்டியின் நிறுத்தும் விசை செயல்படாமல் போனது. அனைவரும் திடுக்கிட்டனர். வண்டியின் வேகத்தை குறைக்கும் முன்னே சாலையின் எதிரில் வேகமாக மற்றொரு வாகனம் வந்தது. வண்டியை ஓட்டும் டிரைவர் திறமைசாலி என்பதால் எதிரில் வரும் வாகனத்தில் இவர்கள் சென்ற காரை நேரே மோதி விடாமலிருக்க தற்காலிகமாக பக்கத்தில் சென்ற சாலையில் காரை திருப்பி விபத்திலிருந்து அனைவரையும் காப்பாற்றினார்.

அவர்கள் புதிதாக சென்ற சாலையில் சிறிதுநேரத்தில் திறந்த வெளிகிணறு இருந்தது. இதனைக் கண்ட அனைவரும் பயத்தின் உச்சிக்கே சென்றுவிட்டனர். காரின் வேகத்தை கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை. எல்லோரும் ஒன்றாய் "யோகி ராம்சுரத்குமாரா" என்று யோகியை நினைத்து அழைக்க அடுத்த கனமே தன் நிலை இழந்து சென்றுகொண்டிருந்த வண்டி நின்றது. அந்த திறந்தவெளிகிணற்றுக்கும் கார் நின்ற இடத்திற்கும் ஒரு அடி தூரமே இருந்தது. பெரியவர்களைவிட பச்சிளம் குழந்தைகள் தான் மிகவும் பயந்து போயினர்.

கார் நின்ற பிறகு தான் அனைவருக்கும் நிம்மதி வந்தது. பின் அனைவரும் தங்களை ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு யோகிக்கு

நன்றி கூறினர். அவர்கள் சென்ற கார் இன்னும் ஒரு அடி நகர்ந்திருந்தால் அந்த திறந்தவெளி கிணற்றுக்குள் விழுந்திருக்கும். அப்படி ஒரு அசம்பாவிதம் நடந்திருந்தால்? நினைக்கும் போதே நெஞ்சம் பதறுகிறது. யோகியின் திருநாமத்தை கூறினால் அடுத்த கணமே நமக்கு வந்த துன்பம் தூரம் போகும்; அது தான் இறைவனின் நாமத்திற்குரிய மகிமையே என்று அனைவரும் நினைத்துக்கொண்டனர். பின் அவர்கள் சென்ற காரை அங்கு சிறிது தூரத்தில் இருந்த வாகனங்கள் பழுது பார்க்கும் இடத்தில் விட்டு காரில் ஏற்பட்ட பழுதை சரி செய்துகொண்டு, யோகியின் திருநாமத்தை உச்சரித்தபடி திருவண்ணாமலைக்கு புறப்பட்டனர்.

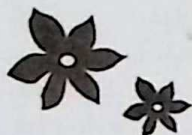
பகவானின் அருளால் அனைவரும் எவ்வித சிரமமுமின்றி திருவண்ணாமலைக்கு வந்தனர். திருவண்ணாமலைக்கு வந்த பின் அனைவரும் யோகியைத் தரிசிக்க தேரடி வீட்டிற்கு வந்தனர். அங்கு பக்தர் கூட்டம் நீண்ட வரிசையில் நின்றது. இவர்கள் அனைவரும் வரிசையில் நின்றனர். முதலில் ஜெயலெட்சுமி நின்றார். அந்தப் பெண்ணிற்குப் பின் நான்கு பேர் தள்ளி மாரிமுத்து நின்றார். மாரிமுத்துவிற்கு பின் ஆச்சியும் வள்ளியும் குழந்தைகளும் நின்றிருந்தனர். வரிசையில் நின்ற பக்தர்கள் ஒவ்வொருவராக சென்று சாமியைத் தரிசனம் செய்து விட்டு வெளியில் வந்துகொண்டிருந்தனர்.

ஜெயலெட்சுமி தன் கையில் யோகிக்கு வழங்குவதற்காக பழங்கள் உள்ள தட்டை வைத்துக்கொண்டு பகவானை தரிசிக்க ஆவலாகவும், ஆசையிலும் உள்ளே சென்றார். உள்ளே சென்று யோகியின் முன் நின்று பகவானை அந்தப் பெண் பார்த்த அடுத்த நொடியே யோகி அந்தப் பெண்ணை "நாம் போவோம்" என்று கூறிவிட்டார். ஜெயலெட்சுமி யோகியை தரிசிக்கும் முன்னரே பகவான் அப்படி சொன்னதும் அனைவருக்குமே ஆச்சரியம் தான். ஆனால் காரணம் இல்லாமல் யோகி சொல்லமாட்டார்கள் என்பது அனைவருக்கும் அறிந்ததே.

யோகி "நாம் போவோம்" என்று கூறியதும் ஜெயலெட்சுமியின் மனம் ஒட்டுமொத்தமாய் நொறுங்கியது. சொல்லொண்ணா துயரத்துடன் வெளியில் கண்ணீருடன் வர, வெளியில் நின்ற மாரிமுத்து, ஆச்சி, வள்ளி மூன்று பேருக்கும் உள்ளே ஏதோ நடந்துள்ளது என்று கணித்தனர். என்னவென்று ஜெயலெட்சுமியிடம் விசாரித்தபோது உள்ளே நடந்த நிகழ்வை

அந்தப் பெண் கூறினாள். பின் மாரிமுத்து ஆச்சியிடம் “ஆச்சி, யோகியிடம் சென்று நான் என்ன கேட்கட்டும்?” என்று வினவ அதற்கு ஆச்சி “குழந்தை பாக்கியம் வேண்டும் என்று கேளுங்கள்” என்று கூறினார்கள்.

சிறிது நேரத்தில் மாரிமுத்து யோகியைத் தரிசிக்க சென்றார். அவர் பகவானை வணங்கிவிட்டு நிற்க யோகி அன்பாய் புன்னகைத்துக் கொண்டே “என்னப்பா வேண்டும்?” என்று கேட்க அதற்கு மாரிமுத்து “சாமி எனக்கு குழந்தை பாக்கியம் வேண்டும் சாமி” என்று கண்கலங்க, மனம் உருகி கேட்டார்கள். யோகி அமைதியாக மாரிமுத்துவை பார்த்துவிட்டு அன்பாய் புன்னகைத்துக் கொண்டே “அப்பா உங்களுக்கு குழந்தைப் பாக்கியம் இருக்குன்னு சொல்கிறார். அதனால் நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம். குழந்தை கிடைக்கும்” என்று கூறி ஆசிர்வாதம் செய்து அனுப்பினார்கள். மாரிமுத்துவிற்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது. யோகியின் அருள் கிடைத்த சந்தோஷம் மாரிமுத்துவின் மனத்தில் ஒருவித அமைதியை ஏற்படுத்தியது. தற்போது மாரிமுத்து - ஜெயலெட்சுமி தம்பதியர்க்கு இரட்டை குழந்தை பிறந்து சந்தோஷமாய் தஞ்சாவூரில் வசிக்கிறார்கள். யோகியின் நாமமும் அருளும் என்றும் நம்மை அரவணைக்கும் என்பதைப் புரிந்து கொண்டேன்.

காஞ்சன்காடு பிரசாதம்

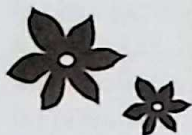
எப்பொழுதும் இறைவனை நினைத்துக் கொண்டும், இறைவனின் நாமத்தை சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் பக்தர்களுக்கு கடவுள் எப்போதும் எங்கும், துணையிருப்பார். எக்காரணத்திற்காகவும் அவரின் குழந்தைகளை பிரித்துப் பார்க்கமாட்டார். யோகியும் தன் குழந்தைகளிடம் பாகுபாடு பார்க்க மாட்டார்கள். ஒரு சில சமயங்களில் ஆனந்தாஸ்ரமத்திலிருந்து பிரசாதம் வரும். ஆனந்தாஸ்ரமம் என்பது காஞ்சன்காட்டிலிருக்கும் யோகியின் குருவான ராமதாஸ் சுவாமிகளின் ஆஸ்ரமம் தான்.

அப்படி பிரசாதம் வரும்போதெல்லாம் யோகி அதனை தன்னுடனுக்குத் தன் பிள்ளைகளானப் பக்தர்களுக்குப் பகிர்ந்து அளிப்பார்கள். எனக்கும் பிரசாதம் தரச்சொல்லி கொடுத்து அனுப்புவார்கள்.

ஆனால் அங்கிருந்தவர்களில் சிலர் அவரவர்களுக்கு வேண்டியவர்களுக்கு மட்டுமே பிரசாதத்தை வழங்கினர். எனவே அப்பிரசாதம் எனக்கு வராது. நானும் அதை பெரிய விஷயமாக எடுத்துக் கொள்ளவில்லை.

எனினும் தன் பிள்ளைகளின் குணங்களும் திறமைகளும் பெற்றவர்களுக்குத் தெரியவும் அல்லவா? அது போலவே யோகியும் அவரின் குழந்தைகளைப் பற்றி நன்கு அறிந்திருந்தார்கள். நாம் கொடுக்கும் பொருள் எந்தக் குழந்தைக்கு கிடைத்தது, எந்தக் குழந்தைக்குக் கிடைக்கவில்லை என்று தெரியாதா என்ன? தன் கவனத்தில் அனைத்தையும் வைத்துக் கொண்டு அமைதியாய் இருந்தவர் ஒரு நாள் எப்பொழுதும் போலவே ஆனந்தாஸ்ரமத்திலிருந்து பிரசாதம் வந்ததும் யோகியே அதனைப் பகிர்ந்து வைத்தார்கள். அதில் ஒரு பகுதியை எடுத்து “இதனைச் செட்டியாரிடம் கொடுத்துவிட்டு வருவோம்” என்று ஒரு குறிப்பிட்ட நபரிடமே கூறி எனக்கு கொடுத்தனுப்பினார்கள்.

தன் குழந்தைகளின் சேட்டைகளை ரசிக்கும் தாய் அதனால் ஏற்படும் ஒரு சில மனப்பான்மையை வளராமல் தவிர்ப்பாள். குழந்தைகள் அடிபுத்திசாலிகளாக இருக்கலாம். ஆனால் தான்தான் அடிபதி என்ற அகங்காரத்துடன் இருக்கக்கூடாது என்று நினைத்து அதனை குழந்தையின் மனது நோகாமல் குணத்தை மாற்றுவாள். அது போலவே பகவானும் தன் குழந்தையிடம் இருக்கும் தவறை அக்குழந்தைக்குப் புரிய வைத்து அத்தவறை திருத்துவார். யோகி தன்னிடம் இருக்கும் அனைத்து குழந்தைகளை அரவணைக்கவும் செய்வார்கள். பாதுகாக்கவும் செய்வார்கள். அதே சமயம் நாம் கொடுப்பதும், செய்வதும் நம் குழந்தைக்கு சென்றடைகிறதா? என்பதில் மிகவும் கவனமாக இருப்பார்கள். பகவானின் அன்பும் அருளும் எனக்கு எப்பொழுதும் கிடைத்ததில் எனக்கு மகிழ்ச்சியே.

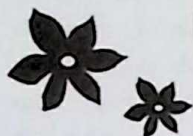
பாதுகாப்பு

தன் குழந்தைக்கு எது பாதுகாப்பு? எது சரியானது? எது வேண்டியது? என்றெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து கவனித்து நல்லதை மட்டும் செய்துகொடுப்பதில் பெற்றோரை மிஞ்சிக்கொள்ள யாராலும் முடியாது. தன் பக்த குழந்தைகளுக்குப் பாதுகாப்பளிப்பதிலும், ஆசிர்வாதம் செய்வதிலும் யோகியை மிஞ்சிக் கொள்ள முடியாது. பாண்டிச்சேரி சுஜாதா அம்மா யோகியின் மிகச்சிறந்த பக்தை.

ஒரு நாள் இரவுப்பொழுது சுஜாதா அம்மா வீட்டில் தூங்கச் செல்லும் பொழுது வீட்டின் முன்கதவை தாழிட மறந்துவிட்டார்கள். மறுநாள் காலையில் கதவை திறந்தவர்க்கு அதிர்ச்சியும், பயமும் மனத்தில் ஒன்று கூடியது. அவரது வீட்டின் வாசற் படியில் சிகரெட் துண்டுகளாக இருந்தன. அந்த

சிகரெட் பகவான் உபயோகிப்பது தான் என்று அதனை பார்த்ததும் உறுதிப்படுத்திக்கொண்டார். அதனைக் கண்டதும் மேலும் சுஜாதா அம்மாவிற்கு பதற்றம் தொற்றிக்கொண்டது. நேற்று இரவு பகவான் நம் வீட்டிற்கு வந்துள்ளாரா? நமக்கு தெரியவில்லையே? என்று சற்றே பதறிப் போனார்கள். அந்தப் பதற்றத்துடன் திருவண்ணாமலைக்கு உடனே புறப்பட்டு யோகியை தரிசிக்க வந்தார். சுஜாதா அம்மா வந்த சமயம் யோகி தன் பக்தர்களுக்கு தரிசனமளித்துக் கொண்டிருந்தார். சுஜாதா அம்மாவைப் பார்த்ததும் “இந்தப் பிச்சைக்காரன் எத்தனைப் பேருக்குத்தான் பாதுகாப்பு தருவது? கவனமில்லாமல் வீட்டைத் தாழிடாமல் இருந்தால் இந்தப் பிச்சைக்காரன் எத்தனை வீட்டிற்கு தான் செல்ல முடியும்?” என்று ஜடையாக பொய் கோபத்துடன் கூறினார்கள்.

யோகி கூறியதைக் கேட்டதும் சுஜாதா அம்மாவிற்கு ஏதும் புரியவில்லை. அப்படியே உறைந்த போனார்கள். நம்மை பாதுகாப்பதற்கு யோகியே நம் வீட்டிற்கு வந்தார்களா? யோகியின் அரவணைப்பில் நாமும் ஒருவரா? என்றெண்ணி பூரித்துப் போனர். யோகியின் அன்பை நினைத்து சுஜாதா அம்மா மகிழ்ச்சி அடைந்தார். அப்படியே மனமுருகி யோகியை வணங்கினார். யோகி அழகாய் புன்னகைத்துக் கொண்டே சுஜாதா அம்மாவை ஆசிர்வாதம் செய்தார்கள்.

மந்தார இலை

கூடவுளின் அன்பினில் அடைக்கலம் ஆகாத பக்தனும் இல்லை, பக்தனின் அன்பில் மகிழ்ச்சி அடையாத இறைவனும் இல்லை. யோகியிடம் அன்பு கொண்ட பக்தர்கள் அதிகம் தான். அதில் ஆச்சியின் தம்பி செந்திலும், அவரது மனைவி இந்திராவும் அடங்குவர். இவர்கள் இருவரும் யோகியிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டவர்கள். இந்திரா அம்மாயோகியை தரிசிக்கும் போதெல்லாம் "சாமி வீட்டிற்கு நீங்கள் வாருங்கள் சாமி" என்று அன்போடு அழைப்பார்கள். ஆனால் யோகிக்கு "அப்பா கொடுத்த வேலை நிறைய இருப்பதால்" அவர் எங்கும் செல்வதில்லை.

இதனை இந்திரா அம்மாவிடம் சொல்லாமல் அவரிடம் "வருவோம் அம்மா" என்று புன்னகையுடன் கூறுவார்கள். ஒரு முறை செந்தில் கோவிலுக்கு

சென்று அண்ணாமலையானையும், உண்ணாமுலை அம்பாளையும் தரிசித்துவிட்டு வரும்பொழுது பகவானைத் தரிசித்தார். யோகி செந்திலிடம் “நாம் வீட்டிற்கு போவோம். இந்தப் பிச்சைக்காரனையும் கூட்டிட்டு போவோம்” என்று கூற செந்திலுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்கமுடியவில்லை.

பகவானை அழைத்துக்கொண்டு திருவூடல் தெருவில் இருக்கும் வீட்டிற்கு வந்துகொண்டிருக்கும் வழியில் யோகி செந்திலிடம், “இந்திரா அம்மா இந்த பிச்சைக்காரனை வீட்டிற்கு வருமாறு அடிக்கடி அழைத்தார்கள். இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு இன்றைக்கு தான் நேரம் இருக்கு” என்று புன்னகைத்துக் கொண்டே கூற அந்த புன்னகையில் ஏற்பட்ட அமைதியை மனத்தில் கொண்டு மகிழ்ச்சியாய் செந்தில் யோகியுடன் நடக்க, சிறிதுநேரத்தில் யோகியும் செந்திலும் வீட்டிற்கு வந்தனர்.

யோகி வீட்டிற்கு வந்த சமயம் வீட்டில் இந்திரா அம்மா இல்லை. ஊருக்கு சென்றிருந்தார். வீட்டில் ஆச்சி இருந்தார்கள். செந்திலுடன் யோகியை கண்டவர்களுக்கு இன்ப அதிர்ச்சியாக இருக்க தன்நிலை மறந்து யோகியை பார்த்ததும் அப்படியே சிலையாய் உறைந்து போயினர். பிரகாசமான ஒளியுடன் யோகி வாசலில் நின்றுகொண்டிருக்க அவரின் முகத்தையே இமைக்காமல் பார்த்து தன் நிலை மறந்தவர்கள் பகவானின் அழகிய பாதங்களுக்கு பாதபூஜை செய்து வரவேற்க வேண்டுமென்ற எண்ணமே தோன்றாமல் போனது.

யோகி தன் மந்தகாச புன்னகையை பூத்தவாறே ஆச்சியிடம், “அம்மா ஒரு செம்பில் தண்ணீர் கொடுங்கள். அந்த அழுக்கு பாதத்தை கழுவுவதற்கு” என்று கூறி அனைவரையும் தன்னிலைக்கு கொண்டுவந்தார். பின் ஆச்சி தண்ணீர் தர யோகி தன் பாதங்களை கழுவி விட்டு வீட்டிற்குள் வந்தார்கள். அனைவரையும் பயபக்தியுடன் பகவானை உள்ளே அழைத்துக் கொண்டு செல்ல யோகியின் பார்வையில் சமையல்காரர் தென்பட்டார். அவரிடம், “அப்பா சாப்பிட டிபன் இருக்கா?” என்று கேட்க, “இருக்குங்க சாமி” என்று கூறிய சமையல்காரன் தோட்டத்தை நோக்கி விரைந்தான்.

இதனைக் கவனித்த சாமி உடனே சமையல்காரரிடம் “நாம எங்கே போகிறோம்” என்று கேட்டார். யோகியின் கேள்விக்கு சமையல்காரர் “கடைக்கு சென்று வாழைஇலை வாங்கி வரேன்ங்க

சாமி'' என்று கூறினார். அதற்கு யோகி ''வேண்டாம் நாம் கடைக்கெல்லாம் செல்லவேண்டாமப்பா, நம் சமையலறையில் உள்ள மேல்அலமாரியில் மந்தார இலை இருக்கிறது. அதனைக் கொண்டு வருவோம்'' என்று கூறினார்.

யோகி கூறியதைக் கேட்ட சமையல்காரர் சற்றே திடுக்கிட்டுத்தான் போனார். சாமி வீட்டிற்கு வந்து அமர்ந்த இடத்தை விட்டு எந்திரிக்கவே இல்லையே? பின் எப்படி அவருக்கு சமையலறையில் இருக்கும் பொருள் தெரியும்? அதுவும் அலமாரியில் இருக்கிறது என்பதைக் கூட தெள்ளதெளிவாகக் கூறுகிறார்கள் என்று சிந்தித்துக்கொண்டே மந்தார இலையைக் கொண்டு வந்து யோகியின் முன் வைத்து அதில் தண்ணீர் தெளித்தார்.

யோகி ஆச்சியைப் பார்த்து ''அம்மா சமையல்காரர் எல்லா வேலையையும் முடித்துவிட்டு களைப்பாக இருக்கிறார். எனவே நாம் சமையல்காரர்களுக்கு ஓய்வு கொடுப்போம். இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு டிபனை நாம் எடுத்து வைப்போம்'' என்று கூற ஆச்சிக்கு அத்தனை சந்தோஷம். யோகி ஆச்சியை பரிமாறச் சொல்வார்கள் என்று ஆச்சி சற்றும் எதிர்பார்க்கவில்லை. பகவானுக்குப் பணிவிடை செய்வதில் ஆச்சி அடையும் மகிழ்ச்சிக்கு அளவே இல்லை.

யோகி வீட்டிற்கு வந்த மகிழ்ச்சி ஒரு பக்கம் இருக்க, மற்றொரு பக்கம் யோகிதன்னை பரிமாறச் சொன்ன மகிழ்ச்சி, வீட்டிலிருந்த அனைவருக்குமே யோகிவீட்டிற்கு வந்து சாப்பிட்டது மகிழ்ச்சியே. யோகி வந்த சமயம் வீட்டில் இந்திரா அம்மா இல்லாதது தான் சற்று வேதனையாக இருந்தது. ஏனெனில் இந்திரா அம்மா யோகியின் வருகையை எப்போதும் எதிர்பார்த்தவர். சாமி எப்போது நம் வீட்டிற்கு வருவார்கள் என்று ஏங்கியவரும் இந்திரா அம்மாதான். பகவான் வீட்டிற்கு வந்து சாப்பிட்டுச் சென்றார் என்பதனை கேள்விப்பட்டதும் இந்திரா அம்மா மகிழ்ந்துதான் போனார். இந்திரா அம்மாவின் பக்திக்கும் அன்பிற்கும் மகிழ்ந்த யோகி அவரின் வேண்டுகோள் படி வீட்டிற்கு வந்தார்கள். ஆச்சியின் அன்பிற்கும் பக்திக்கும் யோகிக்கு உணவு பரிமாறும் பாக்கியத்தை தந்தருளினார்கள்.

உழைப்பின் பலன்

ஒவ்வொரு தனிமனிதனும் தனது வாழ்க்கையில் நிகழும் ஒவ்வொரு சந்தர்ப்பத்திலும் தனது உழைப்பினாலும், உண்மையான அன்பினாலும் ஒரு உன்னதமான நிலைய அடைகிறான். எந்தவொரு பலனையும் எதிர்பார்க்காமல் தன் உழைப்பையும் அன்பையும் கொண்டு செய்யும் செயலுக்கும் கிடைக்கும் பலன் மிகவும் அதிகமாகவே இருக்கும். இதனைத்தான் நம் முன்னோர்கள் 'கடமையைச் செய், பலனை எதிர்பாராதே' என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இந்த பொன்மொழிக்கு ஏற்ப நடந்தவர்களுக்கு கிடைத்த பலன் மகிழ்ச்சியை அளிக்கக்கூடியதே.

என் மகள் உமையாள் திண்டுக்கல்லில் வீடு கட்டிக் கொண்டிருந்த சமயம் அது. கட்டடப் பணிகளை மேற்பார்வையிட்டு வந்தது அவள்தான். அதில்

எதுவும் மாற்றலாமா? அல்லது வேண்டாமா? எப்படி இதன் அமைப்பைச் செய்யலாம்? என்றெல்லாம் பார்த்து பார்த்து செய்தது உமையாள்தான். என் மாப்பிள்ளை திண்ணப்பன் செட்டியாருக்கு வேளைப்பளு அதிகமாக இருந்ததால் அவரால் வீட்டின் கட்டடப் பணிகளை கவனிக்க நேரமில்லாது போனது. அவரின் சூழ்நிலையைப் புரிந்துகொண்டு உமையாள் வீட்டின் கட்டடப் பணியை கவனித்துக்கொண்டார்.

சில மாதங்களில் வீடு கட்டி முடிக்கப்பட்டது. அனைவருக்கும் அத்தனை மகிழ்ச்சி. இனி வீட்டிற்குப் பெயர் வைக்க வேண்டும். என்ன பெயர் வைக்கலாம் என்று அனைவரும் யோசித்தனர். என் மாப்பிள்ளை திண்ணப்பன், வீட்டில் பால்காய்ச்சும் விழாவிற்கு யோகியையும் எங்களையும் அழைக்க திருவண்ணாமலைக்கு வந்தார். யோகியைத் தரிசித்துவிட்டு விழாவிற்கு வரும்படி வேண்டுகோள் வைத்தார்கள். பின் யோகியிடம் “சாமி புது வீட்டிற்கு என்ன பெயர் வைக்கட்டும்” என்று கேட்க அதற்கு யோகி சற்றும் யோசிக்காமல் தெய்வீக ஞானஒளி வீசும் தன் முகத்தில் ஒரு மந்தகாச புன்னகை பூத்துக்கொண்டே “உமையாள் இல்லம் என்று வைப்போம்” என்று கூறினார்கள்.

இதனைக் கேட்ட எங்களுக்கு மிகவும் வியப்பாய் இருந்தது. உமையாளின் உழைப்பிற்கு கிடைத்த பலனை எண்ணி மகிழ்ந்தோம். ஒருவர் செய்யும் கடமையும், அவரது உழைப்பையும் மனிதன் மறந்து விடலாம். ஆனால் கடவுள் அவரவரின் உழைப்புக்கேற்ற பலனை அவ்வப்போதே தருவார்கள்.

யோகியின் வருகை

ஒரு முறை யோகியைத் தரிசிக்க தாசில்தார் சிவராமகிருஷ்ண ஐயர் வந்திருந்தார். சிவராம கிருஷ்ண ஐயர் யோகியிடம் மிகுந்த ஈடுபாடு கொண்டவர். அன்று அவர் யோகியை தேரடி வீட்டில் தரிசித்துவிட்டு அவரின் ஆசிர்வாதம் பெற்று பகவானின் அருகில் அமர்ந்தார். அவர் ஏதோ சொல்ல நினைக்கிறார் என்பதனை புரிந்துகொண்ட யோகி, அவரைத் தன் அருள் சிந்தும் பார்வையால் என்ன? என்பது போல் பார்க்க, சிவராமகிருஷ்ண ஐயர் தன் மனத்தில் இருந்த விஷயத்தை சொல்ல ஆரம்பித்தார்.

“சாமி, பசுமலையில் கோவில் கும்பாபிஷேகம் நடக்கவிருக்கு சாமி. நீங்கள் வந்து கலந்து கொள்ள வேண்டும் சாமி” என்று தன் அன்பான

வேண்டுகோளை யோகிமுன் வைத்தார். அடுத்த கணமே "சாமி நான் போய் வரேங்க சாமி" என்று யோகியிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டார். அங்கு நடந்தது அனைவருக்குமே சற்று விசித்திரமாக தான் இருந்தது.

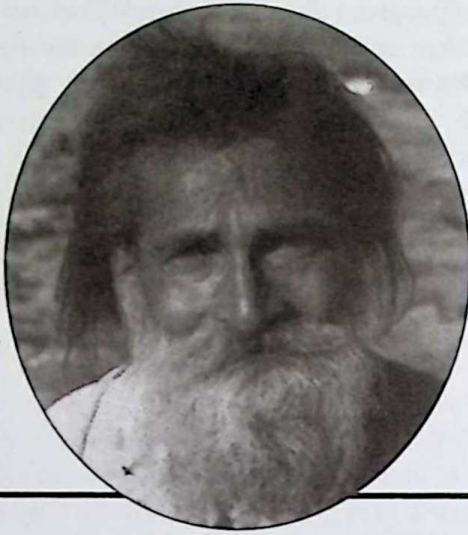
என்னடா இது? யோகியை கும்பாபிஷேகத்திற்கு அழைத்தவர், யோகியின் பதிலை எதிர்பாராமல் உடனே கிளம்பிவிட்டார் என்று அனைவரும் நினைத்தனர். யோகி தன் இடத்தை விட்டு வேறொரு இடத்திற்கு சாதாரணமாகவே செல்ல மாட்டார்கள். "அப்பா எனக்கு அளித்த வேலைகள் நிறைய இருக்கு, எனவே இந்தப் பிச்சைக்காரன் வர இயலாது. நீங்கள் சென்று வாருங்கள். எல்லாம் நல்லபடியாக நடக்கும்" என்று கூறி அனுப்பிவிடுவார். யோகி வரவேண்டும் என்று அவர் முன் மன்றாடுபவர்களுக்கே இந்தப் பதிலை தான் பகவான் அளிப்பார். எங்கும் செல்லமாட்டார். இதில் சிவராமகிருஷ்ண ஐயர் கடமைக்கு அழைத்துவிட்டு போவது போல் அல்லவா நடந்துகொண்டார்?

இவர் இப்படி செய்துவிட்டாரே? யோகி எப்படி அங்கு செல்வார் என்றுதான் அனைவரும் நினைத்தோம். பசுமலையில் புத்தம் புதிதாய் கட்டப்பட்ட கோயிலுக்கு கும்பாபிஷேகம் நடக்க ஆரம்பித்தது. சிவராமகிருஷ்ண ஐயர் மேலே நின்று கொண்டிருந்த சமயம் ஏதேச்சையாக கீழே பார்த்தவர்க்கு மனத்தில் மகிழ்ச்சி கடல் அலையாய் பாய்ந்தது. நம் முன்னே நடப்பது நிஜமா? கனவா? என்றே சற்று சந்தேகப்பட்டுக் கொண்டார். பகவான் கும்பாபிஷேகத்திற்கு வந்திருந்தார்.

சிவராமகிருஷ்ண ஐயர் பார்த்தபோது யோகி மேலே வந்து கொண்டிருந்தார்கள். யோகி அங்கு சென்றதில் சிவராமகிருஷ்ண ஐயர்க்கு தான் எத்தனை சந்தோஷம்? அப்பப்பா அவர் அடைந்த சந்தோஷத்தைச் சொல்வதற்கு வார்த்தைகள் உண்டோ? ஆனாலும் யோகியின் செயலை நம்மால் எப்போதும் புரிந்து கொள்ளத்தான் முடியவில்லை.

சிவராமகிருஷ்ண ஐயர் அழைத்தபோது, யோகி வருகிறேன் என்று கூறவுமில்லை. "வர இயலாது சிவராம" என்று கூறவுமில்லை. யோகியின் பதிலுக்கு சிவராமகிருஷ்ண ஐயர் காத்திருக்கவுமில்லை. இதனை ஒரு பக்தர் என்னிடம்

கூறியபோது, இறைவா நீர் என்ன தான் நினைப்பாய்? என்ன செய்வாய்? என்று என் மனது நினைத்த அதே சமயம் இதனை எல்லாம் மனிதர்கள் தெரிந்துகொண்டால் இறைவனுக்கும் மனிதனுக்கும் உள்ள வேறுபாடு தான் என்ன? என்று என் மனசாட்சி கேட்க நான் பதில் தெரியாமல் என் சிந்தனையை கலைத்துக்கொண்டு யோகியை வழிபடச் சென்றேன்.

ஓசூர் கோயில்

பெருமாள் சடையன் ஐயா, யோகியுடனே இருந்தவர். யோகி தேரடியில் இருந்த காலத்தில் இருந்தே யோகியுடன் இருந்தவர். யோகியிடம் மிகுந்த பக்திகொண்டவர். பகவானுக்குப் பணி புரிவதில் பரமானந்தம் அடைந்தவர். இப்படி பெருமாள் சடையன் ஐயா பற்றி சொல்லிக் கொண்டே போகலாம். ஆசிரமம் கட்டுவதற்கு பிள்ளையார் சுழி போட்டதே பெருமாள் சடையன் ஐயாதான். ஓசூரில் யோகிக்கு கோவில்கட்டுவதற்கும் ஏற்பாடு செய்தார். ஓசூரில் என் மகன் வீடு கட்டியிருந்தார்; அதன் பால் காய்ச்சும் விழாவிற்கு நான், பெருமாள் சடையன் ஐயா, மதுரை ஆனந்த் மற்றும் எனது இரு நண்பர்கள் எல்லாரும் சென்றிருந்தோம். யோகிக்கு ஓசூரில் கோவில் கட்டலாம் என்று பேசிய சமயம் அது.

ஆனால் ஏனோ கோவில் கட்டுவதற்கு தடைகள் வந்து கொண்டேயிருந்தன. இதனால் மனம் மிகவும் வேதனை அளித்தது. இதனை எல்லாம் கவனித்த பெருமாள் சடையன் ஐயா, "ஐயா உங்கள் கவலைகள் எல்லாவற்றையும் தூக்கி ஒரு பக்கம் போடுங்க. நாம் எதையும் நினைக்க வேண்டாம். நமக்கு யோகியின் அருளும், துணையும் உள்ளது. நீங்கள் சம்மதம் என்று மட்டும் சொல்லுங்கள். இப்போதே கோவிலுக்கான பணியைத் தொடங்கலாம்" என்று என்னிடம் கூறினார்.

நான் சற்றே குழம்பினேன். ஆனாலும் பெருமாள் சடையன் ஐயா சொன்ன வார்த்தைகள் எனக்கு நம்பிக்கை அளிக்க நான் "சரி ஐயா கோவிலுக்கான பணிகளை பார்ப்போம்" என்று கூறிக் கோவில் கட்டுவதற்கான இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றேன். அங்கு சென்றதும் அந்த இடத்திற்கு பக்கத்திலிருந்த ஒரு பெரிய கருங்கல்லை ஆனந்த் கொண்டு வர அதனை சுத்தமாக கழுவி அதற்கு மஞ்சள் பூசி, குங்குமம் வைத்து, பூ வைத்து, தேங்காய் பழம் படைத்து, தீபமேற்ற அந்த இடமே அத்தனை அழகாய் காட்சி அளித்தது.

சுத்தமாக்கப்பட்ட இடத்தில் யோகியை கல் உருவத்தில் பிரதிஷ்டை செய்து ஊதுபத்தி மனம் பரவியதில் அங்கே பக்தியுணர்வு ஏற்பட்டது. நாங்கள் அனைவரும் ஒன்றாய் யோகியின் நாமத்தைச் சொல்லி கல் உருவில் இருந்த யோகியை வலம் வந்தோம். பின் என் மகன் வெங்கட்டிடமும், என் நண்பர் சொர்ணநாதன் செட்டியார் அவர்களிடமும் முதன்முதலில் கோவிலுக்கான நிதி உதவியை வசூலிக்க ஆரம்பித்தோம். முதன்முதலில் வந்த நிதியை வைத்துக்கொண்டு யாரிடம் இந்த வேலையை ஆரம்பிப்பது என்ற சிந்தனையில் நான் நின்றிருக்க அந்த சமயம் அந்த வழியே சென்ற எனக்கு தெரிந்த கட்டிட சூப்பர்வைசர் என்னைப் பார்த்ததும் "ஐயா நீங்களா? எப்படி இருக்கீங்க ஐயா" என்று அவரின் அன்பை என்னிடம் காட்டிய சமயம் அவரை அப்படியே அழைத்துக் கொண்டு கோவில் கட்டவிருக்கும் இடத்திற்கு வந்தேன்.

என் கையில் இருந்த நிதி உதவி பணத்தை அவரிடம் கொடுத்து இடத்தின் அளவைச் சொல்லி இங்கு நாளை கிற்றுக் கொட்டகை போட வேண்டுமப்பா என்று கூறினேன். அவரும் மிகவும் சந்தோஷத்துடன் "சரி ஐயா அப்படியே செய்துடலாம்" என்று கூறினார். மறுநாள் காலை கிற்றுக்கொட்டகை

போடப்பட்டது. அங்கு யோகியின் படங்களை மாட்டினோம். ஆரம்பிக்கப்பட்ட கோவிலில் யோகி படமாகவும், கல் உருவமாகவும் காட்சியளிக்க பஜனைகள், பிரார்த்தனைகள் எல்லாம் ஆரம்பமானது.

பின் நாட்கள் செல்லச் செல்ல கீற்றுக்கொட்டகையாய் இருந்த கோவில் கட்டிடம் கட்டி பிரபலமாக உள்ளது. திருவண்ணாமலை ஆசிரமம், ஓசூரில் இருக்கும் யோகியின் கோவிலும் பெருமாள் சடையன் ஐயா அவர்களின் பெயரைச் சொல்லும். அவரின்றி இவை நடக்க சற்று வாய்ப்புகள் குறைவே. அத்தனை வேகத்தில் இவை இரண்டும் அவரின்றி நடந்திருக்காது. காரணம் அவர் யோகியை தனது குருவாக மட்டும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. இறைவனாகவும் பார்த்தார். யோகியை முழுமையாய் நம்பி அவரிடமே சரணடைந்தார். இத்தகைய பெருமாள் சடையன் ஐயாவை மறக்கவே இயலாது.

யோகீக்கு கடிதம்

இறைவனை எப்படி வணங்க வேண்டும்? அவரிடம் எப்படி நடந்து கொள்ள வேண்டும்? என்று நாம் ஒருவரிடம் கேட்டால் அதற்கென்று பல வழிமுறைகள் இருப்பதைச் சொல்லுவார்கள். சுத்தபத்தமாக இருக்க வேண்டும். மனம் இறைவனை மட்டுமே சிந்திக்கவேண்டும். நமது கண்களில் இறைவனை மட்டுமே காண வேண்டும். இறைவனின் திருநாமத்தை கோயிலில் தான் சொல்ல வேண்டும். இறைவனை கோயிலுக்குச் சென்றுதான் தரிசிக்கலாம் என்றெல்லாம் ஒரு நீண்ட பட்டியல் தொடரும்.

சரி, இப்படியெல்லாம் தான் இறைவனை வழிபட வேண்டுமென்றால் இவை அனைத்தும் சாத்தியமாகுமா? இப்படியெல்லாம் இறைவனை

வழிபட்டால்தான் கடவுளின் அருள் கிடைக்கும் என்றால் இறைவன் பரமசிவனுக்கு தன் வாயில் நீரெடுத்து வந்து, அபிஷேகம் செய்து தன் தலையில் வைத்துக்கொண்டு வந்த மலரால் அந்த லிங்கத்தை அலங்கரித்து, இறைவன் புசிப்பதற்கு தான் ருசி பார்த்த மாமிசத்தை படைத்து, எம்பிரான் கண்ணில் ரத்தம் வருவதோ என்று தன் கால்களை லிங்கத்தில் வைத்து ஈஸ்வரனுக்கு தன் கண்களை கொடுத்து முக்கண்ணனின் அருள் பெற்ற கண்ணப்ப நாயனாரின், புராணக்கதை உண்மை தானே?

இறைவனை வழிபடுவதற்கு நாம் சொல்லும் வழிமுறைகளில் ஒன்றைக்கூட கண்ணப்ப நாயனார் பின்பற்றவில்லையே? பின் எப்படி எம்பிரான் சிவபெருமான் கண்ணப்ப நாயனாருக்கு அருள்புரிந்தார்? புராணக்கதைகள் எல்லாம் இறைவனை வணங்குவதற்கு 'அன்பு ஒன்றே போதும்' என்றுதானே கூறுகின்றன? ஆம் இறைவனை வணங்க தூய அன்பு இருந்தால் போதும். அப்படிதான் வணங்கவேண்டும். இறைவன் தூணிலும் இருப்பான், துரும்பிலும் இருப்பான், எங்கிருந்தும் இறைவனை வழிபடலாம்.

நான் தேவகோட்டையில் இருந்த சமயம் அது. என் மூத்த மகள் உமையாள், உடல்நிலை சரியில்லாமல் மிகவும் வேதனைப்பட்டார். கைவலி ஏனோ அவரைப் படுத்தியது. வலியின் வேதனையில் இருந்தவருக்கு இறைவனைச் சிந்திக்க தோன்றவில்லை. அவர் படும் வேதனையை கண்டு அனைவரும் மிகவும் துன்பப்பட்டோம். திருவண்ணாமலையில் இருந்தால் யோகியிடம் சென்று நம் வேதனையைச் சொல்லலாம். இங்கிருந்து எப்படிச் செல்வது என்று நினைத்த கணம், ஒரு யோசனை தோன்றியது. ஒரு காகிதத்தை எடுத்து யோகியை மனமாரப் பிரார்த்தனை செய்துகொண்டு பின்வருமாறு கடிதம் எழுதினேன்.

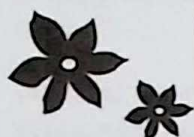
ஸ்ரீ யோகி ராம்சுரத்குமார் குரு மகராஜ் சுவாமிகள் அவர்களின் பாதார விந்தங்களில் நமஸ்காரம் செய்து எழுதியது தங்கள் அடிமை லெட்சுமணன் செட்டியார். என் மகள் வள்ளியம்மையின் மகள் சாருலதாவின் திருமணம் நல்ல முறையில் நடத்தி தந்ததற்கு முதலில் என் நன்றி கலந்த வணக்கத்தை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். மேலும் என் பெரிய மகள் உமையாளுக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல்

குறிப்பாக வலது கையில் ரொம்பவும் வலியாக வேதனைப் படுகிறாள். எவ்வளவு மருந்துகள் சாப்பிட்டும் வலி குறைந்து வரவில்லை. எவ்வளவோ காரியத்தில் அவள் குடும்பத்தை காப்பாற்றி இருக்கிறீர்கள். தங்களின் மேலான அனுக்கிரகத்தால் தான் உமையாள் பூரண குணமாக முடியும் என்று திடமாக நம்புகிறேன். தெரிந்தோ தெரியாமலோ யார் தவறு செய்திருந்தாலும் மன்னித்து காப்பாற்ற வேண்டுமாய் பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தங்கள் அடிமை

லெட்சுமணன் செட்டியார்

இவ்வாறு கடிதம் எழுதினேன். ஆனால் அதை திருவண்ணாமலைக்கு அனுப்பவில்லை. வீட்டில் யோகியின் படத்திற்கு அருகில் பகவானின் பாதத்தில் வைத்துவிட்டு மனமுருகி வேண்டிக் கொண்டேன். மறுநாள் காலை அக்கடிதத்தை திருவண்ணாமலைக்கு அனுப்பலாம் என்று தான் நினைத்தேன். ஆனால் அதற்கு வேலையில்லாமல் போனது. மறுநாள் காலையிலிருந்து உமையாளுக்கு கை வலி சிறிது சிறிதாக குறைந்து முழுவதுமாக குணமடைந்தது. நான் எழுதிய கடிதத்தை யோகிக்கு அனுப்பவில்லை. ஆனால் அன்பான தூய்மையான பிரார்த்தனை இருந்தால் போதும், கடிதம் வேண்டாம், என்னை காண வர வேண்டாம், என் அருள் தானே கிடைக்கும் என்பதை புரிய வைத்தார் யோகி. இறைவனைத் தரிசிக்க தூய அன்பு மட்டுமே போதும் என்பதை கண்ணப்ப நாயனாரின் மூலம் அறிந்த நான் என் வாழ்க்கையிலும் என் மகள் உமையாளின் மூலம் உணர்ந்துகொண்டேன்.

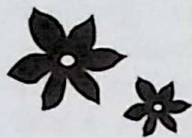
தேவகோட்டையி்ருந்து திருவண்ணாமலை வரை

கூடவுளின் மீது அன்பு கொண்டு, இறைவனைக் காண பக்திப் பயணம் மேற்கொள்வது நமது வழக்கம். மேலும் ஒரு சிலர் பாதயாத்திரை மேற்கொள்வர். பாதயாத்திரை ஓர் இனிமையான பயணம். இறைவனை மட்டும் சிந்தனையில் வைத்து மனம் ஒவ்வொரு கணமும் உருக, கண்கள் ஏங்க பாதங்கள் இறைவன் இருக்கும் இடத்தினை நோக்கிச் செல்லும். மனத்திற்கு சுகமளிக்கும். அதன் சுகங்களை சொல்ல வார்த்தையில்லை. அதனை அனுபவித்தால்தான் முழுமையாய் உணரமுடியும். பாதயாத்திரை முடிந்து இறைவனை எப்போது காண்போம், எப்போது காண்போம் என்று ஏங்கிய கண்களுக்கு யாத்திரைக்குப் பின் கிடைக்கும் தெய்வ தரிசனம் அப்பப்பா மிகப்பெரிய வரப்பிரசாதம். கண்களுக்குள் இறைவனைக் கண்டு மகிழ்ச்சியில்

மனம் திளைக்க, கண்களில் ஆனந்தமாய் பெருகும் கண்ணீர். பாதயாத்திரை எத்தனை சுகங்களை அளிக்கிறது?

இதனை அனுபவித்து மெய்சிலிர்க்க தேவகோட்டையிலிருந்து திருவண்ணாமலைக்கு ஏழு பேர் கொண்ட ஒரு பாதயாத்திரை குழு வந்தது. அந்த ஏழு பேர்: என் மாப்பிள்ளை திண்ணப்பன், ராஜு, பாலு, டாக்டர் பெரியசாமி, ராஜேந்திரன், வாத்தியார் சுப்பிரமணியன் மற்றும் வாத்தியார் சுப்பையா. இவர்கள் அனைவரும் சுமார் 310 கி.மீ. பாதயாத்திரை மேற்கொண்டு கிட்டத்தட்ட 12 நாட்கள் நடந்து வந்தார்கள். 1990 ஏப்ரல் மாதம் இவர்களின் பயணம் ஆரம்பித்தது. அவர்களுக்கு உதவி செய்தவர்கள் ராஜு, அருணாச்சலம், மீனாட்சிசுந்தரம். இவர்கள்தான் பாதயாத்திரை வந்த ஏழு பேருக்கும் வழியில் தேவையானதைச் செய்துகொடுத்து வந்தனர்.

சித்ரா பெளர்ணமி அன்று பாதயாத்திரை வந்த ஏழு பேரும் தேரடி வீட்டில் யோகியைத் தரிசித்துவிட்டு ஆசிர்வாதம் பெற்றனர். தன் மீது அன்பும், பக்தியும், கொண்ட பக்தர்கள் ஏன் இப்படி தங்களை வருத்திக்கொண்டு வரவேண்டும் என்று நினைத்த யோகி அதனைத் தன்பக்தர்களிடம் கேட்டார்கள். அவர்கள் ஏழு பேரும், 12 நாட்கள் இருந்த தவத்திற்கு பலனாய் யோகியின் தரிசனம் கிடைத்ததில் மனம் என்னே உற்சாகமாய் இருந்தது என்பதை அவர்கள் முகத்தின் பிரகாசமும் உதடுகளின் புன்னகையும் காட்டிக்கொடுத்தது. அவர்கள் அனைவரையும் தன் அருட்பார்வையால் பார்த்து தனது அழகான சிரிப்பை உதிரவிட்டுக் கொண்டே அவர்களை நோக்கி "எதற்காக நாம் இவ்வளவு தூரம் கஷ்டப்பட்டு வந்தோம்?" என்று தன் மந்தகாசப் புன்னகையுடன் வினவ, அதற்கு மாப்பிள்ளை திண்ணப்பன் "நாங்கள் நடந்து வந்த இந்த 12 நாட்களில் உங்கள் நினைவைத் தவிர வேறெந்த நினைவும் இல்லை சாமி. இறைச் சிந்தனையுடன் இருந்து பகவானை கண்டதில் மிகவும் மகிழ்ச்சியே. இதனை விட மனநிறைவு வேறு ஏதுமில்லை சாமி" என்று கூறினார். யோகி அவர்களை ஆசிர்வாதம் செய்து பிரசாதம் தந்து அனுப்பினார்கள்.

இரவு மழை

இறைவனிடம் பக்திகொண்டு வேண்டியதை கேட்டால் கடவுள் அதனை நமக்கு போதுமான அளவு தந்தருள்வார்கள். தன் அன்பு கொண்ட பக்தனை இறைவன் சோதித்தாலும் அவனுக்குத் தேவையானதை தாராளமாக கொடுப்பார்கள். என் மகன் ராமநாதன் ஒருரில் வீடு கட்டிக் கொண்டிருந்த சமயம். வீட்டிற்கு காம்பெளண்ட் சுவர் எழுப்பும் பணி ஆரம்பிக்க இருந்தது. வீடு கட்டிய புதிது என்பதால் தண்ணீருக்காக போர் போடப்பட்டிருந்தது. அங்கிருக்கும் மோட்டாரின் மூலம் தண்ணீரை தண்ணீர் தொட்டிக்கு அனுப்பி அதனை நிரப்ப வேண்டும். ஆனால் மோட்டார் போட்டு ஒரு பத்து நிமிடங்கள் தான் தண்ணீர் அந்த தொட்டியில் நிரம்பும்; பின் தண்ணீர் ஏறாது.

எனவே என் மருமகள் காயத்ரி (ராமநாதனின் மனைவி) காம்பெளண்ட் சுவர்கட்டும் பணி

ஆரம்பிக்க உள்ளதால் தண்ணீர் வேண்டும் என்று மூன்று தினங்களாக பத்து நிமிடம், பத்து நிமிடமாக மோட்டார் போட்டு அந்த பெரிய தண்ணீர் தொட்டியில் தண்ணீரை முழுவது மாய் நிரப்பிவிட்டார். மறுநாள் காலை கட்டிட வேலைக்கு வந்தவர்கள் தண்ணீரை எடுத்து செலவிட்டு மீதம் இருந்த தண்ணீரையும் திறந்துவிட்டு அந்த பெரிய தண்ணீர் தொட்டியை தண்ணீர் இல்லா தொட்டியாக மாற்றிவிட்டனர்.

என் மருமகள் தொட்டியில் தண்ணீர் இல்லை என்பதை மாலைப் பொழுது தான் உணர்ந்து இருக்கிறார். இனி தண்ணீருக்கு என்ன பண்ணுவது? மோட்டார் போடலாமா? அப்படியே மோட்டாரை போட்டாலும் வெறும் பத்து நிமிடங்களில் எவ்வளவு தண்ணீர் நிரம்பும்? என்று எண்ணித் தயக்கம் கொண்டார். பின் பக்கத்து வீட்டில் இருப்பவரிடம் தயங்கி, தயங்கி, உதவி கேட்டார். தண்ணீர் வண்டி வரும்போது சிறிய டிரம்மில் தண்ணீர் பிடித்து வைத்தால் கட்டிடப் பணிக்கு ஏதுவாக இருக்கும். நம்மிடம் இரண்டு தண்ணீர் தொட்டி தானே உள்ளது. அதில் சேமிக்கும் தண்ணீர் போதாதே, பக்கத்தில் இருப்பவரிடம் கேட்டுப் பார்ப்போம் என்று தான் பக்கத்தில் உதவி கேட்டார்.

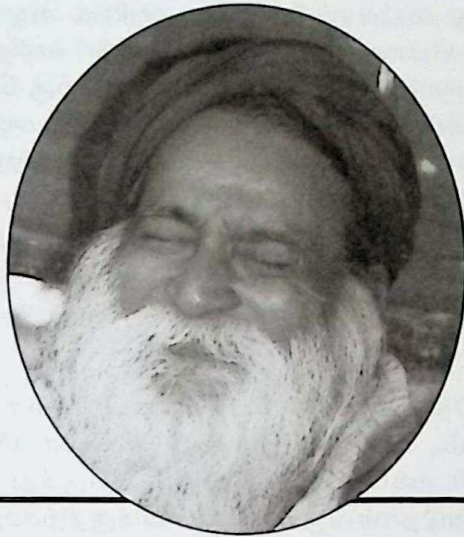
ஆனால் அவர்களிடம் தண்ணீர்த் தொட்டி இல்லை. எனவே மறுநாள் தண்ணீர் தேவை இருந்ததால் அவளது வீட்டிற்கு அருகிலிருக்கும் தோழியின் வீட்டிலிருந்து 15 குடம் தண்ணீர் கொண்டு வந்து அன்றைய பொழுதை கழித்தவருக்கு அன்று மாலை மறுநாள் பொழுதை எப்படி கழிக்கப் போகிறோம் என்ற பயம் எழுந்தது. தண்ணீருக்காக ஒவ்வொரிடமும் கெஞ்ச வேண்டி உள்ளதே? என்று கவலை கொண்டவருக்கு எந்த வேலையும் செய்யத் தோன்றவில்லை. ஏதோ ஒன்று மனத்தைப் போட்டு அழுத்த உடனே ஒரு காகிதத்தை எடுத்து அவள் மனத்தில் இருந்த அனைத்து எண்ணங்களையும் எழுத்து வடிவில் கொண்டு வந்தார்.

பின் அந்த கடிதத்தை யோகியின் படத்திற்கு முன் வைத்து மனமுருகி பிரார்த்தனை செய்தார். “எனக்கு ஒரு நல்ல வழி தந்தருளுங்கள் சாமி” என்று வேண்டிக்கொண்டார். அன்று இரவு திடீரென்று மழை பெய்தது. நல்ல மழை, இது நாள் வரை பெய்யாத மழை அன்றிரவு திடீரென்று ஏன் இப்படி பொழிகிறது? பகலில் கூட சூரியன் தன் கதிர்களால் சுட்டெரிக்க தான் செய்தான். எப்படி இந்த மழை வந்தது? இது மழைக்காலமும்

அல்லவே என்று எண்ணிக்கொண்டே தன் வீட்டு கட்டிடப் பணியை நினைத்து வருந்தினார்.

கூடவே தண்ணீரில்லாத கவலையும் அவரிடம் சேர்ந்து கொண்டது. மறுநாள் காலை அவர் வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் செல்லும் சாலையில் நடுவில் இருந்த பெரிய பள்ளம் முதல் நாள் இரவு பெய்த மழையால் நீரால் நிரம்பியதை பார்த்தவருக்கு ஒரு யோசனை தோன்றியது. அந்த யோசனையை செயல்படுத்தவும் செய்தார். கட்டிடப் பணியாட்கள் வந்ததும் “காம்பெளண்ட் சுவர் கட்டுவதற்கு வேண்டும் தண்ணீரை அந்தப் பள்ளத்தில் இருந்து எடுத்துக்கொள்ளுங்கள்” என்று கூறினார். அன்று அந்தப் பள்ளத்தில் இருந்த தண்ணீரை அந்த பணியாட்களுக்கு போதுமானதாக இருந்தது. மீண்டும் முதல்நாள் இரவு பெய்தது போலவே அன்று இரவும் மழை பெய்தது. இப்படி 15 நாட்கள் இரவு மட்டும் மழை பெய்தது. இரவில் மேகம் பொழியும் மழையில் பள்ளம் நீரால் நிரம்பும்; அந்த நீரைக் கொண்டு காம்பெளண்ட் சுவர் கட்டுவதற்கு பயன்படுத்தினர். காம்பெளண்ட் சுவர் பணியும் முடிந்தது. நீரின் தேவையும் முடிந்தது. அதனாலோ என்னவோ மழையும் நின்றது.

15 நாட்கள் இரவு மட்டும் மழை பொழிந்தது. பகலில் சூரியனின் வெப்பத்தை உமிழ்ந்த வானத்தை நினைத்த காயத்ரிக்கு யோகியின் நினைவு வந்தது. “என்னை பெரிய சங்கடத்திலிருந்து காப்பாற்றி விட்டீர்கள் சாமி. மிகவும் நன்றி ‘யோகி ராம்குர்துமார் ஜெயகுருராயா’” என்று கூறி யோகியை வணங்கினார்.

ஜெய்ம்ன்

என் பேரன் ஜெய்மினி சென்னையில் இருக்கும் ஒரு கல்லூரியில் மாணவர் விடுதியில் தங்கி படித்து வந்தார். ஏனோ அவருக்கு திடீரென்று காய்ச்சல் வந்தது. காய்ச்சலின் வேகம் அதிகமாக இருக்கவே அவர் மருத்துவமனையில் பரிசோதித்து இருக்கிறார். டைபாய்டு காய்ச்சல் என்று மருத்துவர் கூறியதும் காலை 10.00 மணிக்கே விடுதியில் இருந்து ஓசூருக்கு செல்ல தயாராகிவிட்டார். பேருந்து ஏறும் முன் ஜெய்மினி தன் அம்மா காயத்ரிக்கு போன் செய்து விவரத்தை கூறினார். குழந்தையின் உடல்நலம் சரியில்லாமல் போனால் தாய் அத்தனை துன்பப்படுவாள். தாயின் அன்பை சொல்லத்தான் வார்த்தை உண்டா? அதுபோல் தாயின் பரிதவிப்பை சொல்ல இயலாது.

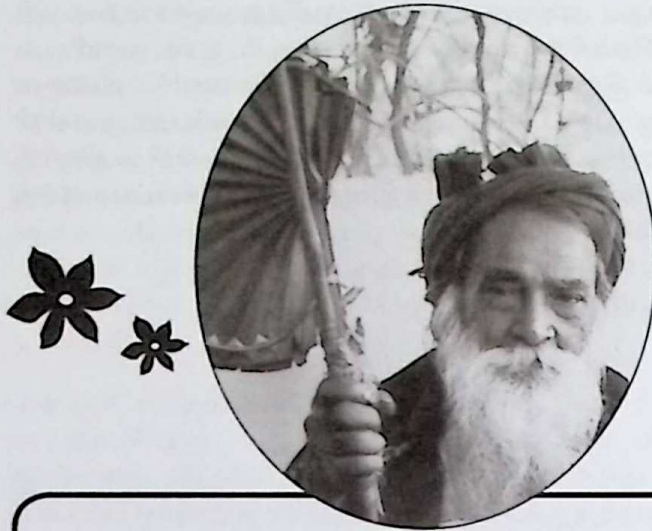
ஜெய்மினிக்கு டைபாய்டு என்று அறிந்த உடனே காயத்ரி பதறித்தான் போனார். பாவம். நான் வந்து அழைத்து வருகிறேன் ஜெய்மினி, என்று அவர் கூறியதற்கு ஜெய்மினியோ “வேண்டாம் அம்மா எனக்கு மயக்கம் வருகிற மாதிரி சோர்வாக இருக்கு அம்மா, டோல்கேட் வரை வருவதே சற்று சிரமமானது தான். பரவாயில்லை நான் வந்துவிடுகிறேன். அம்மா, நீங்கள் அலையவேண்டாம்” என்று கூறிவிட்டார். காயத்ரிக்கு இங்கு வீட்டில் இருக்க முடியவில்லை. காய்ச்சலின் வேகம் என்ன என்பதை ஜெய்மினிக்கு சோர்ந்த குரலே அந்த தாய்க்கு உணர்த்தி இருந்தது.

கல்லூரி விடுதியிலிருந்து டோல்கேட் வரை நடந்துதான் வரவேண்டும். அதுவே இரண்டு கிலோ மீட்டர் தூரம் இருக்கும். டோல்கேட்டிற்கு வரும் பேருந்து பயணிகளை நிரப்பிக்கொண்டு தான் வரும். ஜெய்மினிக்கு நிற்கவும், நடக்கவும், உடலில் தெம்புதான் இருக்கிறதா என்று தெரியவில்லையே யோகி ராம்சுரத்குமாரா நீங்கள் தான் என் மகன் ஜெய்மினிக்கு துணையாக இருக்கவேண்டும். அவனை பத்திரமாக வீட்டிற்கு அழைத்து வாருங்கள் சாமி என்று பகவானை பிரார்த்தனை செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்.

என் பேரனுக்கு ஜெய்மினி என்று பெயர் வைத்ததும் யோகிதான். அவரை ஒருமுறை ஆசிர்வாதம் செய்தபோது அவரிடம் பத்து பைசா கொடுத்து அதனை பாதுகாப்பாக வைத்திருக்க சொன்னதும் யோகி தான். யோகியின் அருள்பெற்ற அந்த பிள்ளைக்கு துன்பம்தான் வருமோ? அல்லது அதற்கு வழிதான் உண்டோ? ஓசூரில் காயத்ரி யோகியின் நாமத்தை சொல்லி கொண்டேயிருந்தார். கல்லூரி விடுதியிலிருந்து புறப்பட்ட ஜெய்மினி டோல்கேட் வருவதற்கும் திருவள்ளூர் பேருந்து வந்து நிற்கவும் சரியாக இருந்தது. அந்த பேருந்து நேரே ஓசூருக்கு சென்றுவிடும்; எங்கும் சுற்றிச் செல்லாது. அந்த பேருந்தில் நிறைய பேர் இருப்பார்கள் என்று நினைத்து பேருந்தில் ஏறிய ஜெய்மினிக்கு ஆச்சரியமாகத்தான் இருந்தது. பேருந்தில் ஐந்து, ஆறு நபர்கள் இருந்திருக்கிறார்கள். பேருந்தில் ஏறியவர் ஓசூர் வரை நன்றாக படுத்தே வந்தார்.

அவர் ஓசூருக்கு வந்ததும் அவரை பேருந்து நிலையத்திலிருந்து காயத்ரி வீட்டிற்கு அழைத்து வந்தார். ஜெய்மினி பாதுகாப்பாக வீட்டிற்கு வந்த பிறகு தான் காயத்ரியின் மனது சற்று

அமைதியானது. அவரது பயணம் குறித்து அக்கறையுடன் அவரிடம் விசாரித்தார். ஜெய்மினியும் தன் தாயிடம் அனைத்தையும் சொல்ல மனத்தில் பூரித்துப் போனார். “உன்னை நம்பியவருக்கு துன்பமேதும் வராது காத்தருளியதற்கு நன்றி யோகி ராம்சுரத்குமாரா,” என்று யோகிக்கு நன்றி கூறினார். காயத்ரி கடவுளின் நாமத்தை கூறி இறைவனை நினைப்பவருக்கு எந்த துன்பமும் வராது.

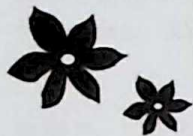

உர்யவர்டம் சேர்ந்த தபால்

இறைவனின் ஆசிர்வாதம் உண்மையான பக்தனுக்கு நிச்சயமாக கிடைக்கும். நமது புனித ஸ்தலங்களின் ஒன்றானதும் இறைவன் சிவபெருமான் வாழும் இடமானதுமான காசிக்கு புனித பாதயாத்திரையை ஒரு குழு மேற்கொண்டது. அந்தக் குழுவில் எனது அண்ணன் மகன் சிதம்பரம் செட்டியாரும் ஒருவர். இராமேஸ்வரத்திலிருந்து காசி வரை நடந்தே செல்வர். இந்தப் பயணத்தின்போது சிதம்பரத்துடன் பயணம் மேற்கொண்ட மற்ற அனைவருமே பேசுவார்கள். காலில் செருப்பு அணிந்துகொண்டு நடப்பார்கள். ஆனால் சிதம்பரமோ மௌன விரதம் இருந்து, பாதங்களுக்கு வலித்தாலும் பரவாயில்லை என்றும் செருப்பே அணியாமல் காசி வரை பாதயாத்திரை மேற்கொண்டார்.

இந்தப் பயணத்தை நான் நல்லபடியாக முடிக்கவேண்டும் என்று என்னை ஆசிர்வதியுங்கள் சித்தப்பா என்று எனக்கு ஒரு தபால் அட்டையை திருவண்ணாமலைக்கு அனுப்பினார். என் வீட்டு முகவரி போட்ட கடிதங்கள் எல்லாம் என் வீட்டிற்கு வந்தது. ஆனால் சிதம்பரம் அனுப்பிய தபால் மட்டும் என் வீட்டிற்கு வரவில்லை அந்த தபால் சுதாமா வீட்டில் சாமியிடம் சென்றது. இது எனக்கு தெரியாது. நான் அன்று காலை தரிசனத்திற்காக சுதாமா வீட்டிற்கு சென்றேன். காரில் வந்த யோகி என்னைக் கண்டதும் காரை நிறுத்த சொன்னார்கள்.

நான், சாமியின் கார் ஏன் நம்முன் நிற்கிறது? என்ற யோசனையுடன் காரின் ஜன்னல் வழியே யோகியை பார்த்து வணங்கினேன். அப்போது என்னிடம் ஒரு தபால் அட்டையை தந்து “செட்டியார் இது உங்களுக்கு வரவேண்டிய தபால் எனக்கு வந்துவிட்டது. அவர் சௌக்கியமா போய்ட்டு வருவார்” என்று புன்னகையுடன் ஆசிர்வாதம் செய்தார்கள். யோகி என்னிடம் அந்த தபால் அட்டையை தந்தபோது தான் சிதம்பரம் எனக்கு கடிதம் எழுதி அனுப்பியுள்ளது தெரிந்தது. அந்தக் கடிதத்தை படித்த பின்னர்தான் சிதம்பரம் பாதயாத்திரை சென்ற விஷயமும் எனக்கு தெரியும். தபால் அட்டையில் முகவரியை பார்த்தேன். அது என் வீட்டு முகவரி தான். சரியாகத் தான் இருந்தது. ஆனால் யோகியிடம் எப்படி சென்றது? என்று தான் புரியவில்லை. சிதம்பரத்தின் மேலான விரதத்திற்கு இறைவனிடம் ஆசிர்வாதம் கிடைத்துவிட்டது என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

மழையும் வெயிலும்

இறைவன் வரைந்த ஓவியம் தான் இயற்கை என்னும் அழகு தேவதை. இந்தத் தேவதை பல உருவங்களையும், பல தன்மைகளையும் கொண்டவள். ஒரு சமயம் தீயாய் வெயிலில் நம்மை சுட்டெரிப்பாள்; மறுசமயம் மழையாய் நம்மை குளிரவைப்பாள். இந்தத் தேவதையின் தன்மைகளை நாம் பார்க்கும்போது நமக்கு ஏற்ற இறக்கங்கள் தெரியும். ஆனால் இறைவனுக்கோ இடி, மழை, புயல், வெயில் என்று எல்லாமே ஒரே சீராய்தான் தெரியும்.

திருவண்ணாமலையில் மாலை நேரங்களில் யோகியை தரிசிக்கச் செல்லும்போது ஒரு சில சமயம் யோகி தேரடி வீட்டில் இருப்பார்கள் அல்லது திருவண்ணாமலை கோவிலில் இருப்பார்கள்.

அப்படி மாலை வேளையில் பகவானைத் தரிசிக்கப் போகும் போது யோகிக்கு ஆச்சி பசும்பால் கொண்டு வருவார். ஒரு முறை நானும் ஆச்சியும் யோகியைத் தரிசிக்க மாலை 4.30 மணி அளவில் தேரடிக்குச் சென்றோம். ஆச்சி யோகிக்கு வழக்கம் போல் பால் கொண்டு வந்திருந்தார். ஆனால் யோகியோ வீட்டில் இல்லை. எனவே கோவிலில் இருப்பார்கள் என்று நாங்கள் கோவிலுக்குச் சென்றோம். மாலை 4.30 மணி ஆனாலும் சூரியன் உக்கிரம் பூமியை விட்டுத் தனியவில்லை. தரையில் கால்வைக்க முடியவில்லை. அத்தனை சூடு. தரையில் பாதங்களை வைக்காதே என்று காலும், மனதும் கெஞ்சும்.

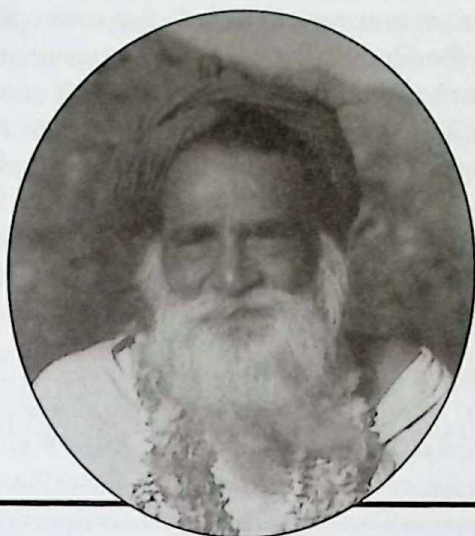
ஆனால் யோகியைக் காணவேண்டும் என்று மனது ஓட அதன் வேகத்திற்கு பாதமும் ஓடியது. அண்ணாமலையார் கோவிலில் ஆயிரங்கால் மண்டபத்தின் வாசலில் சுவரில் சாய்ந்தபடி கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தார். யோகியின் அருகில் நானும் ஆச்சியும் சென்றோம். நாங்கள் அவர் அருகில் வருவதைக் கண்டதும் அவர் எங்களைப் பார்க்க, நாங்கள் யோகியை வணங்கினோம். எங்களைப் பார்த்து அமைதியாய் புன்னகைத்தார்கள். பின் யோகியின் எதிரில் அமர்ந்தோம். ஆச்சி தான் கொண்டு வந்திருந்த பாலை யோகிக்குக் கொடுக்க, பகவான் பாலை தன் சிரட்டையில் வாங்கிக் குடித்துக் கொண்டிருக்க நாங்கள் அமைதியாக பகவானைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தோம்.

நாங்கள் யோகிக்கு அளித்த பாலை புன்னகையுடன் ஏற்றுக் கொண்டதை நினைத்து மனத்தில் மகிழ்ச்சி அலையாய் எழுந்து கொண்டிருந்த சமயம் ஒரு பெண்மணி யோகியை நோக்கி வந்தார். யோகி அந்தப் பெண்மணி தந்த பாலை வாங்கி எங்கள் தூக்கில் ஊற்றினார். அனைவரும் சிறிதுநேரம் அமைதியாய் இருந்தோம். அங்கு வெள்ளைக்கல் பதிக்கப் பட்டிருந்ததால் அமர முடியவில்லை. மிகவும் சூடாக இருந்தது. இதனை பகவானிடம் சொல்ல முடியுமோ? எதுவும் சொல்ல வில்லை. பகவானை மட்டும் பார்த்துக்கொண்டிருந்தோம். சிறிதுநேரத்தில் யோகி என்ன நினைத்தாரோ தெரியவில்லை.

“இங்கே ஒருவரும் இருக்கக்கூடாது, எல்லோரும் எழுந்து அந்தக் கிளிக்கோபுர வாசலுக்குச் செல்லுங்கள்” என்று சற்றே கோபமான தொனியில் கூற நாங்கள் அனைவரும் எழுந்து கிளிக்கோபுர வாசலை நோக்கி ஓடினோம். நாங்கள் மூவரும்

கிளிக்கோபுர வாசலில் சென்று நிற்கவும் மழை அடித்துக் கொண்டு பெய்தது. அதனைப் பார்த்த எங்களுக்கு மிகவும் ஆச்சரியம். இவ்வளவு நேரம் வெயில் அல்லவா மண்டையை உடைத்தது? திடீரென்று எப்படி மழை வந்தது? வெயிலின் தாக்கத்தினால் பூமி கடும் வெப்பத்தை அல்லவா உமிழ்ந்தது? அட காற்றுகூட வெப்பமாகத்தானே வந்தது? மழை வருவதற்கான எந்த அறிகுறியும் இல்லையே? எப்படி யோகிக்கு தெரிந்தது? வந்த மழை ஐந்து நிமிடம் தான்.

சுவளையிலிருக்கும் நீரைக் கடகடவென்று கீழே ஊற்றுவது போல், மேகம் மடமடவென்று நீர்ப்பூக்களை மழையாய் கொண்டு பகவான் மீது அள்ளி கொட்டிவிட்டுச் சென்றது. அக்னியாய்ச் சுடும் வெள்ளைக்கல் பதிக்கப்பட்ட தரையில் குடு பொறுக்காமல் நாங்கள் தவித்தோம். ஆனால் யோகியோ எப்போதும் போல் அமைதியாய் அமர்ந்திருந்தார். மழை பெய்ய போகிறது என்று தெரிந்ததும் எங்களை விரட்டிய யோகி தான் சற்றும் அசையாமல் அமர்ந்திருந்தது ஆச்சரியமாக இருந்தது. இயற்கை இறைவனின் படைப்பு. எனவே, அது இறைவனை ஒன்றும் செய்யாது என்று புரிந்துகொண்டு யோகியிடம் ஆசிர்வாதம் பெற்றுக்கொண்டு வீடு திரும்பினோம்.

சார்தம் யாத்ரா

இறைவனைத் தேடி இறைவனிடம் சரணடைய வேண்டும் என்று நான் சென்ற பாதையில் என் குடும்பமும் வந்தது எனக்கு மகிழ்ச்சியே. நான் யோகியுடன் இருந்த காலத்தில் நான், ஆச்சி மட்டுமின்றி என் மகன்கள், மகள்கள், பேரன், பேத்திகள் மற்றும் என் கொள்ளுப்பேரன், பேத்திகள் உள்பட அனைவருமே யோகியிடம் பக்தி கொண்டு பகவானிடம் அன்புடன் இருந்தனர், இருக்கிறார்கள். நானும் ஆச்சியும் எந்த அளவு இறை சிந்தனையுடன் இருந்தோமோ அதேபோல் அதே அளவு இறை சிந்தனையுடன் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். நாங்கள் திருவண்ணாமலையில் யோகியுடன் இருந்தோம். என் பிள்ளைகள் அவர்கள் கடமைகள் முடிந்ததும் புனித ஸ்தலங்களுக்கு சென்று வருகிறார்கள்.

என் மகள் உமையாளும் மாப்பிள்ளை திண்ணப்பன் செட்டியாரும் சிவபெருமான் வாழும் இடமான கைலாசத்திற்கு சென்று வந்தனர். இவர்களுக்கு முன்பே என் மகள் வள்ளியும் வள்ளியின் குடும்பத்தாரும் கைலாசம் சென்று வந்தனர். என் மகன் அருணாச்சலம், மருமகள் சௌந்தரவள்ளியும் 'சார்தம் யாத்ரா' என்ற யாத்திரை சென்று வந்தனர். கைலாசமும், சார்தம் யாத்ராவில் காணும் இடங்களும் சிவபெருமான் வாழும் இடமே. இங்கேயும் சாதுக்கள் வாழ்கின்றார்கள். நம் கண்ணுக்கு தெரிந்தும் மறைந்தும் வாழ்கின்றனர்.

கைலாசம் பற்றி நாம் அனைவரும் கேள்விப்பட்டிருப்போம். 'சார்தம் யாத்ரா' வின் சில விஷயங்கள் என் மகன் அருணாச்சலம் என்னிடம் கூறியபோது அத்தனை மகிழ்ச்சியாக இருந்தது. சரி நாமும் அந்த சார்தம் யாத்ராவிற்கு செல்வோமா? நான்கு புனிதஸ்தலங்களைகொண்ட புனிதப்பயணம்தான் சார்தம் யாத்ரா. வடமொழியில் சார்தம் யாத்ரா என்று கூறுவர். அந்த நான்கு புனித ஸ்தலங்கள் என்னென்ன என்ற கேள்வி மனதில் எழுகிறதா? முதலில் இமயமலை சென்று அங்கிருந்து யமுனோதிரி, கங்கோத்ரி, கேதார்நாத், பத்ரிநாத், என்ற நான்கு இடங்களுக்கும் சென்று சிவபெருமானை தரிசித்துவிட்டு வருவார்கள்.

என் மகன் அருணாச்சலம் சென்ற போது அவருக்கு ஏற்பட்ட அனுபவங்களுடன் நாமும் சேர்ந்து பயணிப்போம். இமயமலை சென்றதும் அந்த உயர்ந்த மலையையும், அந்த மலையின் மேல் வெள்ளைப் பூக்களாய் படிந்திருக்கும் பனியின் ஆக்கிரமிப்பும் காண்பவரின் கண்ணை கவரும் பனியின் குளிர்ச்சியும் மனத்தை தவழும். கண்ணிற்கு எட்டும் தூரம் வரை உயர்ந்த பனியோடு கூடிய மலைகளும் அதனுடன் கூடிய பச்சைப்பசேல் என்ற ஒங்கி வளர்ந்த மரங்களும் அடங்கிய அந்த இயற்கை உலகை ரசிப்பதற்கு நம்மிடம் இருக்கும் இரண்டு கண்கள் போதாது. அருணாச்சலம் சென்ற குழு இமயமலை சென்றதும் அன்று இரவு அவர்களது வழிகாட்டி மறுநாள் அவர்கள் செல்லும் இடத்தைப் பற்றியும் அதற்கு செல்லும் வழிமுறைகளைப் பற்றியும் கூறியிருக்கிறார்.

மறுநாள் காலை நாம் "யமுனோதிரிக்கு செல்கிறோம். நாம் செல்லும் பேருந்து யமுனோதிரிக்கு முன் 7 கிலோமீட்டர் தொலைவில் நின்றுவிடும், ஏனெனில் அந்த 7 கிலோமீட்டர்

மலையின் மீது பேருந்து செல்லாது என்பதால் பேருந்தை மலையின் அடிவாரத்தில் நிறுத்திவிடுவோம். யமுனோதிரிக்கு செல்லும் மலையின் மீது நாம் நடந்து செல்லலாம். அல்லது குதிரை, டோலி போன்றவைகளின் உதவியுடன் செல்லலாம். மலையின் உயரம் அதிகமாக இருப்பதுமின்றி செங்குத்தாகவும் இருப்பதால் டோலி மற்றும் குதிரையில் பயணம் செய்பவர்கள் மிகவும் கவனமாகவும் எச்சரிக்கையாகவும் இருக்கவேண்டும். நடந்து செல்பவர்கள் மலையின் நுனியிலிருந்து கீழே எட்டிப்பார்க்க வேண்டாம்'' என்று அந்த சிறந்த வழிகாட்டி சிறப்பாக யமுனோதிரிக்கு செல்லும் வழிமுறைகளை சொல்ல அதனை கவனிப்பாக கேட்டுக்கொண்டு இருந்தவர்களுக்கு உள்ளுக்குள் சற்றே பயம் எட்டிப் பார்க்க தான் செய்தது.

அன்று இரவு முழுவதும் யமுனோதிரிக்கு எப்படி செல்வது மிகவும் கடினமாக இருக்குமோ என்று குழம்பிக் கொண்டிருந்த அருணாச்சலத்திற்கு உறக்கம் ஏனோ வரவில்லை. யோகியின் நாமத்தை உச்சரிக்க ஆரம்பித்தார். மனம் அமைதி அடைய உறக்கமும் வந்தது. மறுநாள் விடியல் யமுனோதியின் எழிலையும் அதன் தெய்வீகத்தையும் காட்ட இருந்தது. வழிகாட்டி சொன்னது போலவே அவர்கள் சென்ற பேருந்து மலையின் அடிவாரத்தில் நின்றது. அருணாச்சலம் அவருக்கும் மனைவிக்கும் யமுனோதிரி மலையில் ஏறுவதற்கு இரண்டு டோலிகளை ஏற்பாடு செய்தார்.

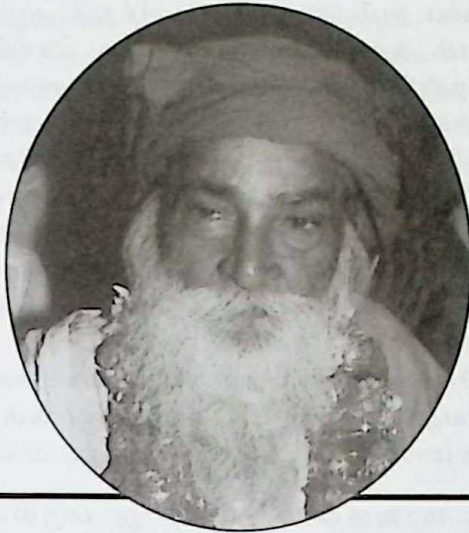
இருவரும் டோலியில் சென்றனர். மலையின் மேல் சிறிது தூரம் சென்றவர் தன்னை டோலியில் வைத்து தூக்கிச் செல்பவர்களை கவனித்தார். செங்குத்தாக செல்லும் அந்த உயர்ந்த மலையில் அவர்கள் நம்மை எப்படி தூக்கிச் செல்கின்றார்கள்? 'சிவனே' என்று நடந்து செல்பவர்களுக்கே அத்தனை குளிரிலும் வேர்கிறதா? மூச்சு வாங்குகிறதா? நம்மை தூக்கும் இவர்களுக்கு இது சற்று கடினமாக தானே இருக்கும்? டோலியில் அமர்ந்துகொண்டு மலையை ரசித்து பார்ப்பதற்கு மனத்தில் எழும் சிறு பயத்தை யோகியின் நாமத்தை சொல்லி அடக்கி வைத்து ஒருவித பதற்றத்துடனும் மனத்தில் அமைதி இல்லாமலும் செல்ல வேண்டுமா? என்று எண்ணியவர் டோலியை விட்டு இறங்கினார்.

டோலி தூக்கியவர்களிடம் "நீங்கள் என்னை சுமந்துகொண்டு மலையில் ஏறவேண்டாம். நான் நடந்து வருகிறேன். என்னுடன்

வெறும் டோலியை தூக்கிக்கொண்டு வாருங்கள்'' என்று கூறிவிட்டு, அவர் அந்த புனிதமான மலையின் மீது தன் பாதங்களை பதித்து நடக்க தொடங்கினார். பனியுடன் சேர்ந்த மலையும், அதனுடன் சேர்ந்தாற் போல் தோன்றும் மற்ற மலைகளின் முகடுகளும் அதன் உச்சிகளும் அந்த மலை உச்சியில் தவழ்ந்து செல்வது போல் காட்சி அளிக்கும் மேகங்களும் அந்த மலையின் முன்னே வளர்ந்து உயர்ந்து நிற்கும் மரங்களும் அப்பப்பா... எத்தனை அழகு, எத்தனை அழகு. கடவுளின் ரசனைக்கு முடிவுதான் உண்டோ என்று எண்ணிக்கொண்டே மலை ஏறினார். அந்த மலைப்பாதை ஒற்றையடி பாதைபோல் இருந்தது. மொத்தம் 4 அடி அகலம்தான். அந்த பாதையில் ஒரு பக்கம் மலையில் அனைவரும் ஏறிச்சென்று கொண்டிருக்க மறுபக்கம் கீழிறங்கி கொண்டிருந்தனர். இயற்கையை அணுஅணுவாக ரசித்துக் கொண்டு சென்றவருக்கு மனம் அமைதியடைந்து யோகியின் நாமத்தை சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

இயற்கைத் தேவதையை ரசித்தவர் அதனை தன் கேமராவில் பதிவு செய்ய நினைத்தார். உடனே தனது கையில் இருந்த கேமிராவை எடுத்து அந்த மலைக்காட்சியை புகைப்படம் எடுத்தார். அந்த மலை முகடுகளையும் அதன் உச்சிகளையும் தன் கேமராவிற்குள் பதித்துக் கொண்டார். தான் எடுத்த புகைப்படம் சரியாக இருக்கிறதா என்று அந்த படத்தை பெரிதாக்கி பார்த்தவருக்கு ஒரு இன்ப அதிர்ச்சி காத்திருந்தது. அந்த படத்தில் மலை அடிவாரத்தில் யோகியை போன்ற சாது ஒருவர் அமர்ந்திருக்கின்றார். யோகிதான் என்று நினைத்து சற்றே உறைந்துதான் போனார்.

பின் ஒரு சிறு வித்தியாசத்திலும் தான் அவர் யோகியை போன்ற மற்றொரு சாது என்பதை உணர்ந்தார். அவர் யோகியின் நாமத்தை அதன் பயணத்தில் சொல்லிக்கொண்டே இருந்ததாலோ என்னவோ யோகி, வேறொரு சாதுவின் உருவில் "நான் என்றும் உங்களுடன் இருக்கிறேன்" என்று உணர்த்தியுள்ளார் போலும். யோகியின் அருளுடன் அந்தத் தெய்வீக பயணத்தை நல்லபடியாக முடித்துவிட்டு சந்தோஷமாக வீடு திரும்பினார்.

மாயமாய் மறைந்த கட்டி

ஒரு முறை என் சகோதரிக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல் போனது. அவரும் யோகியிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவர். அவரது நெஞ்சில் கட்டியிருந்ததால் மருத்துவமனையில் பரிசோதிக்க வேண்டும் என்று ஆச்சியும், என் தங்கையும் கிளம்பினர். மருத்துவமனைக்கு செல்லும் முன் யோகியைத் தரிசித்துவிட்டு செல்லலாம் என்று நினைத்தனர். அது போலவே இருவரும் திருவண்ணாமலைக்கு சென்றனர். யோகிக்கு மாவுருண்டை கொண்டு போவோம் என்று பிரியத்துடன் யோகிக்கு மாவுருண்டை எடுத்துக் கொண்டு தேரடி வீட்டிற்குச் சென்றனர். அங்கு யோகி மந்தகாசமாய் புன்னகைத்துக் கொண்டு அமைதியாக காட்சியளித்துக் கொண்டிருந்தார்.

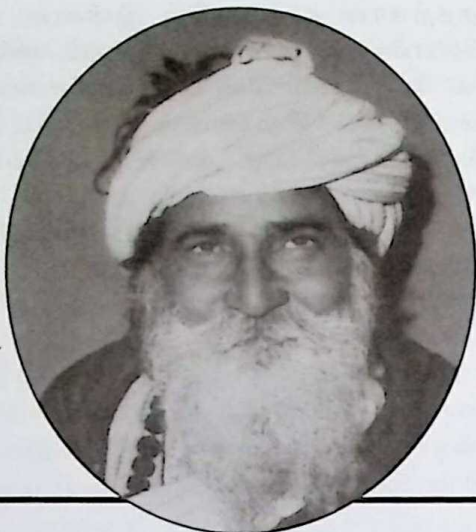
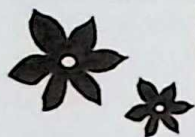
யோகியை கண்டதும், தாயைப் பார்த்துக் குழந்தை போல அவர்கள் மனம் அவர்களது துன்பத்தை சொல்லியது. என் சகோதரிக்கு நெஞ்சில் கட்டியிருப்பதால் அனைவருமே அதனை நினைத்து அச்சப்பட்டோம். ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு விதமாக சொன்னதால் மனம் மிகவும் பயந்து கொண்டிருந்தது. அதனால்தான் மருத்துவமனைக்குச் செல்லும் முன் யோகியை தரிசித்துவிட்டு செல்லலாம் என்று யோகியை தரிசிக்க சென்றனர். யோகியைக் கண்டதும் அவர்கள் வாய் திறந்து பேசவில்லை. யோகியை மனமார வணங்கினர். அப்படி அவர்கள் யோகியை வணங்கும் போதே அவர்களது மனம் அவர்களது துன்பத்தையும் எண்ணங்களையும் எடுத்துக் கூறியது. யோகியை வணங்கியவர்கள் யோகிக்காக கொண்டு வந்த மாவுருண்டையைப் பிரியத்துடன் கொடுத்தனர்.

யோகி அந்த மாவுருண்டையில் சிறு பகுதியை மட்டும் எடுத்துச் சாப்பிட்டார்கள். அவ்வளவுதான், யோகிக்கு என்ன செய்ததோ? தெரியவில்லை, வாந்தி எடுப்பது போல் குமட்ட ஆரம்பித்து விட்டார். இடையில் தொண்டையில் ஏதோ சிக்கிக்கொண்டது போல் சத்தம் வேறு யோகியிடம் இருந்து வர, அங்கிருந்த அனைவரும் அரண்டு போயினர். யோகிக்கு என்ன வாயிற்று என்று பதறினர். நாம் கொடுத்த மாவுருண்டையில் சிறு பகுதியை தானே யோகி சாப்பிட்டார்கள்? அது யோகிக்கு என்ன செய்தது? மாவுருண்டை நான்பட்டது ஏதும் இல்லையே? தற்போது செய்தது தானே? என்றெல்லாம் அவர்களின் எண்ணக் குதிரை ஓட ஆரம்பித்தது. சிறிது நேரத்தில் யோகி தன் இருப்பிடத்தில் வந்து அமர்ந்தார்கள்.

முகத்தில் மந்தகாசப் புன்னகை. அந்தப் புன்னகையை பார்த்த பிறகுதான் ஆச்சியும் என் சகோதரியும் அங்கிருந்தவர்களும் அமைதியாயின. பின் சிறிதுநேரம் கழித்து ஆச்சி யோகியிடம் என் சகோதரி நெஞ்சில் கட்டியிருக்கும் விஷயத்தையும் அதனால் ஏற்பட்டிருக்கும் எங்களது பயத்தையும் கூறினார். யோகி "அதெல்லாம் ஒன்றும் இல்லை. அப்பா இருக்கிறார். அவர் பார்த்துக் கொள்வார். எல்லாம் சரியாகிவிடும்" என்று கூறி ஆசிர்வதித்து அனுப்பி வைத்தார்கள்.

ஆச்சியும் என் சகோதரியும் மருத்துவமனைக்கு சென்றனர். அங்கு என் சகோதரியை பரிசோதித்த மருத்துவர்கள், "அவருக்கு ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை" என்று கூறியிருக்கின்றனர்.

கட்டி இருந்ததற்கான தடையமே இல்லை. இது எப்படி சாத்தியமாகும்? என்று எண்ணிய ஆச்சிக்கும், என் தங்கைக்கும் தேரடி வீட்டில் யோகியின் செய்கைகள் நினைவுக்கு வந்தன. அவர்களது மனம் யோகியை வணங்கும்போது எங்களது துன்பத்தை சொல்லி விட்டது. அப்போதே யோகி அதனைச் சரிசெய்து விட்டார்கள் என்று எண்ணி வியந்தனர். எங்களது பயத்தையும் துன்பத்தையும் போக்கிய யோகிக்கு மகிழ்ச்சியுடன் மனமார நன்றி கூறினர்.

அடாவழிக் கொம்பன்

யோகியுடன் எப்பொழுதும் ஐந்து சீடர்கள் இருப்பார்கள். அவர்கள் யோகிக்கு பணிவிடை செய்து, அவர் செல்லும் இடங்களுக்கெல்லாம் மூட்டைகளை தூக்கிக்கொண்டு அவரது நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு எப்பொழுதும் யோகி திருமுகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டு பகவானின் பாதார விந்தங்களில் பணிந்து அருளுடனும் துணையுடனும் அந்த ஐந்து பேரும் மிக அற்புதமான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

அந்த ஐந்து பேரில் ஒருவர் ஜார்ஜ். சாமியும் சாமியுடன் இருக்கும் ஐந்து பேரும் திருவண்ணாமலை பேருந்து நிலையத்திற்கு எதிரிலிருக்கும் டிக்கடையில்தான் டி குடிப்பது, சாப்பிடுவது

எல்லாம். அன்றைய தினத்தில் திருவண்ணாமலையில் பேருந்து நிலையமும் ரயில் நிலையமும் எதிரெதிரில் தான் இருந்தன. ஒருமுறை ஜார்ஜ் அந்த டிக்கடைக்கு காலை உணவு சாப்பிடச் சென்றார். பேருந்து நிலையம், டிக்கடை இவையெல்லாம் அருகருகே இருந்தால் அடாவடிக் கொம்பர்களும் இருக்கத் தானே செய்வார்கள்? அந்த டிக்கடையிலும் அப்படி ஒரு அடாவடிக் கொம்பன் இருந்தார்.

கடைக்கு வந்து செல்வோரை சம்பந்தமே இல்லாமல் வம்பு செய்வார். அன்றும் ஜார்ஜ் கடைக்குச் சென்றபோதும் அவரையும் அப்படித்தான் அடாவடிக் கொம்பன் வம்பிழுத்தார். “என்னங்கடா சும்மா, சாமி, சாமின்னு ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணி கிட்டுத் திரியுறீங்க” என்ற அடாவடிக் கொம்பன் தொடர்ந்து ஜார்ஜின் கன்னத்தில் பளாரென்று ஒரு அறையும் விட்டார். ஜார்ஜ், சீடனாயிருந்தாலும் திடகாத்திரமான உடலைக் கொண்டவர். அடாவடிக் கொம்பன் ஒரு பிடிக்கு தாங்க மாட்டார். ஆனாலும் ஜார்ஜ் ‘நாம் குருவிடம் சீடனாக இருக்கிறோம். யார் நமக்கு துன்பம் இழைத்தாலும் அதனைப் பொறுத்துக் கொள்ள வேண்டும். நம் ஐம்புலன்களையும் அடக்கி ஆள வேண்டும்’ என்று நினைத்துக் கொண்டு தன் மனத்தை கட்டுப்படுத்திக்கொண்டு அமைதியாக தேரடி மண்டபத்திற்கு அருகில் இருக்கும் பாத்திரக் கடை வாசலில் அமைதியாக அமர்ந்திருந்த யோகியிடம் வந்தார்.

யோகி, ஜார்ஜைப் பார்த்ததும், ஜார்ஜ் டிக்கடையில் நடந்த அனைத்து விஷயங்களையும் சொன்னார். உடனே யோகி தன்னுடனிருந்த ஐந்து பேரையும் அழைத்துக்கொண்டு திருவண்ணாமலை பேருந்து நிலையத்திற்கு சென்றார். தன் பிள்ளையை மற்றவர் அடிக்க பார்த்தாலோ அல்லது கேட்டாலோ பெற்றவளின் மனத்தில் எழும் கோப அலைகளின் சீற்றத்தை சொல்லத்தான் இயலுமோ? யோகி, பேருந்து நிலையத்தின் வாசலில் இருந்த சுவரில் சாய்ந்தவாறு அமர்ந்து கொண்டார். டிக்கடையை பார்த்தபடியே ஜார்ஜிடம், “ஜார்ஜ், அவர் எப்ப வருவார்?” எனக் கேட்க... “சிறிதுநேரத்தில் வந்துவிடுவார் சாமி” என்று அவர் பதிலளித்தார்.

“சரி, அவர் வந்ததும் சொல்லுங்க” என்று கூறிவிட்டு அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார் யோகி. சிறிது நேரத்தில் அடாவடிக் கொம்பன் எப்போதும் போல் டிக்கடைக்கு வர, யோகியிடம் அவனை

அடையாளம் காட்டினார் ஜார்ஜ். யோகி, ஐந்து பேரையும் அங்கே இருக்கச் சொல்லிவிட்டு அவர் மட்டும் டிக்கடையை நோக்கிச் சென்றார். அங்கு சென்றதும், யோகியை பார்த்த அனைவரும் “இன்று அடாவடிக் கொம்பனை யோகி பிரித்தெடுக்கப் போகிறார். சாமியின் கோபத்திற்கு இவன் ஆளாகிவிட்டான். என்ன செய்வது?” என்று நினைத்துக் கொண்டிருக்க யோகி அந்த அடாவடிக் கொம்பனை நெருங்கிவிட்டார்.

அடாவடிக் கொம்பனுடைய கையைப் பற்றியவர், “எப்படி இருக்கீங்க?” என்று கேட்டு அமைதியாக அவரையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தார் யோகி. எதிர்பாராத யோகியின் வரவாலும், யோகியின் தொடுதலாலும் திக்குமுக்காடிப் போன அடாவடிக் கொம்பனுக்கு யோகியின் தீர்க்கமான பார்வை என்ன செய்ததோ? அப்படியே உறைந்து தான் போனார். சிறிதுநேரத்தில் அடாவடிக் கொம்பனாய் இருந்த அவர் கண்கள் கலங்கி குழந்தை போல் அழத் தொடங்கிவிட்டார். அழுதுகொண்டே, “நான் தப்பு பண்ணிட்டேன் சாமி. தெரியாம உங்க சீடனை அடிச்சுட்டேன், என்னை மன்னிச்சுடுங்க சாமி” என்று வேண்டினார்.

அடாவடிக் கொம்பனாய் திமிராக இருந்தவனா மன்னிப்பு கேட்டான்? என்று அங்கிருந்த அனைவரும் ஆச்சரியமாகப் பார்த்தார்கள். யோகி, அடாவடிக் கொம்பனிடம் எதுவுமே பேசவில்லையே? எப்படி இப்படி மாறினான்? என்று அனைவரும் வியந்து போயினர். இறைவனின் ஒவ்வொரு அசைவிற்கும் ஒவ்வொரு அர்த்தம் உண்டு. ஒவ்வொரு அசையும் ஒவ்வொரு நிகழ்வாகவும் அதுபோலவே இறைவனின் அருட்பார்வையும் பித்தனை சித்தனாக்கவும் செய்யும் என்பது உண்மைதானே?

தேவாரப்பாடல்கள்

சிவபெருமானிடம் பக்தி கொண்ட சிவன் அடியார் களை பற்றி நாம் அறிந்ததே. சிவபெருமானை பற்றி நால்வர் பாடிய தேவாரம் என்னும் திருப்பாடல் கேட்க, கேட்க பக்தி பெருகும். அதனை பாடப் பாட முக்தி கிட்டும். திருஞானசம்பந்தர், திருநாவுக்கரசர், சுந்தரர், மாணிக்கவாசகர் ஆகிய நால்வர்களின் சிறப்பையும் இவர்கள் பாடிய தேவாரத்தின் சிறப்பையும் நான் என்னவென்று சொல்வேன்?

எம்பெருமான் சிவபெருமானுக்கு தேவாரம் பாடிய நால்வர், ஈசனின் 408 சிவ ஷேத்ரங்கள் பற்றியும் பாடியுள்ளார்கள். நிறைய சிவ பக்தர்களை பற்றி கேட்டதுண்டு. ஆனால் நான் கண்ட சிவபக்தர் எனது தாத்தாதான். இரட்டை அரு. அருணாச்சலம் செட்டியார் என்பது எனது தாத்தாவின் பெயர். இவர்களுக்கு 'சிவன்ராத்திரி செட்டியார்' என்று

மற்றொரு பெயரும் உண்டு. மிகச்சிறந்த சிவபக்தர். சிவபெருமான் மீது கொண்ட பக்தியால் நிறைய இறைப் பணிகள் செய்துள்ளார்.

சிவன் கோவில்கள் கட்டியுள்ளார். சில சிவன் கோவில்களுக்கு நந்தவனம் அமைத்து தந்துள்ளார். சிவபெருமானுக்கு செய்வது என்றால் அவர்களுக்கு அத்தனை பிரியம், அத்தனை சந்தோஷம். மஹாசிவராத்திரி அன்று அனைத்து சிவன் கோவில்களிலும் நான்கு கால பூஜை நடக்கும். நால்வர், பாடிய அந்த 408 சிவ ஷேத்ரங்களிலும் நடக்கும். அந்த நான்கு கால பூஜையில், இரண்டாம் கால பூஜைக்கான செலவுகள் அனைத்தும் எனது தாத்தாவைச் சார்ந்தது.

அதன் காரணமாகவே 'சிவன்ராத்திரி செட்டியார்' என்று கூறப்பட்டார்கள். அவரது வீட்டில் தேவாரம் பாடுபவரைக் கொண்டு அனைத்து பிள்ளைகளுக்கும் தேவாரம் கற்பிக்கப் பட்டது. எந்நேரமும் அவர்கள் வீட்டில் தேவாரப் பாடல் ஒலித்துக்கொண்டே இருக்கும். இவர்களது மகள் தான் சிவகாமி ஆச்சி, எனது சின்னம்மா. என் தாத்தாவை போலவே இவரும் மிகச்சிறந்த சிவபக்தர். அவரது வீட்டில் தேவாரம் பாடல் கற்றுக் கொண்டதாலும், எப்போதும் அதனை சொல்லிக்கொண்டே இருப்பதாலும், என் சின்னம்மா தேவாரப் பாடலை அத்தனை அழகாக பாடுவார்கள்.

இவர் எனது தங்கையுடன் ஒரு முறை திருவண்ணாமலைக்கு வந்து யோகியைத் தரிசித்தார். யோகியின் தரிசனத்தில் அவரது அருள் சிந்தும் பார்வையும், தெய்வீக ஒளிவீசும் முகமும் என் சின்னம்மாவை ஈர்த்துவிட்டது. யோகியிடம் அன்பும், பக்தியும் கொண்ட பக்தர்களில் ஒருவர் ஆனார் சிவகாமி ஆச்சி. இறைவனிடம் மிகுந்த பக்திகொண்டவர். இறைவழிபாட்டிலும் மிகவும் ஆர்வம் மிக்கவர். அவர் பாடும் இறைவனின் துதிப்பாடலை கேட்க, கேட்க இனிக்கும்.

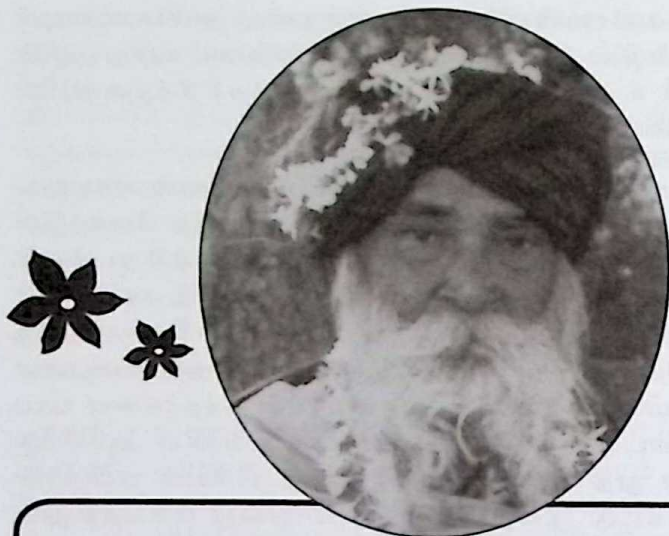
என் சின்னம்மா வயோதிகம் அடைந்தவர். என்றாலும் அவரது குரலில் அது தெரியாது. சிவபெருமானை நினைத்து அவர் தேவாரம் பாடினால், பரமசிவனே தன் வேலைகளை மறந்து இந்த பக்தையின் பாடலை கேட்டு அகமகிழ்ந்திருப்பார். அத்தனை அழகாய் இருக்கும் ஏன். இருக்காது? பாடும் பாடலோ தேவாரம், பாடுவதோ இறைவனின் பக்தை, அதில் சொல்லுக்கும், கருத்துக்கும், ராகத்துக்கும் எந்தக் குறையும் இருக்காது தானே. திருவண்ணாமலையில் வாழும்

அண்ணாமலையானையும், உண்ணாமுலை அம்பாளையும் தரிசிக்க வேண்டும். திருவண்ணாமலை கிரிவலம் வந்து அதன் தெய்வீகத்தை உணரவேண்டும் என்று இறைச் சிந்தனையில் வாழும் மனிதன் நினைப்பது இயல்பு.

திருவண்ணாமலை வந்ததும், ஆலயம் சென்று அண்ணாமலையான தரிசித்து வருவோம் என்று மனம் நினைத்த வேகத்தில் கால்கள் தானே யோகி இருக்கும் இடத்தை நோக்கி நடக்கும். அப்படித்தான் ஒருமுறை என் சின்னம்மாவும் திருவண்ணாமலைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அப்போது யோகியை தேரடி வீட்டில் தரிசித்தார். யோகிக்கோ இறைவனின் துதிப்பாடலை கேட்பதற்கு மிகவும் பிரியம். அதுவும் தன் பக்தர்களை பாட சொல்லிக் கேட்பது மிக மிகப் பிரியம். சிவகாமி ஆச்சிக்கு இறைவனின் துதிப்பாடலை பாடுவது பிரியம் என்றால் இறைவன் கேட்டு இறைவன் முன் பாடுவது பிரியத்திலும் பிரியம்.

சிவகாமி ஆச்சி, யோகியைத் தரிசித்தபோது, சின்னம்மாவை தேவாரம் பாடச் சொல்ல, அவரும் பக்தியுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் தேவாரம் பாடலை தேனாகப் பாட, யோகி மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தார். யோகியின் முகமும், மனமும் அத்தனை சந்தோஷமாய் இருந்தது. யோகியின் முகத்தில் பூத்திருந்த புன்னகையைப் பார்த்த சின்னமாவுக்கு அத்தனை மகிழ்ச்சி. பக்தையின் பக்திப் பாடலில் மனம் மகிழ்ந்த பகவான் சின்னம்மாவிடம் “உங்களுக்கு என்னம்மா வேண்டும்? என்ன வேண்டும்ன்னு சொல்லுங்கம்மா இந்த பிச்சைக்காரன் தர்றேன்” என்று கூற, சின்னம்மாவுக்கு அத்தனை மகிழ்ச்சி. பூரித்துத்தான் போனார்.

“எனக்கு எதுவும் வேண்டாம் சாமி, என் கடைசி காலத்தில் எந்தச் சிரமும் இல்லாமல் நான் இறைவன் பாதத்தை சேரவேண்டும் சாமி. எனக்கு அது போதும்” என்று கூறினார். யோகியும் “அப்படியே செய்வோம்” என்று கூறி ஆசிரிவதித் தார்கள். யோகியின் ஆசி போலவே சின்னம்மாவின் இறுதி வாழ்க்கை சிரமங்கள் ஏதுமின்றி இறைச் சிந்தனையுடனே முடிந்தது. இறைவனை மட்டும் சிந்தனையில் கொண்டு இறைவனின் பாதத்தை சேர நினைக்கும் ஆத்மா நிச்சயம் இறைவனின் பாதார விந்தங்களை சேரும்.

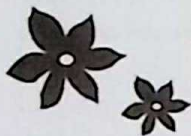
கட்டிடத் தொழிலாளர்

யோகியின் அருளிலும் யோகியின் அரவணைப்பிலும் இருப்பவர்களுக்கு எந்தத் துன்பமும், வருத்தமும், வராது என்பதனை திடமாக சொல்லலாம், திடமாக நம்பலாம். திருவண்ணாமலையில் ஆசிரமம் கட்டும் பணி நடந்துகொண்டிருந்த சமயம் அது. கட்டிடப் பணிகள் தொடங்கும் முன் பூமி பூஜை செய்வது வழக்கம், கட்டிட பணிகளில் எந்தவித அசம்பாவிதமின்றி நடப்பதற்கு உயிர் பலியிடுவதும் வழக்கம். ஆனால் யோகி எந்த உயிரையும் துன்புறுத்தக்கூடாது என்று நினைப்பவர். அனைத்து உயிர்களிடத்தும் அன்பு கொண்டவர்.

ஆசிரமத்தின் கட்டுமான பணிகள் தொடங்கிய சமயம், இறைவனுக்கு மட்டும் தான் பூஜை

செய்யப்பட்டது. மற்ற எந்த பூஜையும் நடக்கவில்லை. கட்டிடப் பணிகள் எல்லாம் நல்ல விதமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. ஆசிரமத்தின் கட்டிடம் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து கொண்டேயிருந்தது. நாளுக்குநாள் வளர்ந்த கட்டிடம் பிரமாண்டமாய் காட்சியளித்தது. கட்டிடத்தின் மேல்பகுதியில் வேலை நடந்துகொண்டிருந்த சமயம். அப்போது ஒருவர் கட்டிடத்தின் மேலிருந்து கீழே விழுந்துவிட்டார். கட்டிடம் உயரமும் அங்கிருந்து தவறி விழுந்தவரின் வேகத்தையும் பார்த்தவர்கள் அனைவருமே பயந்து தான் போயினர். விழுந்தவரை உடனே பாண்டிச்சேரியிலிருக்கும் மருத்துவ மனைக்கு அழைத்து சென்றனர். அதே வேகத்தில் யோகிக்கும் தகவல் சென்றது. அனைவரின் பயத்தையும் பார்த்தவர், “பயப்பட வேண்டாம். அவருக்கு ஒன்றும் ஆகாது” என்று கூறினார்.

அது போலவே அந்த நபரும் சிறிது நாட்களில் உடல்நிலை சரியாகிவிட திரும்ப வேலைக்கு வந்து விட்டார். அவரை கட்டிடப் பணியில் மீண்டும் பார்த்த அனைவருமே அசந்துதான் போனார்கள். அத்தனை உயரத்திலிருந்து விழுந்தவரா எந்தவித காயமுமின்றி வந்திருக்கிறார்? கட்டிடம் மிகவும் உயரமானது. அந்த உயரத்திலிருந்து விழுந்தவர் யாராயினும், அவருக்கு நிச்சயம் படுபயங்கரமான காயம் உண்டாகும். அது இத்தனை சீக்கிரம் குணமடையவும் செய்யாது என்று நினைத்தார்கள். யோகியின் அருளால் அவரது அரவணைப்பில் இருப்பவர் களுக்கும் யோகியின் ஆசிர்வாதம் பெற்றவர்களுக்கும் எத்தனை பெரிய துன்பம் வந்தாலும் அது கடுகளவு கூட இருக்காது என்பது உண்மை. இந்த உண்மையை அந்த கட்டிட பணியாளர் மூலமாக நாம் தெரிந்துகொள்ளலாம்.

கீணறும் உயிரும்

யோகி தேரடி வீட்டில் இருந்த சமயம் அது. யோகி இருந்த வீட்டில் பின்பக்கம் ஒரு கிணறு இருந்தது. அந்தக் கிணறு யோகியின் வீட்டிற்கும் அவரது பக்கத்து வீட்டிற்கும் பொதுவானது. அன்று காலை யோகி வீட்டில் இருந்த சமயம், அங்கு நிலவி இருந்த அமைதியை துரத்தும் வகையல் அந்த சப்தம் வந்தது. நிறைந்திருக்கும் நீருக்குள் ஏதோ விழுந்த சப்தம் தான் அது. ஆம், பின்பக்கம் இருந்த கிணற்றுக்குள் யாரோ தவறி விழுந்துவிட்டார்கள். அந்தச் சப்தம் கேட்டதும் யோகி வேகமாக எழுந்து வெளியில் வந்து தேரடி மண்டபத்தின் மேல் அமர்ந்திருக்கும் பெருமாள் சடையன் ஐயாவை நோக்கி “பெருமாள், பெருமாள்...” என்று பதற்றமாக உரக்க அழைக்க பெருமாள் சடையன் ஐயாவுக்கும் யோகியின் குரலில் இருந்த பதற்றம் தொற்றிக் கொண்டது.

யோகியின் பதற்றத்திற்கு காரணம் என்ன? என்று அவரும் பதற்றத்துடன் வேகமாக கீழே யோகியின் அருகில் வந்து "சாமி..." என்று அவர் தொடங்கிய போதே யோகி, "பெருமாள், கிணற்றுக்குள் யாரோ விழுந்து விட்டார்கள், நாம் ஏணியை கொண்டு போய் கிணற்றுக்குள் போடுவோம். சீக்கிரமாக அதைச் செய்வோம்" என்று வேகப்படுத்தினார். 'யோகி கிணற்றுக்குள் விழுந்தவரை காப்பாற்று' என்று கூறாமல் ஏணியை கிணற்றுக்குள் போட சொல்கிறாரே என்று எண்ணிக் கொண்டே பதற்றத்துடன் ஏணியை எடுத்துக்கொண்டு கிணறு இருக்கும் இடத்திற்கு விரைந்தார்.

அங்கு கிணற்றில் விழுந்தவர், எதிர்பாராமல் கிணற்றுக்குள் விழுந்து விட்ட நிகழ்விருந்தும் கிணற்றுக்குள் இருந்து வெளிவர முடியாமல் ஒரு பயத்தில் நீரில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தார். பெருமாள் சடையன், ஏணியைக் கிணற்றுக்குள் இறக்கிவிட, நீரில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தவர் அந்த ஏணியை பிடித்து ஏறி மேலே வந்தார். சிறிதுநேரத்தில் கிணற்றில் விழுந்தவரை காப்பாற்றி விடப்பட்டது. கிணற்றில் ஒருவர் விழுந்துவிட்டார் என்று யோகி கூறியபோது பெருமாள் சடையனுக்கு பதற்றத்தில் என்ன செய்வது? என்று புரியவில்லை தான். ஆனால் யோகியோ சப்தத்தின் ஒலியையும், அது வந்த திசையையும் வைத்து இது நடந்திருக்கிறது என்று யூகித்து அதற்குண்டான சரியான வழிமுறையை கூறி சிறிது நேரத்தில் ஒரு உயிரை சமயோஜிதமாக காப்பாற்றி இருக்கிறார்கள், அத்தனை பதற்றத்திலும் யோகியிடம் இருந்த தெளிவும், நிதானமும் எத்தனை வேகமாக செயல்பட்டிருக்கிறது.

எத்தனை பதற்றமான சூழ்நிலையாலும் நம் மனமும், புத்தியும், தெளிவையும், நிதாதனத்தையும் விட்டுவிடக்கூடாது என்பதனை யோகி இச்சம்பவத்தின் மூலம் நமக்கு அழகாக கற்றுக் கொடுத்திருக்கிறார் என்பதனை பெருமாள் சடையன் என்னிடம் இந்த நிகழ்வை கூறியபோது தெரிந்து கொண்டேன்.

மகாணை வணங்கிய மகான்

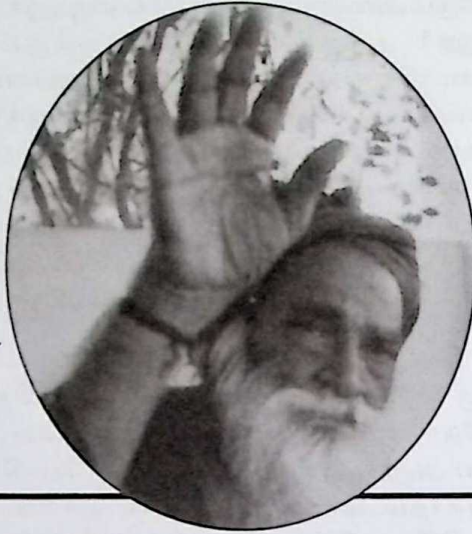
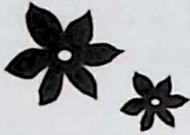
ராகவேந்திர சுவாமிகளை பற்றி அறியாதவர்கள் யாரும் இலர். ஆனால் ராகவேந்திர சுவாமிகளைப் பற்றி அறிந்த நாம் அவரது குருவைப் பற்றி அறிந்திருக்கிறோமா? என்று ஆராய்ந்தால் நம்மில் பலருக்கு அதனைப் பற்றி தெரியாது என்பதே உண்மை. ராகவேந்திர சுவாமிகளின் மடம், ஆந்திரப் பிரதேசத்திலுள்ள மந்திராலயாவில் உள்ளது. ராகவேந்திர சுவாமிகள் பற்றியும், அவரது மடம் பற்றியும் அறிந்திருக்கும் நமக்கு அவரது குரு 'ரகோத்தம சுவாமிகள்' என்பதும் அவர்களது சமாதி திருக்கோவிலூர் ஆற்றங்கரையில் உள்ளது என்பதும் நம்மில் சிலரே அறிந்த விஷயம் தானே?

மற்றொரு சிறப்பான விஷயமும் உண்டு. வருடத்தில் ஒருமுறை ராகவேந்திர சுவாமிகளின்

மடத்தில் இருக்கும் அனைவரும் திருக்கோவிலுருக்கு வருவார்கள். திருக்கோவிலுர் ஆற்றங்கரையில் இருக்கும் ரகோத்தம சுவாமிகளின் சமதிக்கு பூஜை செய்து அன்னதானம் வழங்குவர். யோகி தபோவனத்தில் இருந்த சமயம், திருக்கோவிலுரில் ரகோத்தம சுவாமிகளுக்கு பூஜை நடக்க இருப்பதை அறிந்து, ரகோத்தம சுவாமிகளின் பிரசாதம் பெறுவதற்காக திருக்கோவிலுருக்குச் சென்றார். அங்கு பூஜையில் கலந்து கொண்டு ரகோத்தம சுவாமிகளை வணங்கிவிட்டு பிரசாதம் பெறுவதற்காக வந்த யோகியை பார்த்ததும் பிரசாதம் வழங்கும் நபருக்கு முகம் மாறிப்போனது.

அந்த நபருக்கு வந்திருப்பது யோகி என்பது தெரியவில்லை. யோகியின் தோற்றத்தை வைத்து யோகியை கடுமையாக பேசி வெளியே அனுப்பிவிட்டார். ஆனால் யோகியோ, "சிறந்த மகானின் பிரசாதம் வாங்காமல் நான் செல்ல மாட்டேன்" என்று வாசலிலே நின்று கொண்டிருந்தார். அப்போது திருக்கோவிலுர் வாத்தியார் ஒருவர் அங்கு வந்தார். அந்த இடத்தில் யோகியை சற்றும் ஏதிர்பாராத அவர், மிகவும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனார். "சாமி, நீங்கள் எப்படி இங்கு?" என்று மிகவும் சந்தோஷத்துடன் கேட்டார். அவர் "மகானின் பிரசாதம் வாங்க வந்தேன். அதற்காக காத்திருக்கிறேன்" என்று அமைதியாக யோகி கூறினார்.

யோகியை பற்றி அந்த வாத்தியார் நன்கு அறிந்தவர் என்பதால், அவர் உடனே சென்று யோகிக்காக பிரசாதம் வாங்கி வந்து அவரிடம் கொடுத்தார். பிரசாதம் கிடைத்ததில் யோகிக்கு அத்தனை மகிழ்ச்சி, அத்தனை சந்தோஷத்துடன் அதனை வாங்கிக் கொண்டு தபோவனத்திற்கு வந்தார். யோகி அனைத்து மகான்களையும் வணங்குவார். அவரது குருவிற்கு காட்டும் அன்பும், பக்தியும் அனைத்து குருவிடம் காட்டுவார்கள். இந்த நற்பண்பை நாமும் பின்பற்றினால் கிட்டாத அமுதக்கனியும் எளிதில் கிடைக்கும்.

துன்பம்ல்லாத புற்றுநோய்

இறைவனின் அருள் கிடைத்தால் மலையாக இருக்கும் சங்கடங்களும் மணல் துகளாய் மாறும். நம்மை துன்புறுத்தும் வேதனைகளும் தூரமாக செல்லும். இதனை என் அனுபவத்தில் நான் கண்டுணர்ந்தேன். ஆச்சியின் தங்கை சிவகாமி ஆச்சி, யோகியிடம் மிகவும் பக்தி கொண்டவர். சிவகாமி ஆச்சியின் மகன் திருமணம் முடிந்தது. யோகியிடம் ஆசிர்வாதம் பெறுவதற்காக அவர், தன் மகனையும், மருமகளையும், அழைத்துக்கொண்டு அவர்களுடன் சிவகாமி ஆச்சியின் தம்பி மனைவியையும் மற்றும் மாணிக்கம் என்பவரையும் அழைத்துக்கொண்டு யோகியை தரிசிக்கச் சென்றனர்.

யோகிக்கு கொடுப்பதற்காக மாம்பழங்கள் கொண்டு சென்றனர். தேரடி வீட்டில் தெய்வீக

ஒளியுடன் காட்சியளித்த யோகியை தரிசித்து அனைவரும் ஆசிர்வாதம் பெற்று அமர்ந்திருந்தனர். யோகிக்கு அளித்த மாம்பழத்தின் ஒன்றை எடுத்து சிவகாமி ஆச்சியின் மகனிடம் கொடுத்து அதனைக் கழுவிவிட்டு வருமாறு கூறினார். அவரும் யோகி கூறியது போலவே மாம்பழத்தை கழுவி யோகிக்கு கொண்டு வந்து தர, அதனை தன் முகத்தில் மலர்ந்த புன்னகையுடன் வாங்கி ருசியுடன் புசிக்கலானார் யோகி. அப்போது, திடீரென்று சிவகாமி ஆச்சியை பார்த்த யோகி, “அம்மா, இந்தப் பிச்சைக்காரன் சாப்பிட்டுக் கொடுத்தா, நீங்கள் சாப்பிடுவீர்களா அம்மா?” என்று கேட்டார்.

எத்தனை பேருக்கு கிடைக்கும் இந்த அரிய பாக்கியம்? இறைவனின் அருட்பார்வை தன் மீது பட்டால் போதும் என்று ஒவ்வொருவரும் ஏங்கிக்கொண்டிருக்க, இறைவன் ருசித்த கனி தனக்கு கிடைப்பதென்றால் யாரெனும் வேண்டாம் என்று கூறுவார்களா என்ன? “இறைவனின் பிரசாதம், அதுவும் இறைவன் ருசித்த அருட்பிரசாதம் கிடைத்தால் அது அடியேனின் பாக்கியமே” என்று எண்ணிய சிவகாமி ஆச்சி மிகவும் சந்தோஷத்துடன், “உண்ணுகிறேன் சாமி” என்று கூறினார். யோகியும் சிரித்துக் கொண்டே அவர் புசித்த பழத்தை சிவகாமி ஆச்சிக்கு கொடுக்க, அதனை மிகவும் ஆனந்தத்துடன் பெற்றுக்கொண்ட ஆச்சி அந்த அருட்பிரசாதத்தை புசித்தார். யாருக்கும் கிட்டாத பாக்கியம் தனக்கு கிடைத்த மகிழ்ச்சி அவர் முகத்தில் தெரிந்தது. யோகியின் அருளை பூர்ணமாகப் பெற்றுயிருக்கிறார் என்று அனைவரும் சந்தோஷப்பட்டோம்.

இந்தச் சம்பவம் நடந்து கிட்டத்தட்ட ஒரு 25 வருடங்கள் கழித்து சிவகாமி ஆச்சிக்கு இளைப்பு ஏற்பட்டது. அதற்கு சிகிச்சைக்காக கோயம்புத்தூரில் உள்ள மருத்துவமனைக்கு தன் தம்பி செந்திலுடன் சென்றிருந்தார். சிவகாமி ஆச்சிக்கு இளைப்பிற்காக சிகிச்சை அளித்த மருத்துவர் ஆச்சியின் தம்பியிடம், “உங்கள் சகோதரிக்கு புற்றுநோய் இருக்கலாம் என்று சந்தேகமாக உள்ளது. நீங்கள் எதற்கும் அவரை சென்னையில் உள்ள மருத்துவமனையில் பரிசோதித்துப் பாருங்கள்” என்று கூறிவிட்டார். கோயம்புத்தூரில் மருத்துவர் சொன்னது உண்மையாக இருக்கக்கூடாது என்ற பயம் அனைவருக்குமே இருந்தது. சென்னையில் பரிசோதித்தபோது அந்த பயம் உண்மையானது தான் மிகவும் சங்கடத்திற்குரியது.

சிவகாமி ஆச்சிக்கு புற்றுநோய் ஏற்பட்டுவிட்டது மட்டுமின்றி அது முற்றியும் விட்டது என்று மருத்துவர்கள் கூறியது மிகவும் வேதனையாக இருந்தது.

புற்றுநோய் ஏற்படுத்தும் வலியையும் வேதனையும் வார்த்தைகளால் சொல்லத்தான் முடியுமா? ரண வேதனையை அல்லவா ஏற்படுத்தும்? வலியிலும், வேதனையிலும் தினம், தினம் துடிதுடித்து அல்லவா போவார்கள்? எந்த உயிர்க்கும் தீங்கு நினைக்காத அவருக்கா இந்த நிலைமை? என்று அனைவருமே வருத்தப்பட்டோம். ஆனால் சிவகாமி ஆச்சியோ எந்தவிதத் தொந்தரவுமின்றி அமைதியாக இருந்தார். அவருக்கு எந்தத் துன்பம் இல்லை. எப்போதும் போல் அமைதியாக இருந்தார். அவரது நாள்காட்டியில் நாட்கள் குறைந்துகொண்டே வர அவரது ஜீவன் உலகைவிட்டு பிரியும் நாளும் வந்தது. ஆச்சியின் ஜீவன் பிரியும் போது எந்தத் தொந்தரவும் அவருக்கு இருக்கக் கூடாது என்று அனைவரும் கடவுளை வேண்டிக் கொண்டிருக்க, ஜீவன் பிரியும் 5 நிமிடத்திற்கு முன் “யோகி அங்கே நிற்கிறார்” என்று வாசல் கதவருகே பார்த்து கூற அனைவரும் பிரமித்துப் போனோம்.

அங்கு யாரும் இல்லை. இவர் யாரைப் பார்த்து இப்படி கூறுகிறார் என்று குழம்பிய சில நிமிடங்களில் சிவகாமி ஆச்சியின் ஜீவன் சத்தமின்றி இறைவனடி சேர்ந்தது. அவரது ஜீவன் பிரியும் முன் யோகி அவருக்கு காட்சியளித்துள்ளார் என்பது புரிந்தது. இறைவனின் பூர்ண அருள் பெற்றவர் அல்லவா அவர்? இறைவனின் தரிசனத்தோடே அவரது ஜீவனும் பிரிந்தது. இறைவனின் அருளிருந்தால் அவரை துன்புறுத்த இருந்த வேதனை தூரமாகத் தான் சென்றது.

வரசீர்த் விநாயகர்

1992ல் நாங்கள் ஓசூரில் இருந்த சமயம் அது. ஓசூரில் பாகலுருக்கு செல்லும் வழியில், தமிழ்நாடு ஹவுசிங் போர்டு காலனி இருந்தது. அங்குதான் நாங்கள் வசித்து வந்தோம். அந்த ஹவுசிங் போர்டு ஏரியாவில் கிட்டத்தட்ட 2000 வீடுகள் இருக்கும். அடுக்குஅடுக்காய் கட்டிடங்கள் அந்த ஏரியாவில் எங்கும் நிறைந்திருக்க அங்கு 'கோவில்' ஒரு இடத்தில் கூட இல்லை. வருடா வருடம் 'விநாயகர்சதுர்த்தி'க்கு முழு முதற்கடவுளின் திருவுருவ தரிசனம் அழகழகாய், விதவிதமாய் ஊர்வலத்தின்போது கிடைக்கும். மற்ற நாட்களில் கோவிலுக்கு செல்ல வேண்டும் என்றால் வெகு தொலைவு செல்லவேண்டும். சாலைப் போக்குவரத்து அதிகம் உள்ள பகுதி என்பதால் கோவிலுக்குச் செல்லும் வழியில் விபத்து ஏற்படும்

வாய்ப்பு அதிகமாகவே உள்ளது. அதனால் ஹவுசிங் போர்டில் இருப்பவர்களில் சிலர் அங்கு இருந்த இடங்களில் குறிப்பிட்ட இடத்தினை தேர்வு செய்து அங்கு விநாயகர் சதுர்த்தி அன்று யானை முகனை பிரதிஷ்டை செய்தனர்.

ஹவுசிங் போர்டில் இருந்த மக்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தனர். இரண்டு, மூன்று தினங்கள் சென்றது. அங்கிருந்த பிள்ளையாரை காணவில்லை. தங்கள் பிள்ளையைத் தொலைத்த வேதனையில் அனைவரும் பிள்ளை என்ற பிள்ளையாரை தேடினர். மறுநாள் அவர்கள் தேடி கண்டுபிடித்த கணபதியை மீண்டும் அதே இடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்தனர். அன்று மாலை நான் வீட்டிற்கு வந்து கொண்டிருந்தேன். அப்போது பிள்ளையார் பிரதிஷ்டை செய்த இடத்தில் கூட்டமாக அனைவரும் இருப்பதை கவனித்தேன்.

ஏன் கூட்டமாக அனைவரும் இங்கு இருக்கிறார்கள்? என்று யோசித்துக்கொண்ட நான் அவர்களை நெருங்க அவர்கள் அனைவரும் எனக்காகவே காத்திருந்தார்கள் என்பதை அவர்கள் என்னை வரவேற்று என்னிடம் உங்களை எதிர்பார்த்து காத்திருந்தோம் என்று கூறியதும் தெரிந்துகொண்டேன். எதற்காக என்னை எதிர்பார்த்தீர்கள்? என்று அவர்களிடம் நான் கேட்டபோது காணாமல் போன கணபதி எனக்கு காட்சியளிக்க மனத்தில் அவரை வணங்கிக் கொண்டு அவர்களின் பதிலை கேட்டேன். அப்போது அவர்கள் என்னிடம் "ஐயா, நாங்கள் தெரிந்தோ, தெரியாமலோ கோவில் கட்டும் பணியை ஆரம்பித்து விட்டோம்" என்றனர். "ஆமாம், விநாயகர் கூட காணாமல் தேடினீர்கள். இப்போது கண்டுபிடித்து மீண்டும் அதே இடத்தில் பிரதிஷ்டை செய்துவிட்டீர்களே சந்தோஷமாய் இருக்குங்க" என்றேன்.

அப்போது அங்கிருந்தவர்களின் ஒருவர், "ஐயா ஹவுசிங் போர்டில் உள்ள எக்ஸிகியூட்டிவ் இஞ்சினியரிடம் அனுமதி பெறாமல் பிள்ளையாரை வைத்ததால் அவர்கள் தான் பிள்ளையாரை தூக்கி பக்கத்தில் இருக்கும் பள்ளத்தில் வீசிவிட்டு சென்றிருக்கிறார்கள். இங்கு கோவில் கட்ட வேண்டும். இதற்கு நீங்கள் தான் தலைமை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும்" என்று கூறினார். "எனக்குத் தலைவராக இருப்பதில் உடன்பாடு இல்லைங்க ஐயா, கோவில் கட்டுவதற்கு உதவி வேண்டுமானால் செய்கிறேன்" என்று கூறினேன்.

பின் அங்கிருந்தவர்களின் வற்புறுத்தலால் நான் தலைவர் ஆனேன். சட்டப்படி செயலை தொடங்குவோம் என்று நானும் என்னுடன் சிலரும் ஹவுசிங் போர்டு எக்ஸிகியூட்டிவ் இஞ்சினியரிடம் சென்று கோவில் கட்டுவதற்கு அனுமதி கேட்டோம். அவ்வளவு தான், அவருள் இருந்த அக்னி பகவான் வார்த்தைகளாய் வரத் தொடங்கிவிட்டார். அந்த எக்ஸிகியூட்டிவ் இஞ்சினியர்க்கு ஏன் இந்த கோபம்? என்று எங்களுக்கு புரியவில்லை. நாங்கள் அவரது கோபத்தை கண்டு அமைதியாய் அமர்ந்திருக்க அவரோ “யாரை கேட்டு நீங்கள் சிலையை பிரதிஷ்டை செய்தீர்கள்?” என்று கேள்விகளை கனைகளாகத் தொடுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

“ஐயா, மன்னிச்சுடுங்க தெரியாம தவறுதலா பண்ணிட்டாங்க ஐயா, ஒரு வாரம் அனுமதி தாருங்கள். நாங்கள் சிலையை வேறு இடத்தில் வைத்துவிடுகிறோம்” என்று கூறி அவரிடம் அனுமதி பெற்றேன். பின் அன்று இரவே நானும் என்னுடன் மூன்று பேரும் சேர்ந்து சென்னைக்கு புறப்பட்டோம். சென்னையில் முக்கிய தலைவர் ஒருவர் எனக்கு தெரிந்தவர் என்பதால் அவரை எளிதாக சந்திக்க முடிந்தது. அவரிடம் அனைத்து விபரத்தையும் கூறினோம். அவர் உடனே ஹவுசிங் போர்டு சேர்மனுக்கு போன் செய்து நேரில் வரச் சொல்லி உத்தரவிட்டார்.

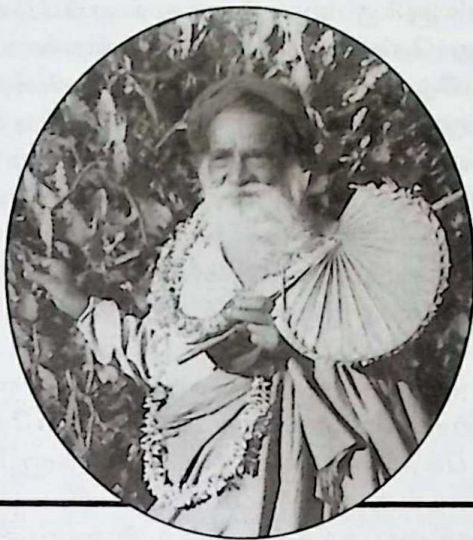
சேர்மன் அவர்கள் அந்தத் தலைவர் வீட்டிற்கு வந்ததும், சேர்மனிடம் “செட்டியார் எனக்கு மிகவும் வேண்டியவர். அவர் இடம் கேட்பது நல்ல காரியத்திற்காக தானே, நீங்கள் பிளாட் பிரித்த விதமே தவறாக உள்ளது. கோவிலுக்கு இடம் ஒதுக்காமல் கட்டிடத்திற்கு மட்டுமே இடம் பிரித்துள்ளீர்களா? கோவிலுக்கு இடம் வேண்டும் என்று எந்த மதத்தவர்கேட்டாலும் நீங்கள் அவர்களுக்கு இடம் ஒதுக்கி தரவேண்டும்” என்று கோபத்தில் அவரை வார்த்தைகளால் விலாச, சேர்மன் நடுங்கிப் போய் விட்டார். பின் தலைவரிடம், “ஐயா, இந்த பிரச்சினைகள் எதுவும் எனக்கு தெரியாது ஐயா, மன்னிச்சுடுங்க நானே சென்று அவர்கள் கோவில் கட்டுவதற்கான இடத்தினை காண்பித்து ஏற்பாடு செய்து வருகிறேன்” என்று கூறினார்.

அவர் கூறியது போலவே இரண்டு தினங்களில் ஓசூருக்கு சேர்மன் வந்து என்னைக் காரில் அழைத்துக் கொண்டு “நீங்கள் கோவில் கட்டுவதற்கான இடத்தினை தேர்வு செய்யுங்கள்” என்று

கூறி, இடத்தினை காட்ட நானும் கோவிலுக்கான இடத்தினை தேர்வு செய்தேன். கோவில் கட்டும் பணி தொடங்கியது. எக்ஸ்கிபுட்டிவ் இஞ்சினியர் என்னிடம் மரியாதையாக நடந்து கொள்ள ஆரம்பித்தார். பிள்ளையாரை தூக்கி பள்ளத்தில் அவர்கள் வீசியதில் விநாயர் சிலையில் அவரது கால் விரலில் விரிசல் ஏற்பட்டு இருந்தது. அதனை கவனித்த நான் இந்த சிலையை வைக்கலாமா என்று ஐயம் கொண்டேன்.

பிள்ளையின் ஐயத்தை தீர்க்க அந்த பிள்ளையின் தாயால் தானே முடியும்? என் ஐயத்தை தீர்த்துக் கொள்ள, நான் யோகியை காண திருவண்ணாமலைக்கு சென்றேன். அங்கு யோகியை தரிசித்துவிட்டு யோகியிடம் அனைத்து விபரங்களையும் கூறி, சிலையில் ஏற்பட்டு இருக்கும் விரிசலையும் கூறினேன். விநாயகர் சிலையில் விரிசல் ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்று நான் கூறியதும் யோகி தன் அமைதியான முகத்தில் அதிர்ச்சியை காட்டி 'ஓ!' எனகூறினார். பின் என்னிடம், "செட்டியார்நாம் அதே சிலையை பிரதிஷ்டை செய்வோம், சிலையை மாற்ற வேண்டாம். கோவில் நன்றாக வரும்" என்று ஆசி வழங்கினார்.

யோகியின் ஆசியுடன், கோவில் கட்டி முடிந்தது. அதே விநாயகர் சிலையை பிரதிஷ்டை செய்து ஒரு நல்ல நாளில் 'சுழி போட்டு செயல் எதுவும் தொடங்கு, பிள்ளையார் சுழி போட்டு செயல் எதுவும் தொடங்கு' என்று பக்திப் பாடல் ஒலிக்க கும்பாபிஷேகம் இனிதே நடந்தது. யோகி கூறியது போலவே அந்த வரசித்தி விநாயகர் தன் பக்தர்களுக்கு அவர்கள் வேண்டிய வரத்தை அள்ளி வழங்க இன்று அந்த கோவில் ஓசூரில் மிகவும் பிரபலமாக உள்ளது. யோகியின் அருளுடன் வந்த விநாயகர் கோவிலை மறக்க இயலாது.

தாயான பகவான்

யோகியிடம் மிகுந்த அன்பு கொண்டவர்களுள் ஒருவர் பதஞ்சலி. அவர் மட்டுமின்றி அவரின் குடும்பத்திலுள்ள அனைவருமே யோகியிடம் மிகவும் பிரியத்துடன் இருப்பவர்கள். யோகியும் பதஞ்சலி குடும்பத்தாரையும் பதஞ்சலியும் தன் அன்பினிலும் அருளிலும் அரவணைத்துக் கொண்டார்கள்.

பதஞ்சலிக்கு குலோத்துங்கன் என்ற அண்ணன் உண்டு. அவர் தன் அன்னையான யோகியினுடனே இருப்பார். யோகியிடம் அவருக்கும் அத்தனை பிரியம். பதஞ்சலியின் அன்னை இறைவனடி சேர்ந்துவிட்டார். அவரது தந்தைக்கும் உடல்நலம் குன்றிவிட்டது. ஆதலால் பதஞ்சலியிடம் அவரது அண்ணன் மிகுந்த கவனம் எடுத்துக் கொண்டார்.

தன் பிள்ளைகளுக்கு எது தேவை? எப்போது தேவை? எது எப்போது தேவையில்லை என்பதனை உணர்ந்து தன் பிள்ளையின் விருப்பத்திற்கேற்ப ஒவ்வொன்றையும் நிறைவு செய்வது என்பது ஒரு சிறந்த தாயினால்தானே முடியும்? பதஞ்சலி இந்திய விமானத்துறையில் பணியாற்றிய சமயம். அவரது நண்பர்களுள் மிகவும் நெருங்கியவர் விஜய்வர்மன். பணி விடுமுறை நாட்களில் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்று யோகியைத் தரிசிக்கும் விஷயத்தை தன் நண்பன் விஜய்வர்மனிடம் கூறியுள்ளார் பதஞ்சலி. பதஞ்சலியின் சொற்களால், யோகியின் பால் ஈர்ப்புக் கொண்ட விஜய்வர்மன் யோகியைத் தரிசிக்க ஆவல் கொண்டு, அவரைத் தரிசித்து ஆசியும் பெற்றார். சிறுவிதை மரமாக தானே செய்யும்? யோகியிடம் பக்தி கொண்ட அவர் பெங்களூரில் இருக்கும் தன் அக்கா உதயகுமாரியிடம் யோகியை பற்றி கூறவும் அவரும் யோகியை தரிசிக்க திருவண்ணாமலைக்கு வந்து தரிசித்து யோகியின் பக்தர் ஆனார். விஜய்வர்மன், உதயகுமாரி ஆகியோரின் மூத்த சகோதரி தவமணியும் யோகியை பற்றி கேட்டுத் தெரிந்துகொண்டு, அவரை நேரில் காணாமலே யோகியிடம் மிகுந்த பக்திகொண்டார்.

விஜய்வர்மனின் சகோதரியான உதயகுமாரிக்கு ஏற்கெனவே நட்பின் முறையில் பதஞ்சலியைத் தெரியும். ஒரு முறை பெங்களூரில் இருந்து உதயகுமாரி, யோகியைத் தரிசிக்க வந்தபோது, யோகி., உதயகுமாரி அவர்களிடம், "பதஞ்சலிக்குப் பெண் பார்க்கவேண்டும். நீங்கள் பார்த்துச் சொல்லுங்கள்" என்று கூறினார்கள். இதனைக் கேட்ட அவருக்கு, யோகி கூறியதன் உட்பொருள் முதலில் புரியவில்லை. அவர் யோகியிடம், "சரிங்க சாமி பார்க்கலாம்" என்று கூறி இருக்கிறார்.

கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடம் முடிந்தது. மீண்டும் அவர் யோகியைத் தரிசிக்க வந்தபோது யோகி அவரிடம் அதே பெண் பார்க்கும் வேலையை கூற இப்போது அவர், "சாமி நான் எங்க போய் பெண் தேடுவேன்? எனது அக்காவின் மகள் இப்போது திருமண வயதில் இருக்கிறாள், அவர்கள் வேலூரில் உள்ளார்கள். வேண்டுமானால் பதஞ்சலிக்கு என் அக்கா மகள் விக்னேஷ்வரியை திருமணம் செய்து கொடுக்கலாம் சாமி" என்று கூறியுள்ளார்.

அவர் யோகியிடம் அவ்வாறு கூறியதும், யோகியும் சரி என்று சந்தோஷமாய் சம்மதித்து விட்டார்கள். பின்பு ஒரு நல்ல நாளில் யோகி இருவீட்டாரையும் வரவழைத்தார்கள். அப்போது யோகி தேரடி வீட்டிலிருந்த பெரிய நிலைக்கதவின் வாசலில் நடுநாயகமாய் அமர்ந்து தரிசனம் அளித்து வந்த சமயம். இரு வீட்டாரையும் வரச் சொன்ன அன்று காலை கிட்டத்தட்ட ஒன்றரை மணி நேரம் மற்ற பக்தர்களுக்கு தரிசனம் தரவில்லை. தன் பிள்ளையின் வாழ்க்கையைப் பற்றி பேசும்போது தாய்க்கு அச்சமயம் வேறெந்த வேலையும் பெரியதாக இருக்காது தானே?

நடு நாயகமாய் கம்பீரமாய் யோகி வாசலில் அமர்ந்திருக்க யோகியின் வலப்புறம் பதஞ்சலியும் அவரது அண்ணனும் அமர்ந்திருந்தனர். இடப்புறம் விக்னேஷ்வரியும் அப்பெண்ணின் உறவினர்களும் அமர்ந்திருக்க யோகி பதஞ்சலியிடம், "அப்பா உங்களுக்கு இந்த திருமணத்தில் சம்மதமா?" என்று தாய் போல் பரிவுடன் கேட்க, "சாமி, நீங்கள் சொன்னா சம்மதம்தான் சாமி," பதஞ்சலி கூறவும் யோகி முகம் நிறைய புன்னகையுடன் விக்னேஷ்வரியிடம் சம்மதம் கேட்க அப்பெண்ணும் அவரது சம்மதத்தை தெரிவிக்க யோகிக்கு மகிழ்ச்சி தாளவில்லை.

தன் பிள்ளைக்கு சுபநிகழ்ச்சி நடக்கப் போகிறது என்ற தாயின் மகிழ்ச்சியை யோகியின் முகத்தில் அன்று அனைவரும் கண்டனர். யோகி குலோத்துங்கன் அவர்களிடம் "This begger's wish kulothugan, arrange the marriage" என்று ஆசி வழங்கினார். யோகியின் அருளுடன் அடுத்த வந்த பத்தாவது நாளில் பதஞ்சலியின் திருமணம் நடக்கவிருந்தது. திருமணத்தில் முதல் நாள் இரவு பெண் அழைப்பிற்கு மணப்பெண் காரில் ஊர்வலம் வர அந்த காரின் முன்னே யோகி நடந்து வந்தார்கள். கிட்டத்தட்ட யோகியே மணப்பெண்ணை அழைத்து வந்தார்கள். மறுநாள் காலை 5-00 மணிக்கு திருமணத்திற்கும் யோகி வந்தார்.

யோகியின் முன், யோகியின் ஆசியுடன் 'மாங்கல்யம் தந்துனானேனா' என்ற மந்திரத்தை ஐயர் உச்சரிக்க, மங்கள வாத்தியம் முழங்க பதஞ்சலி - விக்னேஷ்வரி திருமணம் இனிதே நடந்து முடிந்தது. "சாமி நாங்கள் இதனை செய்ய இருக்கிறோம். அது இனிதே நடைபெற தங்கள் அருள் வேண்டும்" என்று பக்தர்கள் வந்து கேட்கும்போது அவர்களுக்கு யோகி ஆசி வழங்கி துணை இருப்பார்கள். ஆனால் பதஞ்சலிக்கு அப்படி

அல்ல, யோகியே தாயைப் போல் இருந்து பிள்ளைக்குத் தேவையானதை நிறைவு செய்துள்ளார்.

தன்னிடம் தூய அன்பைக் காட்டும் பக்தனான குழந்தையை இறைவன் எப்போதும் தன் அரவணைப்பில் வைத்துக் கொண்டு, அக்குழந்தைக்கு தேவையானதை இனிதே வழங்குவார் என்பதனை பதஞ்சலி அவர்களின் மூலம் உணர்ந்துகொண்டேன்.

இன்றும் யோக்

திருவண்ணாமலையின் ஆசிரமத்தில் யோகியின் மஹாசமாதியின் மீது சிவலிங்கத்தை பிரதிஷ்டை செய்து அங்கு சிறுகோவில் இருக்கிறது. அதைப் புதுப்பித்து கும்பாபிஷேகம் செய்ய இருந்தனர். அதற்கு என்னை அழைத்திருந்தனர். யோகியின் கோவில் கும்பாபிஷேகத்திற்குச் செல்லாமல் இருக்க முடியுமோ? கடந்த 2016 மார்ச் மாதம் 25ம் தேதி நடந்த கும்பாபிஷேகத்திற்கு நானும் ஆச்சியும் மற்றும் என் குடும்பத்தினரும் கலந்துகொண்டோம். கும்பாபிஷேகம் முடிந்தவுடன் நான் ஊருக்கு திரும்பி விட்டேன். ஆச்சிக்கு கண் அறுவை சிகிச்சை செய்ய வேண்டியிருந்ததால் அவர், எங்கள் மகன் அருணாச்சலத்துடன் சென்னைக்குச் சென்றார். நான் 25ம் தேதி இரவுப்பொழுதே வீட்டிற்கு வந்து விட்டேன். பிரயாணத்தின் அசதியில் உடல்

வலியெடுக்க படுத்தவுடனே நித்திராதேவியின் தாலாட்டில் தூங்கிப் போனேன். மறுநாள் இரவு ஏனோ தூக்கம் வரவில்லை. உறங்கியும் உறங்காதுமான நிலையில் அன்றைய இரவு கழிந்தது.

அடுத்த நாள், மார்ச் 27 அன்று பகல்பொழுது கழிந்துவிட்டது. நேற்று இரவே சரியாக தூங்கவில்லை, இன்று நன்றாக தூங்க வேண்டும், இல்லையெனில் உடல்நிலை சீரற்று போய்விடும் என்று எண்ணியபடியே இரவுப்பொழுதை எதிர்கொண்டேன். ஏனோ அன்று இரவும் தூக்கம் வரவில்லை. ஒன்றிற்கு இரண்டு தூக்க மாத்திரைகள் போட்டும் நித்திரை வராமல் இருக்க, என் மனத்தில் ஏதோ ஒரு பயம் தொற்றிக்கொண்டது. இன்று இரவோடு நம் உலக வாழ்க்கை முடிந்துவிட்டது. வீட்டிலும் யாருமில்லை. இன்று இரவு ஏதாவது நடந்துவிட்டால் என்ன செய்வது? என்று யோசித்து வீட்டிலிருந்த அனைத்து ஜன்னல்களையும், கதவுகளையும் திறந்து வைத்துவிட்டு ஒருவித பயத்தோடும், தவிப்போடும், பதற்றத்துடனும் அமர்ந்திருந்தேன்.

அந்த நேரத்தில் யோகியைத் தவிர வேறு எதையும் நினைக்கத் தோன்றவில்லை. நேரம் கடந்து கொண்டிருந்ததே தவிர, என் கண்களை உறக்கம் தழுவவில்லை. பயத்தின் பிடியில் இருந்த நான் யோகியின் நாமத்தை சொல்லிக்கொண்டு என் அறையில் அமர்ந்திருந்தேன். இரவு 11.00 மணி ஆனது. திடீரென்று அறையின் வாசலில் நிழல் ஆடியது. யாரோ வந்தது போல் இருக்கிறதே என்று நிமிர்ந்து பார்த்த நான் அப்படியே உறைந்து போனேன். அறையின் வாசல் அருகில் யோகி நின்று கொண்டிருந்தார்.

என் கண்ணில் துளி கூட உறக்கம் இல்லை. நான் காண்பது கனவல்ல நிஜம் தான் என்பதை நான் உணர்வதற்கு சில வினாடிகள் ஆனது. யோகி தன் மந்தகாசப் புன்னகையுடன் அந்த கால சால்வையை போத்திக்கொண்டு என்னை பார்த்தபடியே நிற்குகொண்டிருக்க, என் பயம் சற்றே அதிகமானது. பயத்தின் உச்சத்தில் சென்ற என் மனது எண்ண அலைகளை அள்ளி வீசியது. மஹாசமாதி அடைந்த யோகி இப்போது எப்படி நேரில் வந்திருக்கிறார்? நம் வாழ்நாள் முடிய போவதால் நம்மை அவருடன் அழைத்துச் செல்ல வந்தார்களோ? என்று எண்ணிய மனது, யோகி என்னை பார்த்த அந்தத் தீர்க்கமான

பார்வையில் என் மனத்தில் எழுந்த அத்தனை பயமும் ஒட்டு மொத்தமாக அடங்கியது.

என்னை சுற்றியிருந்த வெப்பமான பயம் கலைந்து விட, குளிர்ச்சியான அமைதி நிலவியது. மனத்தின் பயம் அடங்கியதும் யோகியின் பார்வைக்கு அர்த்தம் புரிந்தது. உங்களுடன் நான் இருக்கும்போது உங்களுக்கு எந்த பயமும் வேண்டாம், என் துணையும், அருளும் என்றும் உங்களுடன் இருக்கும் என்பதனை தன் அருள்சிந்தும் பார்வையில் உணர்த்திவிட்டு மறைந்தார். மார்ச் 27, இரவு 11.00 மணியை என் வாழ்வில் நான் மறக்க முடியாத கணம். யோகியின் வரவால் யோகி மஹாசமாதியில் இல்லை என்பதனை முழுமையாக உணர்ந்து அவர் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறார் என்று தெளிந்தேன்.

சாதுக்களுக்கு அன்னதானம்

அன்புத் துளிகள்

பெரியார் சி. ச. சுவாமிநாதன்

நவீன சாமிநாதன்

அன்புத் துளிகள்

அறிமுகம்

திருவண்ணாமலையில் நாங்கள் இருந்த சமயம் அது. அப்போது காலையும், மாலையும் தேரடி வீட்டிற்குச் சென்று பகவானைத் தரிசித்துவிட்டு வருவேன. நான் ஒரு சமயம் வெளியில் சென்று விட்டு மதியம் 3.00 மணி அளவில் பூம்புகார் ஜவுளிக்கடை அருகே வந்துகொண்டு இருந்தேன். எதிர் வெயில் உஷ்ணத்தை வெளிப்படுத்தி நம் உடலில் ஒரு வித எரிச்சலை ஏற்படுத்தும் கண்ணை இருக்கிக்கொண்டு தான் எதிர் வெயிலில் செல்ல முடியும். அப்படி நான் வந்துகொண்டிருக்கும் சமயத்தில் எனக்கு எதிர்திசையில் ஒளிப் பொருந்திய முகத்துடன் தன் இதழ்களில் அழகிய புன்னகையுடன் தன்னுடன் ஒருவரை அழைத்துக்கொண்டு தன் அழகிய பாதங்களை எட்டி வைத்து நடந்து வந்துகொண்டிருந்தார்கள் பகவான்.

சாமிக்கு தெருவில் கீழே விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ணினால் பிடிக்காது. எனவே நான் என் காலணிகளை அகற்றிவிட்டு ஒரு ஓரமாக நின்று கைகளை குனித்து வணங்கிக்கொண்டிருந்தேன். கம்பீரமாக நடந்து வந்து கொண்டிருந்தவர் சரியாக எனக்கு முன் வந்து நின்று விட்டார்கள். பின் சரியாக என்னை நோக்கித் திரும்பி நின்றார்கள். பகவான் என்னைப் பார்க்கவில்லை என்று நினைத்துத்தான், நான் ஓரமாக நின்று வணங்கினேன். சாமி என்னைப் பார்த்தார் என்று நான் நினைக்கவில்லை. பகவான் என்னை பார்த்து நிற்கவும் உடனே பகவானை நெருங்கி அவரை வணங்கி நின்றேன். பகவான் ஆசிர்வதித்து விட்டு தன்னுடன் வந்தவரிடம் “இவர் யார் என்று தெரியுமா?” என்று கேட்டார்கள். உடன் வந்தவர் தெரியவில்லை என்பது போல் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு ஏதோ சொல்ல முற்பட அதற்குள் பகவான் வந்தவரின் முகபாவத்தைப் புரிந்து கொண்டு “சேர, சோழ, பாண்டியர்களுக்கு பின்பு நாட்டுக் கோட்டை நகரத்தார் தான் அன்னச்சத்திரம், கோவில், குளம், என்பது போன்ற தர்ம காரியங்களை செய்யும் சமூகம். அந்த சமூகத்திலிருந்து வந்தவர் இவர்” என்று என்னை வந்தவரிடம் சாமி அறிமுகம் செய்தார்கள். என்னை பகவான் அறிமுகம் செய்து வைத்தது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி அளித்தது.

‘எங்கும் அவன், எதிலும் அவன்’

திருவண்ணாமலையில் இருக்கும் அருணாச்சல ஸ்வாமி பக்தர்களுக்கு வருடத்தில் ஒரு முறை கார்த்திகை தீபத்தன்று மலைமீது ஜோதியாக காட்சி அளிப்பார். அதற்கு முன்பு தன் திரு ரூபத்தை விண்ணைத் தொடும் உயர்ந்த தேரில் வீற்றிருந்து அருட்காட்சி தருவார். அத்தேரிலிருக்கும் சிவபெருமானின் திருஉருவம் மட்டும் நம்மை ஆட்கொள்ளாது. விண்ணுயர்ந்த தேரும், அத்தேரின் அழகும் சிவபெருமானின் அருள் பொங்கும் முகமும் நம்மை பரவசமடையச் செய்யும். அத்தகைய அழகிய தேர் நிற்கும் இடத்துக்கு ‘தேரடி’ என்று பெயர். அங்குதான் பகவான் இருந்தார். பகவானுக்கு பணிபுரியும் பக்தர்களும் அங்கு தான் இருந்தனர்.

ஒருமுறை நானும், என் மனைவியும் வெளியில் சென்று திரும்பிக் கொண்டிருந்த போது தேரடியில் எங்கள் கார் திடீரென்று நின்றுவிட்டது. என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. யாரை உதவிக்குக் கூப்பிடுவது? தேரடியில் பகவானின் பக்தர்

இருக்கிறார்கள் என்பது நினைவுக்கு வர அவர்களை உதவிக்கு அழைப்போம் என்று மனைவியிடம் கூறினேன். அதற்கு என் மனைவி “பகவானுக்குச் சேவை செய்யும் பக்தர்களை நம் வேலைக்கு அழைக்கக்கூடாது” என்றார். நானும் அதை ஆமோதித்தேன். சிறிது நேரத்தில் வழியில் சென்றவர்கள் உதவி செய்ய, நாங்கள் ஆசிரமம் வந்தடைந்தோம்.

பகவானுக்கு நாம் சேவை செய்யலாம், ஆனால் பகவானுக்குச் சேவை செய்யும் நம்மை போன்ற பக்தர்களை வேலை செய்ய அழைக்கக்கூடாது. அவர்களுக்குள்ளும் பகவான் இருக்கிறார் என்று மறைமுகமாக எடுத்துரைத்தார் ஆச்சி.

ஆயிரங்கால் மண்டபம்

திருவண்ணாமலை என்றாலே அங்கிருக்கும் அண்ணாமலையார் கோவிலும், ஒளிபொருந்திய அண்ணாமலையாரும், அம்பாளும், உயர்ந்த மலையும் தான் அனைவருக்கும் நினைவு வரும். திருவண்ணாமலை கோவில் கும்பாபிஷேகத்துக்காக புதுப்பித்த சமயம் அது. அழகுமிகு கம்பீர தோற்றமுள்ள தேவ சிற்பங்கள் கொண்ட கோபுரத்தைப் புதுப்பித்துக்கொண்டு இருந்தார்கள். எல்லா புதுப்பிக்கும் வேலையும் ஒருபுறம் நடந்துகொண்டிருக்க காண்பவர் அனைவரையும் ஆச்சரியத்தில் திணற செய்யும் ஒரு சிறப்பம்சம் அண்ணாமலையார் கோவிலில் உள்ளது.

ஆயிரம் தூண்களைக் கொண்டு பிரம்மாண்டமாக நிற்கும் ஆயிரங்கால் மண்டபம் தான் அந்த சிறப்பம்சம். கும்பாபிஷேகத்துக்கான ஆயிரங்கால் மண்டபத்தை புதுப்பிக்கும் பணியை மூப்பனார் சாமி ஏற்றுக்கொண்டார். புதுப்பிக்கும் பணியைத் தொடங்கி வைப்பதற்காக பகவானை அழைத்தார்கள். அதற்காக செல்லவிருந்த பகவான் திடீரென்று என்னை அழைத்து, “ஆயிரங்கால் மண்டபம் புதுப்பிக்கும் பணியை தொடங்கி வைப்பதற்கு எனக்கு பதிலாக நீங்கள் சென்று வாருங்கள்” என்றார் சாமி.

திடீரென்று இப்படி சொல்லவும் சற்று தயக்கம் இருந்தாலும் பகவான் சொன்னதை ஏற்று மண்டபத்தின் புதுப்பிக்கும் பணியை தொடங்கி வைத்துவிட்டு வந்தேன். பகவான் செய்ய இருந்த காரியத்தை என்னை செய்துவிட்டு வர சொன்னது எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி அளித்தது.

அண்ணாமலையாரின் வருகையும் யோகியின் வருகையும்

நாங்கள் திருவண்ணாமலையில் இருந்தபொழுது என் மாமனார் வைத்திருந்த மீனாட்சி தியேட்டர்ஸ், சிறிது பிரச்சனையில் இருந்தது. அதற்காக நானும் என் மைத்துனனும் திருவண்ணாமலையிலிருந்து சென்னைக்கு தினமும் சென்று வந்துகொண்டிருந்தோம். தினமும் பயணத்தில் இருந்ததால் என் உடல்நிலை சரியில்லாமல் போனது. இதனால் சென்னையில் இருந்து திருவண்ணாமலைக்கு வரும் வழியில் ஒரு வீட்டில் சற்று ஓய்வு எடுத்துக்கொண்டு பின்னர் திருவண்ணாமலைக்கு வந்தடைந்தோம்.

நாங்கள் இருந்த திருவூடல் தெரு வீட்டுக்கு மருத்துவரை அழைத்து வந்தார்கள். மருத்துவர் என்னை ஓய்வு எடுக்கச் சொல்லிவிட்டு சிகிச்சையும் கொடுத்துவிட்டு சென்றார். நான் அசதியின் காரணமாக நன்றாக தூங்கிவிட்டேன். அச்சமயம் திருவண்ணாமலையில் சாமி புறப்பாடு நடந்தது. மாலையில் அண்ணாமலையார் பவனி வர, அந்தப் பவனியில் பகவானும் உடன் வந்தார். வந்துகொண்டிருந்தவர் என் வீட்டு வாசலில் அப்படியே நின்றுவிட்டார். சிறிதுநேரம் நின்றுவிட்டு என்னை ஆசிர்வதித்துவிட்டு சாமியுடன் பவனி செல்லாமல் வந்த வழியே திரும்பி சென்றுவிட்டார்.

எனக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்று பகவானுக்கு யாரும் சொல்லவில்லை. அவருக்குத் தோன்றி அவராகவே ஆசிர்வதித்தார். பகவான் வந்ததும், ஆசிர்வதித்ததும் எல்லாம் கவனித்துக்கொண்டு என்னிடம் என் சகலை சொன்னார். "பகவானை கூப்பிடவேண்டியது தானே" என்றேன். "எனக்கு சற்று பயமாக இருந்தது. அதனால் அவரை அழைக்கவில்லை. அண்ணாமலையாரையும் பகவானையும் வணங்கிவிட்டு பேசாமல் இருந்தேன்" என்றார். நான் பகவானை நினைத்துக்கொண்டேன்.

தரிசனம்

கடவுளைக் காணவேண்டும், அவரைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்று துடிப்பது மனித இயல்பு. ஆனால் கடவுளைத் தரிசிக்க

வேண்டும் என்று நாம் நினைக்கும் சமயம் கடவுள் நமக்கு அருள் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கவேண்டும். அப்போதுதான் கடவுளைக் காணமுடியும், இதனை நான் பகவான் தேரடி வீட்டிலிருக்கும் போது நடந்த சம்பவத்தை ஒரு பக்தர் கூறக் கேட்டுணர்ந்தேன்.

தேரடியில் பகவான் இருந்தபோது பகவானைத் தரிசிக்க தபோவனத்திலிருந்து மூன்று பேர் வந்தார்கள். பகவானுக்கு பணிபுரியும் பக்தர் ஒருவரிடம் அனுமதி கேட்டார்கள். அவர் பகவானிடம் சென்று அனுமதி கேட்டார். சாமி எந்தப் பதிலும் சொல்லவில்லை. ஒருமுறை அல்ல, இருமுறை கேட்டபோதும் பதிலில்லை. மீண்டும் மூன்றாவது முறை அந்தப் பக்தர் வந்து கேட்டபோது சாமி - தாசில்தார் சிவராமகிருஷ்ண ஐயரை மட்டும் வரச்சொன்னார்கள். அன்று அங்கு வந்த மூன்று பேரில் தாசில்தாருக்கு மட்டும் தான் தரிசனமளிக்க வேண்டுமென்று பகவான் நினைத்திருந்தார். எனவே அவருக்கு மட்டும் அந்த அருட்பாக்கியம் கிடைத்தது. பின்பு தாசில்தாரின் அழைப்பின் பேரில் பகவான் பசுமலைக்கு சென்று வந்தார்கள்.

பொருள்படும் பெயர்

கடவுளின் ஆசிர்வாதம் அனைத்து குழந்தைகளுக்கும் உண்டு. பகவானின் ஆசிர்வாதம் என் பேரன், பேத்திகளுக்கும் கிடைத்தது. அவர்களுக்குப் பெயர் சூட்டியதே பகவான் தான். என் மூத்த மகன் வெங்கட் (எ) அருணாசலத்தின் மகளுக்கு 'சுமித்ரா' என்றும், இரண்டாவது மகன் ராமநாதனின் மகனுக்கு 'ஜெய்மினி' என்றும், மூன்றாவது மகன் மீனாட்சிசுந்தரத்தின் மகளுக்கு 'காதம்பரி' என்றும் பெயர் சூட்டினார்கள். ஆசிரமத்தில் முடி எடுப்பதற்கு அனுமதி கேட்டபோது சாமி அனுமதியளித்தார். அங்கு முதன் முதலில் முடி எடுத்ததும் என் பேத்தி காதம்பரிக்குத்தான்.

[சேனி வழியாக கேட்டது]

பிச்சை எடுப்போம்

பகவானின் அருளுக்கு அளவில்லை, சாமியின் ஆசிர்வாதம் இருந்தால் எங்கும் சென்றாலும் நமக்கு வழி பிறக்கும் என்பது உண்மை.

ஒரு முறை பகவானைத் தரிசிக்க ஒரு பக்தர் தன் சகோதரருடன் வந்தார். அந்தப் பக்தரை சாமி காசிக்குச் செல்ல சொன்னார். இதனைக் கேட்ட பக்தரின் சகோதரர் சாமியிடம் "என்ன சாமி நீங்க, காசியில் இவனுக்கு யாரைத் தெரியும்? அவன் அங்கு போய் பிச்சைதான் எடுப்பான்" என்று கூறினார். பகவானுக்கு இதைக் கேட்டதும் கோபம் வந்துவிட்டது. "எடுக்கட்டும், நீயும் பிச்சைதான் எடுக்கிறாய், இந்தப் பிச்சைக்காரனும் பிச்சைதான் எடுக்கிறான். அனைவரும் பிச்சைதான் எடுக்கிறோம். அவரும் எடுக்கட்டும்," என்று கூறினார்.

பின்பு அந்த பக்தர் காசிக்கு சென்றார். ஜே.கே. பெளண்டேஷன் என்ற பள்ளியில் தங்குவதற்கு யாருக்கும் அனுமதியில்லை, இந்த பக்தர் அங்கு சென்று அந்த நிர்வாகத்திலுள்ள ஒருவரை சந்தித்திருக்கிறார். அவர் இந்த பக்தரை பார்த்து "நீங்கள் யார்? எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்?" என்று கேட்டார். அதற்கு அவர் "நான் யோகி ராம் சுரத்குமாரின் பக்தர். திருவண்ணாமலையிலிருந்து வருகிறேன்," என்று கூறியதும் "நீங்கள் எத்தனை நாட்கள் தங்க வேண்டும்" என்று கேட்டிருக்கிறார். பகவான் நம்மை இதை செய்யுங்கள், இங்கு செல்லுங்கள் என்று சொன்னால் நமக்கு உதவுவதற்கு ஒருவர் அங்கு இருக்கிறார் என்று அர்த்தம்.

சுபநிகழ்ச்சி

திருவண்ணாமலையில் ஆசிரமம் அமைப்பதற்காக இடம் வாங்கினார்கள். அந்த இடத்தில் முதலில் கீத்துக்கொட்டகை தான் அமைக்கப்பெற்றது. பின்பு அந்த இடத்தில் கட்டிட வேலையை தொடங்கும் முன் விளக்கேற்றி பால் காய்ச்சி கடவுளை வழிபட்டு வேலையைச் தொடங்கச் சொன்னார்கள். பகவான் அந்த இடத்தில் விளக்கேற்றி பால்காய்ச்சம் பாக்கியம் ஆச்சிக்கு வழங்கினார். மகிவும் மகிழ்ச்சி அளித்தது.

தட்சிணாமூர்த்தி கும்பாபிஷேகம்

திருவண்ணாமலை கிரிவலம் என்றாலே அனைவருக்கும் நினைவுக்கு வருவது அந்த உயர்ந்த மலையும் அதன் அடிவாரத்தில் இருக்கும் அஷ்ட லிங்கங்களும், சிறுசிறு கோவில்களும், ஆதி அண்ணாமலையார் கோவிலும் தான். அந்த கிரிவலத்தில் உள்ள சிறு சிறு கோவில்களில் தட்சிணாமூர்த்தி

கோவிலும் ஒன்று. அந்தக் கோவிலை பிரதிஷ்டை செய்தது வடநாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள். தட்சிணாமூர்த்தி கோவிலின் கும்பாபிஷேகத்திற்கு பகவானை அழைத்தார்கள். பகவான் அந்தக் கும்பாபிஷேகத்திற்கு செல்வதற்கு கார் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

பகவான் அவர் செல்லும் காரை தவிர மேலும் மூன்று வாடகை காரை ஏற்பாடு செய்யச்சொன்னார்கள். சாமி ஏன் திடீரென்று இப்படி சொல்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அதனை சாமியிடம் கேட்கவுமில்லை. தாய், தந்தை சொல்வதை அவர்களின் குழந்தை கேட்கும் அல்லவா? அதுபோல பகவான் சொல்வதை நாங்கள் அனைவரும் கேட்டோம். சாமி சொன்னது போலவே மூன்று வாடகை காரை ஏற்பாடு செய்தார்கள். பகவான் கும்பாபிஷேகத்திற்கு செல்லும்முன் ஆசிரமத்தில் இருக்கும் பக்தர்களின் ஒன்பது பேரை அழைத்தார்கள். அதில் நானும், ஆச்சியும் இருந்தோம்.

ஒன்பது பேரையும் வாடகை காரில் மூன்று, மூன்று பேராக தட்சிணாமூர்த்தி கும்பாபிஷேகத்திற்கு வரச்சொன்னார் பகவான். எங்கள் அனைவருக்கும் சந்தோஷமாக இருந்தது. பகவானுடன் தெய்வ நிகழ்ச்சிக்கு செல்வது என்றால் அனைவருக்கும் ஆனந்தம் தான் அளிக்கும். ஆனால் அதற்கு ஏன் வாடகை கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்? என்று யோசித்தக் கொண்டே பகவான் அவர் காரில் செல்ல நாங்கள் அனைவரும் வாடகை காரில் பின் தொடர்ந்தோம். கும்பாபிஷேகத்தைக் கண் குளிர கண்டோம். கும்பாபிஷேகம் முடிந்த உடனே பகவான் எங்களை ஆசிரமத்திற்கு அழைத்து வந்து விட்டார்கள். அவரை விட்டு நாங்கள் எங்கும் விலகி செல்ல முடியாத அளவிற்கு எங்களை பகவான் பார்த்துக்கொண்டார்கள். நாங்கள் பகவானுடன் இருந்ததால் எந்தவித துன்பமும் எங்களுக்கு ஏற்படவில்லை.

மின்விளக்கு

ஆசிரமத்தில் மின்விளக்கு அமைப்பதற்காக சாமியிடம் அனுமதி கேட்டோம். பகவானும் அனுமதி வழங்கினார். எலெக்ட்ரிக் ஓயரிங் வேலைகள் அனைத்தும் முடிந்தது. மின் விளக்குகள் அமைக்கும் பணி முடிந்ததும் அதனை தொடங்கி வைப்பதற்காக சிறிய விழா போன்று ஏற்பாடு செய்தார்கள். அதற்கு என்னையும்

தூத்துக்குடி ராஜகுமாரி அம்மாவின் மகன் செந்திலையும் அழைத்தார்கள். நாங்கள் சென்றதும் மின்விளக்கு திறப்பு விழா நடந்தது. பகவானுடன் சிறு சிறு நிகழ்வின் போதும் நான் இருந்தது எனக்கு கிடைத்த மிகப் பெரிய பாக்கியம்.

சதாபிஷேகம்

யோகியின் ஆசிர்வாதம் அனைத்து பக்தர்களுக்கும் கிடைத்தது. அதில் இந்த பக்தனுக்கும், பக்தனின் குடும்பத்திற்கும் ஆசிர்வாதம் நிறையவே கிடைத்திருக்கிறது. திருவண்ணாமலையில் ஆச்சியின் பெரியப்பா ரொம்ப காலமாகவே வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவரின் பெயர் அண்ணாமலைச் செட்டியார் அவருக்கு சதாபிஷேகம் செய்யும் நாள் வந்தது. விசேஷத்திற்கு அழைத்தார்கள். பகவானையும் வந்து ஆசிர்வதிக்க வேண்டும் என்று அழைத்தார்கள். அவர்களது சதாபிஷேகம் திருவண்ணாமலையில் இருக்கும் கோட்டையூர் சத்திரத்தில் நடைபெற்றது. அண்ணாமலையார் செட்டியாரை திருவண்ணாமலையில் அறியாதவர்கள் யாரும் இருக்க மாட்டார்கள். எனவே சதாபிஷேகத்திற்கு நிறைய பேர் வந்திருந்தார்கள். சதாபிஷேகத்தின் அன்று காலை 5.00 மணிக்கு பகவான் சத்திரத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள்.

அண்ணாமலை செட்டியாரையும் ஆச்சியையும் ஆசிர்வதித்து காலை உணவை அங்கே சாப்பிட்டுவிட்டு தேரடியில் இருக்கும் அவரது வீட்டிற்கு சென்றார். அவர் வீட்டிற்குச் செல்லும்போது என்னையும் அழைத்துக்கொண்டு சென்றார். அவர் வீட்டை அடைந்ததும் "இப்போது நீங்கள் செல்லலாம்" என்று கூறி என்னை அனுப்பி வைத்தார். பகவானுக்கு ஒருவரை பிடித்துவிட்டால் எப்போதும் அந்த நபரை தன்னுடனே இருக்க வைப்பார்கள். அப்படி பகவானுக்கு பிடித்த பக்தர்களில் நானும் ஒருவன் என்று எண்ணும்போது மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

பாதபூஜை

தெய்வத்திற்கு நம்மால் இயன்ற சிறிதளவு மலரை சூட்டினாலே மனதிற்கு ஆனந்தம் பொங்கும். பகவானுக்கு பாதபூஜை செய்யும் பாக்கியம் கிட்டினால் மகிழ்ச்சிக்கு அளவு சொல்லவா வேண்டும்? எனக்கு அந்த பாக்கியம் கிடைத்தது. அது நான்

செய்த புண்ணியமே. 1994ல் ஆசிரமம் கட்டுவதற்கு வாங்கிய இடத்தில் முதலில் கொட்டகைத்தான் போடப்பட்டு இருந்தது. அந்த இடத்தில் தான் பாதபூஜை செய்தோம். காலை சூரியன் தன் செங்கதிர்களை நீட்டி, மணம் நிறைந்த மலர்களையும், பறவைகளின் இன்னிசைகளையும் ஏற்றுக் கொண்டு பரந்த வானில் உலா வர ஆரம்பிக்கும் நேரம் அது. அந்த காலை 7-00 மணியின் போது பாதபூஜையை ஆரம்பித்தோம்.

பாதபூஜையின் போது என் மகன்களும், மகள்களும் வந்திருந்தனர். பகவானின் அழகிய பாதத்திற்கு ஆச்சியையும், என் மூத்த மருமகள் சாந்தியும் பால், பன்னீர், இளநீர், சந்தனம் என்று தெய்வத்திற்குரிய அனைத்து அபிஷேகங்களையும் செய்தார்கள். நான் ஒவ்வொரு அபிஷேகம் முடிந்ததும். பகவானின் பாதத்திற்கு கற்பூர ஆரத்தி காட்டினேன். அனைத்து அபிஷேகங்களும் முடிந்தது. பாதபூஜையும் சரியாக 7.30 மணிக்கு முடிந்தது.

பகவானின் முகத்தில் அப்படியொரு ஆனந்தம். பகவான் பாதபூஜை முடிந்தபின் அனைவருக்கும் பிரசாதம் வழங்கினார். பகவானின் பாதத்தைத் தொட்டு அபிஷேகம் செய்ததற்கு பாக்கியம் கிடைத்ததே என்று நாங்கள் அனைவரும் மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். இந்த பக்தர்களின் பாதபூஜை பகவானுக்கு திருப்தி அளித்து மகிழ்ச்சி அளித்தது போலும். பகவானும் தன் மந்தகாச புன்னகையுடன் எங்கள் அனைவரையும் ஆசிர்வதித்தார்கள். பகவானின் தெய்வத்திரு பாதங்களுக்கு முத்தமிடும் பாக்கியம் எனக்கு மட்டுமே கிடைத்திருந்தது. அந்த பாக்கியத்துடன் பாதபூஜை செய்யும் பாக்கியம் கிடைத்தது மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

யோகி நாமம்

குறிப்பிட்ட சில யோகிகளும் அவர்களின் நாமமும் குறிப்பிட்ட சிலரால் ஒரு சில இடங்களில் பரவும். ஒரூரில் நான் வரசித்தி விநாயகர் என்ற கோவிலை கட்டினேன். அந்தக் கோவிலில் பாதி வேலைகள் முடிந்த நிலையில் இருந்தது. அச்சமயம் கோவிலுக்கு மின்சார இணைப்பு கொடுக்கவில்லை. என் மகன் மீனாட்சிசுந்தரமும், என் மைத்துனன் மகன் கே.ஆர்-ம், சேர்ந்து கோவிலுக்குப் பக்கத்திலிருக்கும் வீட்டில் மின்சார இணைப்பை

கடன் வாங்கி கோவிலில் யோகியின் நாமத்தை, முதன் முதலில் பஜனை செய்தார்கள்.

அப்போது ஓசூரில் யோகியைப் பற்றி யாருக்கும் தெரியாது. இவர்கள் பஜனை செய்ய ஆரம்பித்த சிலநாள்களில் யோகியை பற்றி அனைவருக்கும் சிறிது சிறிதாக தெரிய வந்தது. பகவானைப் பற்றி அறிந்தவர்கள், பகவானின் அருள் கிடைக்கவும் பெற்றார்கள். இப்போது ஓசூரில் பகவான் நாமத்தை அறியாதவர்கள் யாருமில்லை. பகவானின் அருள் பெற்றவர்களின் உதவியோடும் பகவானின் ஆசிர்வாதத்தோடும் ஓசூரில் யோகிக்கு ஒரு கோவில் கட்டினோம். ஓசூரில் பகவானின் பக்தர்கள்தான் நிறைய பேர் இருக்கிறார்களே, எனவே பகவானும் தன் பக்தர்களுக்கு காட்சி அளித்து அருள்புரிய சிலை வடிவில் வந்துள்ளார்கள். பகவானின் நாமம் ஓசூரில் வளரவும், பகவானின் கோவில் அங்கு வருவதற்கும் நாங்கள் முக்கிய ஒரு காரணமாய் இருந்தது சந்தோஷமளிக்கிறது.

மிதிவண்டி பயணம்

திருவண்ணாமலையில் எந்தவொரு தெய்வ காரியத்திற்கும் அங்கு இருப்பவர்கள் பகவான் தான் அதனை தொடங்கி வைக்கவேண்டும் என்று விருப்பப்பட்டு பகவானை அழைப்பது வழக்கம். அப்படி திருவண்ணாமலையிலிருந்து மேல்மருவத்தூர் ஆதிபராசக்தி கோவிலுக்கு 1000 பேர் மிதிவண்டியில் செல்வதாக இருந்தது. இதனைத் தொடங்கி வைக்க பகவானை அழைத்தார்கள். ரமண ஆசிரமத்திற்கு மேற்கு திசையிலிருக்கும் அம்பாள் கோவிலிலிருந்து 1000 பக்தர்கள் மிதிவண்டியில் மேல்மருவத்தூர் ஆதிபராசக்தி கோவிலுக்கு செல்வதாக இருந்தது. அவர்களை ஆசிர்வதிக்க பகவான் சென்றார்.

ஆசிரமத்தில் இருந்த எங்களில் குறிப்பிட்ட 10 பேரை அழைத்தார்கள். அதில் நானும் இருந்தேன். "அம்பாள் கோவிலுக்கு வந்துவிடுங்கள்" என்று கூறிவிட்டு பகவான் கிளம்பினார்கள். நாங்கள் அனைவரும் அம்பாள் கோவில் சென்றுவிட்டோம். பகவான் கோவிலுக்கு வந்ததும் பகவானை பக்தர்கள் குழ்ந்து விடாமல் இருக்க,

ஆசிரமத்திலிருந்து வந்த நாங்கள் பத்துபேரும் பகவானை சுற்றி எங்கள் கைகளை கோர்த்து ஒரு வட்டத்தை உருவாக்கினோம். அந்த பெரிய வட்டத்தின் நடுவில் பகவான் நின்றிருந்தார்கள். அம்பாள் கோவிலில் வந்து அனைவரையும் ஆசிர்வதித்து மிதிவண்டியில் மேல்மருவத்தூர் செல்லும் பயணத்தை தொடங்கிவைத்தார்கள்.

ஆசிரமத்தின் வாசலில் சிறுகுடில் ஒன்றை அமைக்கச் சொன்னார்கள். இங்கு கோயிலில் பயணத்தை தொடங்கி வைத்ததும் ஆசிரமத்திற்கு வந்து அமைக்கப்பட்ட அந்த சிறுகுடிலில் அமர்ந்துகொண்டார்கள். அம்பாள் கோவிலிலிருந்து பயணத்தை தொடங்கிய பக்தர்கள் ஆசிரமத்தின் பக்கத்திலிருக்கும் கல்லூரி வழியே வரும் பக்தர்கள் ஆசிரம வாசலில் அமர்ந்திருக்கும் பகவானைப் பார்த்து தனித்தனியே ஆசிர்வாதம் பெற்றுச் சென்றார்கள். அனைத்து பக்தர்களையும் பகவான் தன் கருணைப் பொங்கும் விழியோடும் அருள்சிற்தும் முகத்தோடும், அமைதியான புன்னகையோடும் ஆசிர்வதித்து அனுப்பி வைத்தார்கள்.

மண்டபத்தில் அக்னி பகவான்

திருவண்ணாமலை என்று சொன்னதும் நமக்குள் ஒரு தெய்வீகம் மலரும்; தெய்வத்தை நினைவுக்கு கொண்டு வரும். நம்மையும் அறியாமல் ஒரு நிமிடம் அந்த அண்ணாமலையானை நினைத்து, அந்த மலையையும் நினைத்து நம் உதடுகள் 'நமசிவாய' என்ற நாமத்தை சொல்ல வைத்துவிடும். பெயரைச் சொன்னவுடன் நம்மை மெய்சிலிர்க்க வைக்கும் திருவண்ணாமலையில் தெய்வத்தின் மணம் எங்கும் வீசும். அங்கிருக்கும் ராஜகோபுரம், அதனுடன் ஒட்டினார்போல் தோன்றும் வானத்தை தொடும் மலையும் அத்தனை ரம்மியமாக இருக்கும்.

காண்பவர் கண்ணில், அண்ணாமலையாரும், அம்பாளும் தான் காட்சியளிப்பார்கள். ராஜகோபுரத்திற்கு எதிரே இருக்கும் பெரிய மண்டபமும் அந்த மண்டபத்தின் அமைப்பும் கண்ணில் அடங்கா காட்சிகள். அந்த மண்டபத்தை ஒட்டி வெள்ளிரதம் நிற்கும் இடம் இருக்கும். வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாத வெள்ளி ரதம் அது. அந்த ரதத்தில் இருக்கும் கலை நுணுக்கத்தை என்னவென்று சொல்ல? திருவண்ணாமலையில் தெய்வமும், இயற்கையும், கலையும், மூன்றும் ஒன்றாக இருப்பதால் அழகுக்கு

அங்கு குறைவில்லை. பெரிய மண்டபத்தின் இருபுறமும் வரிசையாக வீடுகள்.

அது தான் சன்னதி தெரு, என்றும் அழகு பொங்கும் அந்த சன்னதி தெருவில் பகவான் முன்பு ஒரு சமயத்தில் இருந்தார். ஒரு நாள் இரவு திடீரென்று அந்த மண்டபத்தில் தீப்பற்றி எரிந்தது. தீப்பற்றிய சிறிது நேரத்தில், மண்டபம் அக்னி ஜுவாலையாக காட்சியளித்தது. தீயை அணைப்பதற்கு தீயணைப்பு வண்டி வந்தது. அங்கிருக்கும் மக்களும் சேர்ந்து தீயை அணைத்தனர். ஆனால் அக்னியில் வேகம் கூடியது. மண்டபத்திலிருக்கும் பெரிய பெரிய கல் எல்லாம், பட்டப் என்று வெடித்துச் சிதறியது. சிறிது நேரத்தில் உதவிக்கு காவல்துறையிலிருந்து வந்துவிட்டார்கள். மக்கள், தீயணைப்பு படையினர், காவல் துறையினர் என்று எல்லோரும் ஒன்றுகூடி தீயை அணைத்துவிட்டனர்.

மண்டபத்தில் தீப்பற்றி இருந்த சமயம் அனைவரும் தீயை அணைக்க முற்பட்டுக் கொண்டிருக்க சில அதிகாரிகள் அங்கு வெள்ளி ரதத்தை காப்பாற்ற போராடி கொண்டு இருந்தார்கள். ரதம் நிற்கும் இடத்தின் பெரிய கதவு பூட்டினால் பூட்டப்பட்டிருந்தது. தகுந்த சமயத்தில் சாவி காணவில்லை. நெருப்பு பற்றி மண்டபம் எரிந்துகொண்டிருக்கிறது. இங்கு ரதம் உள்ளே இருக்கிறது. எப்படி வெளியில் எடுப்பது மண்டபம் எரிந்துவிட்டதே என்று மக்கள் அனைவரும் கவலை கூடிக்கொண்டது ஒரு பக்கம் என்றால், மறுபக்கம் ரதத்தை காப்பாற்ற முடியாதோ என்ற பதற்றமும் பற்றிக்கொண்டது. மின்பு பூட்டினை உடைத்து ரதத்தை தக்க சமயத்தில் காப்பாற்றி விட்டனர்.

இங்கு தீயும் ஓரளவு அணைந்துவிட்டது. மண்டபம் தான் எரிந்து விட்டது. மண்டபத்தை ஒட்டியிருக்கும் எந்த வீட்டிற்கும் எந்தவொரு பாதிப்பும் ஏற்படவில்லை. தீப்பொறி கூட எந்த வீட்டிற்கும் செல்லவில்லை. மண்டபத்தை ஒட்டித்தான் பகவான் இருக்கும் வீடும் இருந்தது. வீட்டின் வெளியில் சாக்குமூட்டைகள் இருந்தது. அனைத்தும் பகவானுடையது. அனைத்து மூட்டைகளிலும் வெறும் நாளிதழ்களும், புத்தகங்களும் தான், ஒன்றும் சேதாரம் ஆகவில்லை. சேதாரம் ஆகாமல் இருந்தது பகவானின் அருள்தான். சம்பவம் நடந்து சிறிது நாட்களில் அந்த மண்டபம் புதுப்பிக்கப் பட்டது.

குமாரகோயில் ஆசிரமம்

நாகர்கோவில் பக்கத்தில் மலைப்பிரதேசம் உள்ளது. அருகே குமரகோவில் என்ற ஊர். அங்கு ஒரு அம்மா, பகவான் பெயரில் ஆசிரமம் வைத்து நடத்தி வருகிறார்கள். அதுதான் பகவானுக்கு உருவாக்கப்பட்ட முதல் ஆசிரமம். ஒருநாள் திருவண்ணாமலையில் ஆசிரமத்தில் இருந்த அம்மாக்கள் பகவானிடம் நாகர்கோவிலில் உள்ள குமாரகோவில் பற்றி பேச்சு வந்தபோது “நீங்கள் போயிருக்கிறீர்களா?” என்று கேட்டார்கள். அதற்கு பகவான், “என்ன கேட்கிறீங்க அது என் ஆசிரமம், இந்தப் பிச்சைக்காரனோட ஆசிரமம்” என்று கூறினார்கள். இதனைக் கேட்ட அனைத்து அம்மாக்களுக்கும் மெய்சிலிர்த்து விட்டது. பகவானின் திருநாமம் எங்கெல்லாம் இருக்கிறதோ அங்கெல்லாம் இருப்பார்கள் என்று புரிந்துகொண்டார்கள்.

தாய்மனம்

திருவண்ணாமலையில் பகவானைத்தரிசிக்க நிறைய பக்தர்கள் வருவதுண்டு. நிறைய பக்தர்கள் பகவானிடம் பக்தி பரவசத்தில் மெய்சிலிர்த்ததுண்டு. இன்னும் சில பக்தர்கள் தங்களுக்கு ஏற்படும் பிரச்சனைகளைக் கூறி அதற்கு தீர்வுகண்டு மகிழ்ச்சி அடைந்ததுண்டு. சில பக்தர்கள் பகவானிடம் அப்படியே ஐக்கியம் ஆனதும் உண்டு. இப்படியாக பகவானிடம் பக்தி கொண்ட பக்தர், பக்தைகளில் ஒருவர்தான் மதுரையில் இருக்கும் ஒரு பெண்மணி. அந்த பெண்மணி பகவான் மேல் இருந்த பக்தியினால் ஒருநாள் யோகியைத்தரிசிக்க திருவண்ணாமலைக்கு மாலை 5.00 மணிக்கு சன்னிதி தெரு வீட்டிற்கு வந்தார்.

ஒரு வயது வந்த பெண் இப்படி தனியாகவா வருவது? என்று கோபித்துக்கொண்டார் யோகி. பின் “ஒரு பெண்ணுக்கு எப்பவும் பாதுகாப்பு தேவை” என்பதனை தாயைப்போல் உணர்ந்து எங்கு அவளை தங்க வைக்கலாம் என்று யோசித்தார். அவள் தங்குமிடம் மிகவும் பாதுகாப்பாக இருக்க வேண்டுமென்று கவனமாக இருந்தார். பின் பகவான் அந்தப் பெண்ணை திருவூடல் தெருவிலிருக்கும் மீனாட்சி டாக்ஸி வீடு என்ற என் மாமனார் வீட்டில் தங்க சொன்னார். பகவான் எப்போதும் பக்தர்களிடம் காட்டும் அன்பை கண்டு மெய் மறந்து நின்றேன்.

அருணைவாழ் புத்தகம்

ஒரு சமயம் பகவான் சக்திவேலிடம் 'அருணைவாழ் அற்புதம்' என்ற புத்தகத்தை நான்கு பிரதிகள் வாங்கி வரச்சொன்னார்கள். சக்திவேலும் வாங்கி வந்து யோகியிடம் கொடுக்க அதில் ஒன்றை எடுத்து அந்த புத்தகத்தில் என் பெயரை இந்தியில் யோகியின் கையாலே எழுதி கொடுத்தார்கள். அந்தப் புத்தகம் எனக்கு கிடைத்த பொக்கிஷம். சக்திவேல் வாங்கிய 4 புத்தகத்தில் 3 புத்தகங்களை ஆசிரமத்தில் யோகியுடன் இருக்கும் சுதாமா சிஸ்டர்களுக்கு கொடுத்தார்கள். மீதமிருந்த புத்தகத்தை யோகியின் கையால் பெறுவதற்கு அங்கு ஏனைய பக்தர்கள் இருந்தபோதிலும் யோகி 'செட்டியார் எங்கே' என்று கேட்டு என்னை அழைத்து என்னிடம் அந்த புத்தகத்தைத் தந்தார்கள். யோகி அளித்த அந்தப் பொக்கிஷத்தை இன்றும் பத்திரமாக வைத்துள்ளேன். யோகி என் மீது வைத்துள்ள அன்பை அப்புத்தகத்தின் மூலம் முழுமையாய் உணர்ந்தேன்.

நிறம் மாறும் ரோஜா

பகவானிடம் அன்பு கொண்ட பக்தர்கள், யோகிக்காக எப்போதும் எதையாவது செய்துகொண்டே இருப்பார்கள். அது அவர்களின் பிரியம். அந்தப் பிரியமான அன்னை யோகி எப்போதும் எந்தவிதமான பாகுபாடும் இன்றி ஏற்றுக்கொள்வார்கள். சாமிக்கு எல்லோரும் மலர் கொடுப்பார்கள். அப்படி ஒரு முறை நான் பகவானுக்காக நிறம் மாறும் ரோஜாவை வாங்கி வந்தேன். அந்த ரோஜாப் பூ காலையில் ஒரு நிறத்திலும் மதியம் ஒரு நிறத்திலும், மாலை வேறொரு நிறத்திலும் இருக்கும். எனவே அதனை யோகிக்கு அளிப்பதற்காக அதை வாங்கிக்கொண்டு ஆசிரமத்திற்கு வந்தேன்.

பகவானின் வருகைக்காக காத்திருந்தேன். யோகியின் கார் ஆசிரமத்திற்குள் நுழைந்தது. எனக்கு யோகியின் காரைப் பார்த்ததும் அப்படி ஒரு ஆனந்தம். நாம் வாங்கி வந்த பூவை சாமிக்கு கொடுக்கப் போகிறோம் என்று மகிழ்ச்சியுடன் நின்றുകொண்டிருந்தேன். காரை விட்டு இறங்கிய பகவான் அவருடன் வந்த செல்வராஜின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு என்னைப் பார்க்காது போல் சென்று விட்டார். பகவானின்

செயல் எனக்கு மிகவும் அதிர்ச்சியையும், வேதனையையும் ஏற்படுத்தியது.

பகவான் நம்மைக் கண்டுகொள்ளாமல் போய்விட்டார்களே, என்று வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, செல்வராஜ் என்னிடம் வந்தார். நான் என்ன என்பது போல் அவரைப் பார்க்க அவர் என்னிடம், “ஐயா, சாமி உங்களிடம் இருக்கும் ரோஜாப் பூவை வாங்கிவரச் சொன்னார்கள்” என்று சொன்னதும், என்னை மகிழ்ச்சி மீண்டும் ஒட்டிக் கொண்டது. சந்தோஷமாக அந்த ரோஜாவை அவரிடம் கொடுத்தேன். அவர் யோகியிடம் கொடுத்தார். யோகி அதனை சந்தோஷமாக ஏற்றுக்கொண்டார்கள். பகவானுக்கு ரோஜாவை கொடுத்த சந்தோஷம் மனதெங்கும் பரவியது.

பூமி பூஜை

திருவண்ணாமலையில் நாங்கள் பகவானுடன் இருந்த சமயத்தில் யோகி எந்தவொரு விசேஷத்திற்கும் என்னை அழைத்து விடுவார்கள். ஒரு முறை 40ம் நம்பர் ஃபிளாட்டிற்கு பூமி பூஜை பண்ணுவது என்று திடீரென்று முடிவாகியது. எனக்கு அந்த விவரம் தெரியாது. எனவே நான் வீட்டிற்கு சென்று விட்டேன். 40-ம் நம்பர் இடத்தில் கட்டிடம் கட்டுவதற்காக பூமி பூஜைக்கு ஏற்பாடு ஆகியது. நான் அங்கு இல்லை என்று யோகிக்கு தெரியவும் எங்கள் வீட்டிற்கு ஆள் அனுப்பி என்னையும் ஆச்சியையும் உடனே பூஜைக்கு கிளம்பி வரச் சொல்லியிருந்தார்கள். பகவானின் உத்தரவை கேட்டதும், நாங்கள் இருவரும் உடனே கிளம்பி ஆசிரமத்திற்கு சென்று அங்கு 40-ம் நம்பர் இடத்தில் நடக்கும் பூமி பூஜையில் கலந்து கொண்டோம். பூஜையும் சிறப்பாக முடிந்தது.

பூக்கீரிடம்

பகவான் எப்போதுமே மிகவும் எளிமையானவர். தனக்கு ஒரு பொருள் கிடைத்தால் அது எத்தனை நாட்கள் நம்முடன் இருக்கும் என்பதனை உணர்ந்து அந்தப் பொருள் தேவையானதா? அல்லது தேவையற்றதா என்று முடிவெடுப்பார்கள். ஆசிரமத்தின் கட்டுமான பணிகள் நடந்துகொண்டிருந்த சமயம்

அது. அச்சமயத்தில் நடந்த விழாவில்போது பகவானுக்கு பொன்னாடைகளும், மலர் மாலைகளும் வழங்கி, பக்தர்கள் யோகிக்கு தம் அன்பை வெளிப்படுத்துவர். நானும் பகவானுக்கு அச்சமயத்தில் பூக்கிரிடம் வாங்கி அளிப்பேன். பகவானை அலங்கரிக்கும் மலர் மாலைகள், பொன்னாடைகள் மற்றும் சாமியின் அணிகலன்களான தலைப்பாகை, ருத்ராட்ச மாலைகள் ஆகிய இவற்றுடன் நான் அளித்த பூக்கிரிடமும் பகவானின் அணிகலன் ஆகியது.

ஆனால் அந்த கிரிடம் வாடி போவதால் பகவானுக்கு அதில் இஷ்டமில்லாமல் போனது. தன் பக்தர்கள் அளிக்கும் அன்பான பொருள் தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் எப்போதும் உதவ வேண்டும் என்று யோகி நினைப்பார்கள். எனவே ஆசிரம நிர்வாகியிடம் பகவான், “இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு ஏதேனும் செய்ய வேண்டும் என்று நினைக்கும் பக்தர்கள் எனக்கு அணிவிக்க மலர் மாலைகள், பூக்கிரிடங்கள் எல்லாம் வாங்கவேண்டாம். அதற்கு பதிலாக ஒரு செங்கல் தந்தால் ஆசிரமம் கட்டுவதற்கு பயன்படும். இதனைக் குறிப்பாக செட்டியாரிடம் சொல்வோம்” என்று கூறினார்கள். இந்தச் செய்தி எனக்குத் தெரிந்ததும் ஆடம்பரத்தை விரும்பாத யோகியை நினைத்து பிரமித்தேன். உழைத்து சம்பாதிக்கும் பணம் தனக்கும் நம்மை சார்ந்தவர்களுக்கும் எப்போதும் உதவவேண்டும் என்பதை சூட்சுமமாக சொன்ன பகவானுக்கு நன்றிகள் தெரிவித்துக்கொண்டேன்.

கண்கண்ட தெய்வம்

அன்று திருவண்ணாமலையில் திருகார்த்திகைத் திருநாள். அந்த நாளில் திருவண்ணாமலை மிகவும் விசேஷமாக இருக்கும். ஊரே விழாக்கோலம் பூண்டிருக்கும். எங்கும் பக்தர்கள் கூட்டம் நிரம்பி வழியும். அச்சமயத்தில் பெரிய தெருவில் மேற்கு திசையில் இருந்து கிழக்கு திசைப்பக்கமாக பகவான் நடந்து வந்துகொண்டிருந்தார்கள் யோகியுடன் பெருமாள் சடையன் ஐயாவும் மற்றும் ஒருவரும் வந்தனர். யோகி வெளியில் வரும் சமயத்தில் யாரேனும் ஒருவரையாவது அழைத்துக்கொண்டு தான் வருவார்கள்.

அப்போது பிள்ளையார் கோவில் வாசலில் யோகிக்கு நேரே வந்த ஒருவர் பலமாக யோகியின் தோளில் இடித்துவிட்டு

போய்விட்டார். யோகியை இடித்ததும் உடனிருந்தவர்களுக்கு பயங்கரமான கோபம் வந்துவிட்டது. அந்த நபரிடம், “உனக்கு கண்ணா தெரியவில்லை? சாமியை இடிச்சிட்டு நீ உன் இஷ்டத்திற்கு போற?” என்று கண்டபடி ஏசினார்கள். இவர்கள் திட்டுவது தன்னை தான் என்றுணர்ந்த நபர் அப்போது அவர்களை நோக்கி திரும்பினார். அவர் திரும்பியதும் தான் யோகியுடன் வந்த அந்த இரண்டு பேரும் சாமியை இடித்தவர் உண்மையிலே கண் பார்வையற்றவர் என்று தெரிந்தது. அவர்களின் மனம் ஏதோ சங்கடத்தில் ஆழ்ந்தது. ஆனாலும் சாமியை இடித்துவிட்டாரே என்று கோபமும் சற்று இருந்தது. தன்னுடன் வந்த இருவரையும் பகவான் சமாதானம் செய்தார்கள். பின்னர் தன்னை இடித்தவரை அன்புடன் நோக்கினார்கள் யோகி.

அவர் வருத்தத்துடன் காணப்பட்டார். அமைதியாக நின்று கொண்டிருந்த கண் பார்வையற்றவரை தன் ஒளி பொருந்திய கண்களால் ஒரு தீட்சண்ய பார்வை பார்த்தார் யோகி. என்னே ஆச்சரியம்... அந்த நபருக்கு கண் பார்வை வந்துவிட்டது. இருளாய் இருந்த அந்த நபரின் உலகம் யோகியின் அருளால் பிரகாசமான ஒளியால் நிரப்பப்பட்டது.

யோகியின் அன்பு

யோகியின் மீது அன்பு கொண்ட பக்தர்களில் ஒருவர் கலாசாகரம் ராஜகோபால். அவர் யோகிக்கு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று ஆசைப்படுபவர். யோகிக்குச் சிலை செய்யலாம் என்ற பேச்சு வார்த்தை எழுந்தபோதே பகவானின் சிலையை நான்தான் செய்வேன் என்று மிகவும் பிரியம் கொண்டு அதற்கு யோகியிடம் உத்தரவும் வாங்கியவர். யோகியின் சிலை செய்வதில் அத்தனை ஆர்வத்துடன் செயல்படத் தொடங்கினார். கலாசாகரம் ஐயா எந்த அளவுக்கு யோகியிடம் பக்திகொண்டு யோகியின் பால் அன்பு கொண்டாரோ, அதே அளவு அன்புடன் யோகியும் கலாசாகரம் ஐயாவிடம் இருந்தார்கள்.

கலாசாகரம் ஐயா நாங்கள் இருந்த வீட்டிற்குப் பக்கத்தில் தான் இருந்தார். அவருக்கு வயது அதிகம் என்பதால் அவரை பார்த்துக்கொள்ளுமாறு யோகி என்னிடம் சொன்னார்கள். “லெட்சுமண், கலாசாகரம் வயோதிகம் அடைந்துவிட்டார்.

ஆதலால் நாம் அவரை நாம் சிரமப்படுத்தவேண்டாம். நாம் கார் வைத்துள்ளோம். எனவே கலாசாகரம் அவர்கள் எப்போ தெல்லாம் இந்தப் பிச்சைக்காரனை பார்க்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறாரோ அப்போது அவரை நாம் நம் காரிலேயே அழைத்து வந்து செல்வோம். அவரை பார்த்துக்கொள்வோம்'' என்று கூறி என்னிடம் கலாசாகரம் ஐயாவைக் கவனித்துக் கொள்ளும் பொறுப்பை ஒப்படைத்தார்கள். யோகியின் தாயன்பை கண்டு பூரித்துப்போனேன்.

நெல்லிக்காய்

ஒருமுறை எனக்கு உடல்நிலை சீரற்று போனதால் அன்று இரவே மருத்துவமனைக்குச் சென்று சிகிச்சை பெற்று காலை 5.00 மணி அளவில் வீட்டிற்கு வந்தேன். நான் எப்போதும் ஆஸ்மரத்திற்கு காலை 7.00 மணி தரிசனத்திற்கு சென்று விடுவேன். அன்று காலையும் அதே போல் 7.00 மணி தரிசனத்திற்கு கிளம்பிக் கொண்டிருந்தேன். யோகியின் கார் எப்போதும் எங்கள் தெருவில் வலதுபக்கம் திரும்பி ஆஸ்மரத்திற்குச் செல்லும். அன்று யோகி டிரைவரை இடது பக்கம் திரும்புமாறு அறிவிக்க, டிரைவரும் இடது பக்கம் திரும்பினார். எங்கள் தெருவில் இடதுபக்கம் திரும்பினால் எங்கள் வீடு வரும். யோகி எங்கள் வீட்டின் அருகே காரை நிறுத்தச் சொல்லிவிட்டு எங்கள் வீட்டிற்கு பக்கத்து வீட்டின் திண்ணையில் அமர்ந்து என்னை நலம் விசாரித்து எங்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

காலையில் யோகியை காண செல்வதற்கு நான் தயாராகிக் கொண்டிருந்த சமயம் யோகியின் எதிர்பாராத வருகை மகிழ்ச்சியை அளித்தது. எங்களுடன் உரையாடிக் கொண்டிருந்த யோகி திடீரென்று, "செட்டியார், இந்தப் பிச்சைக்காரன் அதிகம் புகைபிடிக்கிறான். அதனால் இவன் நெல்லிக்காய் சாப்பிடுகிறான். இனிமே நீங்களும் நெல்லிக்காய் சாப்பிடுங்கள்'' என்று கூறினார். நான் புகைபிடிப்பேன்தான். அதனை நாடுக்காகச் சொல்லிய யோகியைப் பிரமித்துப் பார்த்தேன். இனிமேல் நீ இதனை செய்யக்கூடாது என்று யோகி கூறியிருந்தால் நான் அதை செய்திருக்க மாட்டேன். ஆனால் அதற்கு பதிலாக இதை செய் என்று கூறிவிட்டார். யோகி கூறியது முதல் நான் நெல்லிக்காயை சாப்பிடுகிறேன். நாளடைவில் புகைக்கும் பழக்கமும் என்னை விட்டுச் சென்றது.

தளவரிசைக் கல்

திருவண்ணாமலையில் ஆஸ்ரமத்தில் தியான மண்டபத்திற்கு தளவரிசைக் கல் பதிக்கப்பட வேண்டியிருந்தது. அதற்காக அதைத் தேர்வு செய்ய வேண்டும் என்பதால் நாங்கள் ஒருருக்குச் சென்றோம். அந்தக் கல் தயாரிக்கும் பேக்டரி ஓசூரில் இருந்தது. அதன் அலுவலகம் பெங்களூரில். ஒருருக்கு சென்று பேக்டரியில் தளவரிசைக்கல்லை தேர்வு செய்துவிட்டு வரலாம் என்று யோகியின் உத்தரவுப்படி ஜஸ்டிஸ் அருணாசலம் ஐயா, சாமிநாதன், சக்திவேல் மற்றும் நான், நாங்கள் நான்கு பேரும் சென்றோம்.

கல்லைத் தேர்வு செய்துவிட்டு மதிய சாப்பாட்டிற்கு என் மகன் இராமநாதன் வீட்டிற்கு சென்றோம். மதிய சாப்பாடு முடிந்ததும் அனைவரும் ஒன்றாக அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தோம். அப்போது யோகி போர்ச்சுக்கல் தலைவரைச் சந்தித்தபோது எடுத்த படம் என்னிடம் இருந்தது என் நினைவிற்கு வந்தது. ஜஸ்டிஸ் ஐயா, சாமிநாதன், சக்திவேல் மூவரும் அன்று மாலையே திருவண்ணாமலை செல்ல தயாராகியபோது நான் அந்தப் படத்தை சாமிநாதனிடம் கொடுத்து யோகியிடம் கொடுக்கச் சொன்னேன்.

அவரும் சரி என்று கூறி படத்தை வாங்கிக்கொண்டனர். அவர்கள் மூவரும் திருவண்ணாமலைக்கு செல்ல நான் ஓசூரில் தங்கிவிட்டேன். மறுநாள் சாமிநாதன், யோகியிடம் நான் கொடுத்தனுப்பிய படத்தைக் கொடுத்தார். அதனைப் பார்த்த யோகிக்கு அத்தனை சந்தோஷம் உதடுகளில் தவழ்ந்த சிரிப்பு அவர் கண்களிலும் தெரிந்திருக்கிறது. அந்த புன்னகையுடன் சாமிநாதனைப் பார்த்து "Our Chettiyar is there" என்று கேட்டிருக்கிறார்கள்.

நான் ஓசூரில் இருந்ததால் யோகி நம்ம செட்டியார் அங்கே இருக்கிறாரா? என்று கேட்டுள்ளார். நான் திருவண்ணாமலைக்கு சென்றதும் அனைவரும் என்னிடம் 'யோகி உங்களைக் கேட்டார்கள்' என்று கூறியதும் மனதிற்கு அத்தனை மகிழ்ச்சி. "நம்ம செட்டியார்" என்று யோகி கூறியிருக்கிறார் என்றால் யோகியின் அன்பு நமக்கு எந்த அளவிற்கு கிடைத்திருக்கிறது? நான் யோகியிடம் காட்டிய அன்பை விட யோகி என்னிடம், அவரது மற்ற பக்தர்களிடம் காட்டும் அன்பு நம்மை மெய்சிலிர்க்க வைக்கும்.

ராமர் வம்சம்!

காஞ்சி மகாபெரியவாளிடம் மிகவும் பக்தி கொண்டவர் ரா. கணபதி. இவர் மிகவும் பிரபலமானவர், ஒரு முறை காஞ்சி மகாபெரியவாளை தரிசிக்கச் சென்றிருந்தார். அப்போது பெரியவாள், கணபதி ஐயாவை நோக்கி “திருவண்ணாமலைக்கு போறது உண்டோ” என்று கேட்டார்கள். ரா.கணபதி, “போவேன் சாமி” என்று கூறியிருக்கிறார். அதற்கு பெரியவாள் தன் காதுகளுக்கு பின் கட்டைவிரல் வைத்து மற்ற விரல்களை விரித்து லேசாக முன்னும் பின்னும் வீசுவது போல் ஆட்டிக் காண்பித்து “பார்ப்பது உண்டா?” என்று கேட்டிருக்கிறார். பெரியவாளின் சைகை ரா.கணபதிக்குப் புரியவில்லை.

“சாமி யானையைக் குறிப்பிடுகிறார்களா?” என்று குழப்பியவர் பெரியவாளிடம், “சாமி நீங்கள் செய்யும் செய்கை எனக்கு புரியவில்லை” என்று கூறினார். அதற்கு பெரியவாள் “இரட்டை மட்டை விசிறி, விசிறி சாமியை பார்ப்பீரா?” என்று கேட்டுள்ளார். கணபதி அவர்கள், “இல்லை சாமி, நான் அந்தச் சாமியை பார்த்தது இல்லை” என்று பதிலளித்தார். “இனிமேல் திருவண்ணாமலைக்குச் சென்றால் அந்த யோகியை பார்த்து விட்டு வா. அவர் ராமர் வழி வம்சத்தில் வந்தவர்” என்று மகா பெரியவாள் அவரிடம் கூறினார்.

காஞ்சி மகா பெரியவாளிடம் பக்தி கொண்ட ரா.கணபதி, பெரியவாள் சொன்னது போலவே ஒருமுறை திருவண்ணாமலைக்கு வந்தபோது யோகியை வந்து தரிசித்து ஆசி பெற்றுச் சென்றார். தாயின் சொல்லை மீறாமல் பெற்றவளின் சொல்படி நடக்கும் குழந்தைக்கு வரும் உயரத்தை யாராலும் தடுக்க முடியாது அல்லவா? அது போலவே காஞ்சி மகாபெரியவாளின் சொல்படி நடந்த ரா.கணபதி அவர்களுக்கு கிடைத்த உயர்வு மிகவும் உன்னதமானது. ரா. கணபதி, நாளடைவில் யோகியின் அன்புக் குழந்தைகளுள் ஒருவர் ஆனார்.

யோகியிடம் மிகுந்த பக்தி கொண்டு அவரிடம் அன்புடன் இருந்தார். ரா.கணபதி ஐயா யோகியைக் காண வரும்போது யோகியே அவருக்குப் பழம் ஊட்டிவிடுவார். ரா. கணபதிக்கு ஊட்டிவிடுவதை பார்க்கும் மற்ற பக்தர்கள் நமக்கு யோகி ஊட்டிவிடும் வரம் கிடைக்கவில்லையே என்று எண்ணி ஏங்கித் தான் போவார்கள். பாவம் தன் அனைத்து குழந்தைகளுக்கும்

யோகி தன் அன்பையும் பாசத்தையும் சமமாகத்தான் தருகின்றார்கள். ஆனால் அந்த அன்பும் பாசமும் அவரவருக்கு ஏற்றார்போல் இருக்கும் என்பதை மற்ற பக்தர்கள் அறிந்து கொள்வதற்கு சிறிது காலம் ஆகலாம்.

திருமணம்

யோகியிடம் மிகுந்த அன்பும், பக்தியும் கொண்டவர் ராஜ லெட்சுமி அம்மா. அவரது மகனின் திருமணத்திற்கு யோகியையும் ஆசிரமத்தில் இருந்த அனைவரையும் அழைத்திருந்தார். அந்தத் திருமணத்திற்கு செல்வதற்காக ஆசிரமத்தில் ஒரு வேன் ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். அதில் வெளிநாட்டு பக்தர்கள், ஆசிரமத்திலிருந்த பக்தர்கள், வேலை செய்பவர்கள் அனைவரும் செல்வதாக இருந்தது. அந்த சமயம் யோகி என்னை அழைத்தார். நான் யோகிக்கு அருகில் சென்றேன். “லெட்சுமணன் அப்பா இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு நிறைய வேலை கொடுத்திருக்கிறார். அதனால் இந்தப் பிச்சைக்காரனால் திருமணத்திற்கு வரமுடியாது. எனவே நீங்கள் திருமணத்திற்கு சென்று வாருங்கள். திருமணம் சிறப்பாக நடக்கும்” என்றும் கூறினார்.

அப்போது டிரஸ்டி மணி “செட்டியார் காரில் தான் செல்வார். அவருடைய கார் சர்வீஸ்க்காக சென்றுள்ளது. செட்டியாரை எப்படி திருமணத்திற்கு அனுப்புவது சாமி?” என்று யோகியிடம் கேட்டார். அதற்கு யோகி “மணி, நாம் திருமணத்திற்கு செல்ல வேன் (சிறுந்து) ஏற்பாடு செய்தோம் அல்லவா? அந்த வேனின் முன்னிருக்கையில் செட்டியாரை அமர வைப்போம். மற்றவர் எல்லோரும் பின் இருக்கையில் அமரட்டும். செட்டியாருக்கும் தொந்தரவு இருக்காது” என்று கூறினார்கள்.

பின் நான் யோகியிடம் ஆசி பெற்றுக்கொண்டு, யோகியின் உத்தரவுப்படி திருமணத்திற்கு செல்ல தயாரானேன். வேனின் முன் இருக்கையில் நான் அமர்ந்திருக்க மற்றவர்கள் எல்லோரும் பின்னால் அமர்ந்திருந்தனர். யோகி அனைவரையும் ஆசிரவதித்து திருமணத்திற்கு எங்களை வழியனுப்பினார். யோகிக்கு பதிலாக என்னை அனுப்புகிறார் என்றால் நம்மை யோகி நல்ல விதமாக நினைத்திருக்கிறார் அல்லவோ? நம்மிடம் கொடுக்கும் பொறுப்பை நாம் சரியாக முடித்துக்கொடுப்போம்

என்று நினைத்து தானே நம்மை யோகி அனுப்பியிருக்கிறார் என்று எண்ணி வியந்தேன். யோகியின் அருளால் திருமணம் சிறப்பாகவே நடந்து முடிந்தது.

உதவும் வாய்ப்பு

ஆசிரமத்தில் 40-ம் நம்பர் கட்டிடம் கட்டத் திட்டமிட்டு அதை செயல்படுத்திக் கொண்டிருந்தோம். கட்டிடம் மேலெழும்பும் நேரத்தில் நன்கொடை வராத காரணத்தால் ஜஸ்டிஸ் அருணாசலம், கட்டிட காண்ட்ராக்டர் ஆஞ்சநேயரிடம் வேலையை நிறுத்தும்படி கூறியுள்ளார். கட்டிடம் மேலெழும்பாமல் இருப்பதை கவனித்த சாமி ஆஞ்சநேயரை அழைத்து "கட்டிடம் ஏன் மேலெழும்பாமல் இருக்கிறது," என்று கேட்க, "சாமி, நன்கொடை வராத காரணத்தால் வேலையை நிறுத்தும்படி ஜஸ்டிஸ் சார் கூறியுள்ளார்," என்று சொன்னார்.

அன்று காலையில் இதனை கேட்டுவிட்டு ஆசிரமம் வந்த சாமி மாலையில் என்னை அழைத்தார்கள். நானும் ஆசிரமம் சென்று யோகியை வணங்கி 'எதற்காக யோகி நம்மை அழைத்திருப்பார்கள்' என்ற சிந்தனையுடன் அவரைப் பார்த்தேன். அப்போது யோகி என்னிடம் "அப்பா கட்டிட வேலையை நிறுத்தக்கூடாது என்கிறார். செட்டியார், உங்களால் உதவு முடியும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. செய்து முடிக்கலாமா?" என்று கேட்டார். பகவானுக்கு நாம் செய்வது என்றாலே மனதுக்கு மகிழ்ச்சி அளிக்கும். பகவான் கேட்டு நாம் செய்வதென்றால் மகிழ்ச்சிக்கு சொல்லவா வேண்டும்? "பகவானின் ஆசிர்வாதம் இருக்கும்பொழுது எப்படியும் செய்து முடிக்கிறேன்" என்று கூறினேன்.

பகவான் ஆசிரமத்திலிருந்து கிளம்பும்போது அவர் வந்த கார் ஆசிரம கேட்டுக்கு வந்துவிட்டது. அப்போது மீண்டும் பகவான் என்னை அழைத்து "நான் சொன்னதை ஏற்பாடு செய்து விடலாமா?" என்றார். "பகவானின் ஆசிர்வாதத்தோடு செய்து முடிக்கிறேன்," என்றேன். என்னால் முடிந்த உதவியை செய்து கொடுத்தேன். கட்டிடம் மேலெழும்ப தொடங்கியது. யாரிடமும் எதையும் கேட்காத பகவான் என்னிடம் கேட்டது நான் செய்த புண்ணியம். தெய்வ காரியத்துக்கு உதவ தெய்வமே என்னிடம் கேட்டது எனக்கு கிடைத்த அருள் என்று தான் கூறவேண்டும்.

பக்திக்கு கிடைத்த பரிசு

தூய மனத்துடன் இறைவனிடம் அன்பு காட்டும் பக்தனுக்கு அனைத்து செல்வங்களும், சகல பாக்கியமும் கிடைக்கும் என்பது நமது அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. அப்படி பகவானை வேண்டியவர்கள் அனைவருக்கும் கேட்ட பாக்கியம் கிடைத்தது. அதுபோல பகவானின் அருளைப் பெற்ற பக்தக் குழந்தைகளில் ஆச்சியும் ஒருவர்.

ஒரு சமயம் பகவானின் உடல்நிலை மிகவும் சீரற்றிருந்தது. அச்சமயத்தில் பகவான் ஒரு துளி பால் கூட குடிக்க மாட்டார். எதுவும் சாப்பிடமாட்டார். அவருக்கு எதுவும் பிடிக்கவில்லை. சாப்பிடாமலிருந்தால் உடல்நிலை என்னவாகும் என்று நாங்கள் அனைவரும் பகவானை நினைத்து வருத்தம் கொண்டோம். ஆனால் ஆச்சியோ பகவானுக்காக சூப் செய்தார். பகவான் பாலைக்கூட குடிக்கவில்லை, இதில் சூப் வேறா? என்றுதான் அனைவரும் நினைத்தோம். ஆனால் ஆச்சியோ ‘‘பகவான் சாப்பிடுவார்’’ என்ற நம்பிக்கையில் அதனை செய்து பகவானுக் காக பணிபுரியும் பக்தர் ஒருவரிடம் கொடுத்தனுப்பினார்.

அந்த பக்தரோ ஆச்சி கொடுத்த சூப் டம்ளரை வாங்கிக் கொண்டு சற்று பயத்துடன் சாமியின் அறை கதவின் ஒரு பக்கம் மறைந்து நின்றுகொண்டு கையிலிருக்கும் டம்ளரும், தன் முகமும் மட்டும் தெரியும்படி எட்டிப் பார்த்தார். இதனை கவனித்த சாமி அவரை உள்ளே அழைத்தார்.

அந்த பக்தர் கையிலிருந்த டம்ளரை பகவான் பார்த்தார். அதை தரும்படி கேட்டார். சூப் டம்ளரை சாமியிடம் பக்தியுடன் கொடுக்க, அதனை பகவான் அவராகவே குடித்து முடித்தார். அவர் சூப் குடித்ததும் அனைவருக்கும் ஆச்சரியம்தான் மேலிட்டது. எதுவுமே சாப்பிடாத சாமி ஆச்சி வைத்த சூப்பை மட்டும் குடித்துவிட்டாரே என்று ஆச்சரியப்பட்டார்கள். சூப்பை ஆச்சி தான் செய்தார் என்று யாருமே சாமியிடம் கூறவில்லை. ஆனால் முக்காலமும் உணர்ந்த பகவானுக்கு யார் செய்தார் என்று தெரியாதா? தூய மனத்துடன் அன்பு பக்தியை பகவானுக்கு காணிக்கையாக்கியவர் ஆச்சி. பகவானுக்கு உணவளிக்கும் பாக்கியம் கிட்டியது எங்களுக்கு பெரும் மகிழ்ச்சியை தந்தது.

பார்க்க ஆசைப்பட்டது...

பகவானின் அருள் கிடைத்த பக்தர்கள், எண்ணற்றவர்கள். திருவண்ணாமலையில் இருப்பவர்களுக்கு மட்டும் பகவானின் அருள் கிடைக்கவில்லை. வெவ்வேறு ஊர், வெவ்வேறு நாடுகளிலிருந்தும் வரும் பக்தர்களுக்கும் சாமியின் அருள் கிடைத்தது. அப்படி பகவானின் அருள் கிடைத்த பக்தர்களில் சிலர் ஒன்றுசேர்ந்து கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் கானிமடம் என்ற இடத்தில் பகவானுக்கு கோவில் கட்டி அதன் கும்பாபிஷேகத்திற்கு காஞ்சன்காட்டிலிருந்து ஸ்ரீலக்ஷ்மி சச்சிதானந்த சுவாமிகளை அழைத்திருந்தனர். கும்பாபிஷேகத்தன்று சச்சிதானந்த சுவாமிகள் வந்தார். கும்பாபிஷேகத்தை வீடியோவில் பதிவு செய்தார்கள். அதனை சி.டியில் பதிவுசெய்து திருவண்ணாமலையில் பகவானுக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். பகவான் கும்பாபிஷேக பார்க்கவும் சி.டி.யும் வந்துவிட்டது. ஆனால் எப்படி பார்ப்பது என்று அங்கு இருந்தவர்களை பார்த்து கேட்டார்.

ஏனென்றால் ஆசிரமத்தில் அதற்கான வசதிகள் இல்லை. அதனால் பகவான் அப்படி கேட்டார். பகவான் எதற்கும் பிரியப்பட மாட்டார்கள். ஆனால் இன்று திடீரென்று இந்த சி.டி.யை பார்க்க பிரியப்படுகிறாரே. என்ன செய்வது என்று அனைவரும் யோசித்தனர். அங்கிருந்த பக்தர்களில் ஒருவர் செட்டியாரிடம் TV மற்றும் DVD Player-ம் இருக்குமே என்று கூறியிருக்கிறார். பின்பு எனக்கு தகவல் வர நான் என் வீட்டிலிருந்த TV மற்றும் DVD Player-யை ஆசிரமத்திற்கு கொண்டு சென்றேன். கொண்டு வந்த இரண்டையும் அமைத்துவிட்டு சி.டி.யை சுழல விட்டேன். கானிமடம் கும்பாபிஷேகம், ஒளிபரப்பானது.

அதில் ஸ்ரீலக்ஷ்மி சச்சிதானந்த சுவாமிகள் வரும் நிகழ்ச்சி வந்தது, அவர் வருவதை பார்த்த பகவான் அவரை வணங்கினார்கள் அவரை வணங்கியதும் "போதும் செட்டியார். நான் பார்க்க ஆசைப்பட்டதை பார்த்துவிட்டேன். எனக்கு ஸ்ரீலக்ஷ்மி சச்சிதானந்த சுவாமிகளில் தரிசனம் போதும். சந்தோஷம்" என்று சொல்லிவிட்டு TV-யை off - செய்ய சொல்லிவிட்டார். பகவான் ஏன் பிரியப்பட்டார் என்று அப்போது தான் அங்கிருந்த அனைவருக்கும் புரிந்தது. பகவானின் சந்தோஷத்திற்கு என்னால் முயன்ற உதவியை செய்ததில் எனக்கும் நிறைவு ஏற்பட்டது.

அப்பாவின் சொல்

நான் திருவண்ணாமலையில் பகவானுடன் சேர்ந்திருந்த நாளிலிருந்து ஒரு நாள் கூட என்னை எங்கும் பகவான் அனுப்பியது இல்லை. ஆசிரமத்தில் ஒரு சமயம் நன்கொடைகள் ஏதும் வராததால் சிறிது நெருக்கடியாக இருந்தது. அச்சமயத்தில் ஒரு காலைப்பொழுதில் எல்லோரும் பகவானுடன் சாப்பிடும் இடத்தில் அமர்ந்திருந்தபோது, டிரஸ்டி மணி, பகவானிடம் இது சம்பந்தமாகப் பேச செட்டியாரையும் அழைக்கலாமே என்று கூறியிருக்கிறார். பகவானும், என்னை அழைத்து வருமாறு டிரைவரிடம் கூறி அனுப்ப, டிரைவர் என்னிடம் வந்து "பகவான் உங்களை அழைத்தார்கள் ஐயா" என்று சொன்னார்.

திடீரென்று பகவான் ஏன் நம்மை அழைக்கிறார் என்று குழப்பத்தோடு ஆசிரமம் சென்றேன். பகவானைப் பார்த்ததும் காலில் விழுந்து வணங்கினேன். பகவானின் இரு பக்கத்திலும் எதிரிலும் ஆசிரமத்திலிருக்கும் பக்தர்கள் அமர்ந்திருந்தார்கள். எனக்குச் சாமிக்கு நேர் எதிரே உட்காருவதற்கு இடமிருக்க அங்கு சென்று அமர்ந்தேன். அப்போது மணி பகவானிடம், "சாமி நன்கொடைகள் இல்லாததால் பணம் கொஞ்சம் நெருக்கடியாக இருக்கிறது. செட்டியார் வெளியில் சென்று நமக்கு நன்கொடை தரும் பக்தரை பார்த்து வந்தால் கொஞ்சம் நன்றாக இருக்கும்" என்றார்.

உடனே சாமி "வேண்டாம், செட்டியார் எங்கும் செல்லக்கூடாது. அவர் எப்போதும் இங்கேயே தான் இருப்பார். அவர் வெளியில் சென்று முடிக்கும் காரியத்தை இங்கிருந்தே முடிப்பார் என்று அப்பா கூறினார்" என்றார். என்னை எங்கும் போகக்கூடாது என்று சொன்னதுடன் என்னை அவருடனே வைத்து பார்த்துக்கொண்டார்.

தாயிடம் செல்லும் குழந்தை

திருவண்ணாமலையில் நாங்கள் இருந்தபோது ஒரு சமயம் எனக்கு உடல்நிலை சரியில்லாமல் இருந்தது. என் மகள் உமையாளும், மருமகன் திண்ணப்பனும் அங்கு வந்திருந்தார்கள். எனக்கு பகவானைப் பார்க்க வேண்டும் என்று அவர்களிடம்

கூறினேன். அவர்கள் ஆசிரமத்திற்கு செய்தி அனுப்பினார்கள். பகவானைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்றால் முன்பே அவரிடம் அனுமதி கோரவேண்டும். பகவானுக்கு எனக்கு உடல்நிலை சரியில்லை என்ற தகவல் கிடைத்ததும், பகவானை தரிசிக்க அனுமதி அளித்தார்கள்.

என்னை என் மகளும், மருமகனும் பகவானின் ஆசிரமத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர். ஆசிரமத்தின் வாசலில் நாங்கள் வந்த கார் நின்றது. ஆசிரமத்தில் முன்னே கேட்டைத் திறந்து நான் மெதுவாக நடந்து வந்துகொண்டிருக்கையில் பகவான் உள்ளிருந்து வெளியில் வந்தார்கள். என்னை நெருங்கினார்கள். அதுவரை என் உடல்நிலை காரணத்தால் ஏற்பட்ட பயமும், பதற்றமும் பகவானின் திருமுகத்தை பார்த்ததும் சற்று குறைந்தது. என்னால் நடக்க இயலாத நிலை கண்ட பகவான், என் மாப்பிள்ளையிடம் “உங்களிடம் கார் இருக்கிறதா” என்று கேட்டார்கள். “இருக்கிறது சாமி” என்று மாப்பிள்ளை கூறினார்.

உடனே காரை எடுத்து ஆசிரமத்தின் உள்ளே வரச்சொன்னார்கள். பகவான் சொன்னபடி மாப்பிள்ளையும் காரை ஆசிரமத்தில் உள்ளே கொண்டுவந்தார்கள். இரும்பு கேட்டை தாண்டி அந்த மைதானம் போன்ற இடத்தில் கார் நுழைந்ததும் காரை திருப்பி அந்த கேட்டை நோக்கி நிறுத்த சொன்னார்கள். மாப்பிள்ளையும் யு வடிவில் காரை திருப்பி கேட்டின் முன் நிறுத்திய உடன் “செட்டியாரை பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும். மருத்துவரிடம் அழைத்துச் செல்லுங்கள்” என்று கூறி ஒரு மருத்துவரின் பெயரைகூறினார்.

“அந்த மருத்துவரிடம் இந்த பிச்சைக்காரன் அனுப்பினார் என்று கூறவேண்டும்” என்று சொன்னார்கள். நாங்களும் சரி என்று கூறிவிட்டு அந்த மருத்துவரை காணச் சென்றோம். அந்த மருத்துவமனையில் பகவான் குறிப்பிட்ட, மருத்துவர் இல்லை. எனவே நாங்கள் பகவானிடம் வந்து அந்த மருத்துவர் அங்கு இல்லை வேறு மருத்துவரிடம் சிகிச்சை பெறலாமா என்று அனுமதி கேட்டோம். சாமியும் அனுமதி அளிக்க நாங்கள் வேறு மருத்துவரிடம் சிகிச்சை பெற்று மீண்டும் வந்து பகவானைப் பார்த்து ஆசிர்வாதம் பெற்றேன்.

பிரதான் மந்திரி

ஆசிரமம் கட்டும் பணி நடந்துகொண்டிருந்த சமயம் அது. பகவானுக்குச் செய்வது என்றால் அனைவருக்கும் மிகவும் மகிழ்ச்சியே. அப்படிதான் நானும் ஆசிரமக் கட்டுமானப் பணிக்காக ஒரு சில சமயங்களில் என்னால் முடிந்த தேவையான தொகையை சேகரித்துக் கொடுத்தேன். கட்டுமானப் பணிகள் நன்றாக போய்கொண்டிருந்ததால் என் மனத்தில் எதுவும் தோன்றவில்லை. அதனால் சிறிது காலம் பணம் சேகரிப்பதற்கு எந்த முயற்சியும் எடுக்கவில்லை. நன்றாக நடந்து கொண்டிருந்த ஆசிரம கட்டுமானப் பணியில் திடீரென்று முடக்கம் ஏற்பட்டது.

அப்போது ஆசிரமத்தின் கட்டுமான பணிகள் ஓரளவு முடிந்திருந்தது. பிரதான் மந்திரின் மேற்கூரை போடவேண்டும். அதற்கு ரூபாய் 6.5 லட்சம் தேவைப்பட்டது. அதனால் வேலையில் முடக்கம் ஏற்பட்டது. அதுவரை எதுவும் தோன்றாத என் மனத்தில் பகவான் ஒரு வித உந்துதலை ஏற்படுத்தினார். பின் நானே மணியிடம் “பணத்திற்கு நான் ஏற்பாடு செய்யட்டுமா என்று சாமியிடம் அனுமதி கேட்டுச்சொல்லுங்கள்” என்றேன். மணியும் நான் சொன்னதை பகவானிடம் கூறி அனுமதி கேட்க, யோகியும் சந்தோஷம் என்று கூறி என்னை ஆசிர்வதித்து அனுமதி அளித்தார். பகவானின் அருளால் அவரின் உத்தரவுப்படி 6.5 லட்ச ரூபாய் வெறும் ஒரு மணி நேரத்தில் தொலைபேசியிலேயே சில அன்பர்களிடம் பேசி ஏற்பாடு செய்து முடித்தேன். கட்டுமான வேலைகளும் முன்பு போல் வேகமாக நடந்தன. நம்மால் உதவமுடியும் என்றால் பகவானே நம்மை ஒருவித ஈர்ப்புவிசையினால் செய்ய வைத்துவிடுவார்கள் என்பதனை உணர்ந்து கொண்டேன்.

எங்கும் நிறைந்தவன்

ஒரு சமயம் என் மகள் இடம் விற்றதில் இரண்டு லட்சம் ரூபாய் வந்தது. அந்தப் பணத்தை ஆசிரமத்திற்கு கொடுப்போம் என்று என்னிடம் நாங்கள் திருவண்ணாமலை வீட்டில் இருந்தபோது சொன்னாள். அந்தச் சமயம் ஆசிரமத்தில் டைனிங் ஹாலுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கும் வேலை இருந்தது. இதனை மறந்த நான் என் மகளிடம் “இப்போது அவசரமில்லை. பார்த்துக்கிட்டு

கொடுப்போம்'' என்று சொன்னேன். பிறகு நான் தர்ஷன் மந்திருக்கு சென்றேன்.

அங்கு சாமிக்குப் பக்கத்தில் ஒரு சின்ன ஜமக்காளம் போட்டிருக்கும். சாமியின் உத்தரவுப்படி நான் தான் அதில் உட்காரவேண்டும். அதற்கு அடுத்து நீள ஜமக்காளம் போட்டிருக்கும். அதில் மற்ற எல்லோரும் உட்காரவேண்டும். அதே போல் சாமியின் அடுத்த பக்கத்தில் இருக்கும்; அதில் பெண்கள் அமரவேண்டும். அன்று காலை தர்ஷன் மந்திரில் காலை 10.00 மணி அளவில் சாமி வந்து அமர்ந்தார். நாங்கள் அனைவரும் அமர்ந்தோம். பின் மணி கதவைச் சாத்தும்போது சாமி ''மணி இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு மணியும் வேண்டும். Moneyயும் வேணும். யாரோ இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு Money கொடுக்கறேன் என்று பேசிக் கிட்டாங்க. ஆனால் இப்போது யாரும் ஒண்ணுமே பேசமாட்டேங் கறாங்க'' என்றதும் நான் வெலவெலத்து போனேன்.

நாங்கள் வீட்டில் இருந்தபோது பேசியது பகவானுக்கு எப்படித் தெரியும்? என்று புரியாமல் என் மகளை பார்க்க அவளும் அதே தவிப்புடன் என்னிடம் இரண்டு விரலை காட்டி சொல்லுங்களேன் என்று சைகையில் சொல்லவும், நான் பகவானிடம், ''நாங்க தான் சாமி பேசிக்கிட்டோம். என் மகள் இரண்டு லட்சம் ரூபாய் தர்ரேன்னு சொல்லியிருக்கா சாமி'' என்று சொன்னேன். நான் சொன்னதும் பகவான், ''இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு செய்தி வந்துவிட்டது'' என்று திரும்பத் திரும்பச் சொன்னார்கள்.

பகவான் எங்கும் நிறைந்திருப்பவர் என்று தெரிந்திருந்தும் நான் ஏன் ஏன் மகளிடம் பிறகு பார்த்துக்கொள்ளலாம் என்று சொன்னேன். நான் தூணிலும் இருப்பவன், துரும்பிலும் இருப்பவன் என்பதை பகவான் எனக்கு உணர்த்துவதற்காக என்னை அப்படி சொல்ல வைத்தாரோ? என்று தெரியவில்லை. ஆனால், இனிமேல் பகவானிடம் எதையும் சொல்லாமல் இருக்கக்கூடாது என்பதை நன்கு புரிந்துகொண்டேன்.

ஞானிகளும் ரிஷிகளும்

''இந்த பூவுலகில் சஞ்சரிக்கும் மானிடன், தனது மனிதத் தன்மையை உணர்ந்து வாழ்ந்தால் அவன் மனிதன். மனிதர்களின் தன்மையையும் தன்னை சுற்றியிருக்கும் தெய்வத்தின் தன்மையையும் உணர்ந்து, கடவுள் படைத்த இந்த உலகிலிருக்கும்

இன்ப, துன்பங்கள் மாயை என்று அறிந்து அதற்கு அடிமையாகாமல் இறைவன் மட்டுமே மெய் என்று உணர்ந்து அதற்கான வழியில் சென்று இறைவனை கண்டு இறைவனுக்கு பிள்ளையாய் வந்தவர்கள் தான் ஞானிகள், முனிவர்கள், ரிஷிகள் எல்லலோரும். அப்படிப்பட்ட இறைவனின் பிள்ளைகளான ஞானிகளிடம் பழகுவது என்பது மத யானையிடம் பழகுவது போன்றது. அவர்களிடம் ரொம்ப நெருங்கவும் கூடாது, அவர்களை விட்டு விலகவும் கூடாது'' என்று பகவான் தேரடி வீட்டிலிருக்கும்போது எங்களிடம் கூறினார்கள்.

மூன்று முடிச்சு

என் மகள் உமையாளுக்கு வயது இருபத்தைந்து. திருமணம் ஆகி பத்து வருடங்கள் இருக்கும் தாங்க முடியாத வயிற்றுவலி, மதுரையில் சண்முகம் ஆஸ்பத்திரியில் அறுவை சிகிச்சைக்கு அனுமதிக்கப்பட்டு இருந்தார். தொப்புள் ஏரேனியா, பெப்டிக் அல்சர், அப்பண்டிசிட்ஸ் மூன்றும் வயிற்றில். மறுநாள் காலை 6.00 மணிக்கு அறுவை சிகிச்சை ஏற்பாடு.

மாப்பிள்ளை திண்ணப்பன் முதல் நாள் இரவு வந்தவர், உமையாளுக்கு மூன்று அறுவை சிகிச்சை ஒரேசமயத்தில் தாங்க மாட்டார், பிறகு ஒரு தேதியில்தான் சிகிச்சையை வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று சொன்னார். மறுநாள் மதுரையிலிருந்து திருவண்ணாமலை தேரடி வீட்டில் பகவானை பார்க்க உமையாளும் வள்ளியம்மையும்(தாயார்) சென்றார்கள். போகும் பொழுது மல்லிகைப் பூ வாங்கிச் சென்றார்கள். பகவானிடம் உமையாள் தாங்க முடியாத வயிற்றுவலி என்று கூற பகவான் Soul என்றால் என்ன என்று கேட்க, உமையாள் Soul என்றால் ஆன்மா என்று கூற, பகவான் ''அழியக்கூடிய உடம்பை பற்றி கவலை வேண்டாம். அழியாத ஆன்மாவை நினை'' என்று கூற உமையாள் சாமி எனக்கு தாங்கமுடியாத வயிற்று வலி என்று கூறி தன் வேதனையைச் சொன்னாள்.

உடனே சாமி முகம் மாறி உமையாள் கொண்டு வந்த மல்லிகை பூவை எடுத்து உதறினார்கள். அதில் மூன்று முடிச்சுகள் இருந்தன. உமையாளை பிளேடு வாங்கச் சொன்னார்கள். உமையாள் வாங்கி வந்தார். பகவான் மூன்று முடிச்சுகளை வெட்டி தன் தலையில் வைத்துக்கொண்டார்கள். மீதம் உள்ள மல்லிகைப்

பூ மாலையை உமையாளிடம் கொடுத்து ‘‘இந்தப் பிச்சைக்காரன் வயிற்றுவலியை எடுத்துக்கொண்டு விட்டார்’’ என்று கூறினார்கள். ரத்தம் இன்றி கத்தியின்றி பகவான் இருப்பிடமாகிய சன்னதித் தெருவிலேயே மல்லிகைப் பூவில் உமையாள் உடம்பில் அறுவைச் சிகிச்சை முடித்தார் பகவான்.

கண் சிகிச்சை முகாம்

தேவகோட்டையில் மதுரை அரவிந்த் கண் ஆஸ்பத்திரியுடன் கடந்த இருபது ஆண்டுகளாக 3,500 பேருக்கு இலவச கண்சிகிச்சை நடைபெற்றுள்ளது. பகவானின் அனுமதி பெற்று 1996 முதல் சுமார் 120 கிராமங்களுக்கு செய்தி கூறி ஒவ்வொரு வருடமும் ஆடிமாதம் முதல் ஞாயிற்றுக்கிழமை தேவகோட்டையில் இராம ஏகம்மை திருமண மண்டபத்தில் காலை 8.00 மணிமுதல் மதியம் 2.00 மணி வரை நடைபெறுகிறது. ஆரம்பத்தில் 100 பேருக்கு கண்புரை சிகிச்சை ஆரம்பித்து தற்போது 250 பேர் சிகிச்சை பெறுகிறார்கள். கிராம மக்களுக்கு ஆடி மாதம் ஆரம்பித்தவுடன் போன வருடம் இடது கண், இந்த ஆண்டு வலது கண் ஆபரேஷன் செய்துகொள்ளவேண்டும்; விசிறி சாமி பக்தர்கள் ஏற்பாடு செய்கிறார்கள் என்று பேசுவார்கள்.

சிவகங்கை மாவட்டத்தில் மொத்தத்தில் நம்பர் 1ஆக விசிறி சாமி பக்தர்கள் நடத்துவது இந்த இலவச கண் சிகிச்சை முகாம். சுவாமியின் 6 அடி உயர படத்தை வைத்து வணங்கி கிராம மக்கள் சந்தோஷப்படுவார்கள். இதில் மாப்பிள்ளை திண்ணப்பன் மற்றும் ஏ.ராஜு ஆகியோர் பொறுப்பு எடுத்து செயல்படுத்துகிறார்கள்.

பகவானின் பாதம்

பகவான் சமாதி ஆன பிறகு 2001ல் நீதியரசர் அருணாசலம், எட்டு பேர் கொண்ட கமிட்டி அமைத்து இருந்தார்கள். அந்த கமிட்டியில் பல விஷயங்களைப் பற்றி பேசினார்கள். பகவானின் பாதம், விசிறி, சிரட்டை, செங்கோல், அவை வைத்து தூக்கிவரத் தட்டு எல்லாம் வெள்ளியில் செய்து பாதபூஜை செய்ய வேண்டும் என்று திண்ணப்பன் கூறி, தான் தேவகோட்டையில் இவற்றைச் செய்து வருவதாக தன் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்கள். தேவகி அம்மா பகவான் பாத அளவை அளந்து திண்ணப்பனிடம்

கொடுத்தார்கள். தேவகோட்டையில் வெள்ளி வேலை செய்யும் சுப்பிரமணிய ஆசாரி அற்புதமாக பாதத்திற்கு குமிழ் வைத்து அதில் தங்க செயின் மாட்டும்படி அமைத்துக் கொடுத்தார்கள்.

வெள்ளிச் சாமான்களை திண்ணப்பனும் அவரோடு பணியாற்றிய வாசுதேவனும் எடுத்துக்கொண்டு இரவு 10.00 மணிக்கு புறப்பட்டு அதிகாலை 5.00 மணிக்கு திருவண்ணாமலை வந்தனர். என்னில்லத்தில் வைத்து காலையில் ஆஸ்ரமத்திற்கு எடுத்து சென்றோம். எல்லோருக்கும் ஆனந்தம். சுவாமி பிறந்த சுவாதி நட்சத்திரத்தில் ஒவ்வொரு மாதமும் சேலத்தில் உள்ள கல்லூரி ஆசிரியர் பாதபூஜை செய்கிறார். முரளிதர சுவாமியும், சேலம் நண்பரும் சுவாதி நட்சத்திரத்தில் கடந்த 15 ஆண்டுகளாக பாதபூஜை செய்து வருகிறார்கள்.

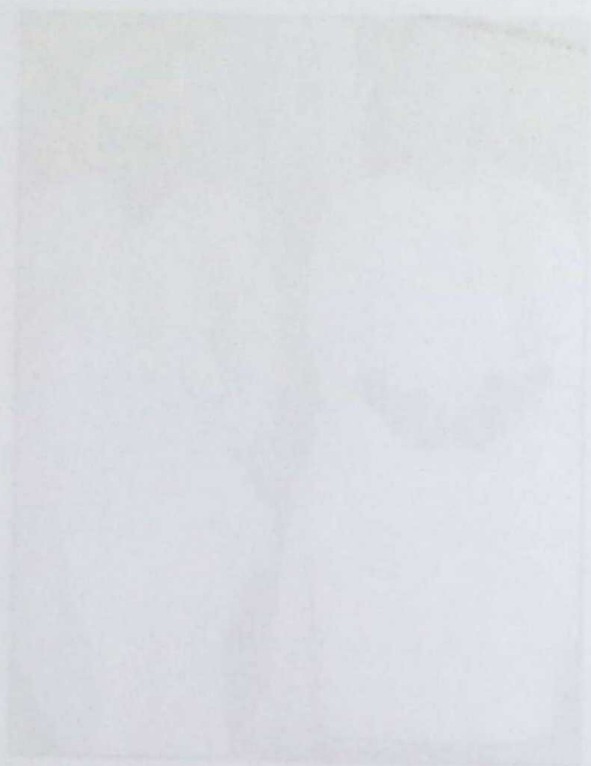
தேவகி அம்மாள் முன்னிலையில் 'பகவான் பாதத்தை' அருணாசலம் என்ற அறையில் இருந்து பாதபூஜை செய்பவர் தலையில் வைத்து சுமந்து வந்து பூஜை ஆரம்பம் ஆகும். பூஜை கிட்டத்தட்ட அரை மணிநேரம் நடைபெறும். பகவான் வந்து உட்கார்ந்து விட்டார்கள் என்று கூறும்பொழுது உணர்வு பூரணமாக உணர்வோம். பகவானுக்கு தேவகோட்டை முதல் திருவண்ணாமலை வரை பாதயாத்திரையாக சென்று பாதபூஜை செய்தபோது எந்த உணர்வு இருந்ததோ அதே உணர்வு பாதபூஜை செய்யும்போதும் ஏற்படும். பாதபூஜை முடிந்த பிறகு ஊஞ்சலில் வைத்து 'தாலாட்டு' பாடுவார்கள்.

திண்ணப்பன் திருவண்ணாமலை செல்லும்போதெல்லாம் பாதபூஜை செய்யும் பழக்கத்தை வைத்துள்ளார். உமையாள் 2006ல் உடல்நிலை பாதிக்கப்பட்டபோது பேரன் ஸ்ரீராம், மாப்பிள்ளை திண்ணப்பன் பாதபூஜை செய்து விபூதியை உமையாளுக்கு கொடுத்தவுடன் பூரண குணம் ஆனார்.

கலாசாகரம் ராஜகோபாலுடன் செட்டியார்

திருவுருவச் சிலை உருவான கதை

சாமிநாதன் அரவணப்பில்

சாமிநாதன் அரவணப்பில்
சாமிநாதன் அரவணப்பில்

திருவுருவச் சிலை உருவான கதை

இறைவன் வாழும் இடம் எது? இந்தக் கேள்வியை நம்மிடம் யார் கேட்டாலும், நம் மனத்தில் முதலில் தோன்றுவது கோவிலும், அங்கு இருக்கும் தெய்வீகத் தன்மையும், இறைவனின் சிலையும் தான். ஆம், இறைவன் எங்கும் நிறைந்து இருக்கிறார். எதிலும் எவற்றிலும் அவரைக் காணலாம் என்றாலும் நாம் அனைவரும் கடவுளைக் கண்டு தரிசிக்க செல்லும் இடம் கோவில்தான். மனித ரூபத்தில் வாழ்ந்த பகவான் யோகிராம் சுரத்குமார் ஸ்வாமிக்கு திருவண்ணாமலையில் ஆசிரமம் என்னும் கோவிலைக் கட்டி முடித்தாயிற்று. கோவில் என்று இருந்தால் அங்கு இறைவன் சிலை ரூபத்தில் காட்சி அளிப்பார் அல்லவா?

யோகியின் உருவத்தை சிலையாக செய்து ஆசிரமத்தில் பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டும் என்று அனைவரும் ஆசைப்பட்டோம். என்றாலும் ஆசிரமம்

கட்டும் முன்பே யோகியின் சிலை செய்ய வேண்டும் என்று யோகியிடம் உத்தரவு கேட்டவர்கலாசாகரம் ராஜகோபால் ஐயாதான். யோகிக்கு சிலை வைப்பதற்கு முன் கலாசாகரம் ராஜகோபால் ஐயா யார் என்பதை நாம் முதலில் தெரிந்து கொள்வோம்.

ஆயக் கலைகள் அறுபத்துநான்கு என்பது நாம் அனைவரும் அறிந்ததே. அறுபத்துநான்கு கலைகளுள் ஒன்று சிற்பம் வடிவமைப்பது. ஒவ்வொரு கலைக்கும் ஒவ்வொரு ரசனையும், தன்மையும் உண்டு அதுபோல சிற்பக் கலைக்கு மகிவும் முக்கியமானது 'கலைநயம்.' சிற்பத்தைக் கண்டால் அது சிற்பமா? அல்லது உண்மையான உருவமா? என்று நம்மை வியக்க வைக்கவேண்டும். சிலையில் அழகும் அமைதியும் அதன் குணமும் தவழ்ந்து வடியவேண்டும். இவையெல்லாம் நிறைந்தது தான் சிற்பம்.

ஆயக் கலைகளில் ஒன்றான வில் வித்தையில் மிகச்சிறந்து விளங்கியவர் பஞ்சபாண்டவர்களில் ஒருவரான அர்ஜுனன். அதுபோலவே அன்றைய காலகட்டத்தில் சிற்பக் கலையில் மிகவும் சிறந்து விளங்கியவர் 'சௌத்ரி' என்பவர். இந்தியாவில் சிற்பக் கலையில் சிறந்து விளங்கியவர் அவர்.

அந்த சௌத்ரியின் சீடனாக இருந்து சிற்பக்கலையைக் கற்றுத் தெரிந்துகொண்டவர்தான், கலாசாகரம் ராஜகோபால் ஐயா. அவர் சிலை செதுக்கி வைத்தால் அது தத்ரூபமாய் இருக்கும். அவர் செதுக்கிய தெய்வத்தின் சிலையை கண்டால் நாம் நம் மெய்மறந்து நிற்போம். அத்தனை அழகாக இருக்கும். சிலையில் இருக்கும் கண்கள் பேசும், உதடுகள் பூப் புன்னகைப் பூத்திருக்கும். வளைவு, நெளிவுகள் மட்டுமின்றி தலை முதல் பாதம் வரை கலைநயம் தழுவிச் செல்லும். ஒவ்வொரு இடமும் உயிர்ப் பெற்று சிற்பத்திற்கு உயிர் கொடுக்கும். இவை அனைத்தையும் கலாசாகரம் ஐயா செதுக்கும் சிற்பத்தில் காணலாம்.

திருவண்ணாமலையில் ரமண ஆசிரமம் உள்ளது. அங்கு ரமணர் சுவாமிகளின் உருவச் சிலையைச் செய்து கொடுத்தவர் கலாசாகரம் ஐயாதான். ஒருமுறை அவர், யோகியின் உருவச் சிலை செய்ய பகவானிடம் உத்தரவு கேட்டிருந்தார். ஆனால் யோகி "நாட் நௌ" (இப்போது வேண்டாம்) என்று கூறியிருந்தார்கள்.

கலாசாகரம் ஐயா, யோகியின் மீது பக்தி கொண்டதால் தினமும் சாமியின் தரிசனத்திற்கு வந்து செல்வார்கள். அப்படி ஒருமுறை ஸ்வாகத மண்டபத்தில் யோகியின் தரிசனத்திற்காக சென்றிருந்தேன் நான். எப்போதும் போல் முதல் வரிசையில் அமர்ந்திருந்தேன். யோகி திடீரென்று எழுந்து வந்து மூன்றாவது வரிசைக்கு சென்று ஒரு பக்தர் அருகில் அமர்ந்துகொண்டு அந்த பக்தருடன் பேசிக்கொண்டிருந்தார். யோகி யார் பக்கத்தில் அமர்ந்திருக்கிறார்? என்ன பேசினார்கள் என்ற கேள்விகள் மனத்தில் எழுந்தாலும் அதற்கான விடையை பஜனை நேரத்தின் போது திரும்பிப் பார்த்து தெரிந்துகொள்ள முடியாது.

அதனால் அச்சமயத்தில் அமைதியாக இருந்துவிட்டேன். யோகியின் தரிசனம் முடிந்தபிறகு தான் யோகி யார் அருகில் அமர்ந்து பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள் என்பது தெரிய வந்தது. யோகி, கலாசாகரம் ஐயாவின் பக்கத்தில் அமர்ந்து பேசியபோது அவரிடம் சிலை செய்வதற்கு உத்தரவு அளித்துள்ளார் என்பதை தெரிந்துகொண்டேன். யோகியின் உருவச்சிலை செய்யவேண்டும் என்பது அங்கிருந்த அனைவரின் ஆசையும்தான் என்றாலும் சாமியிடம் உத்தரவு கேட்டதற்கு சற்றே தயங்க தான் செய்தனர்.

கலாசாகரம் ஐயா தான் மிகவும் ஆசைப்பட்டு சாமியிடம் உத்தரவு கேட்டார்கள். முதலில் யோகி இப்போது வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டாலும் என்றாவது ஒரு நாள் யோகி உத்தரவு தருவார்கள் என்று மிகவும் ஆசையுடனும் பிரியத்துடனும் நம்பிக்கையுடனும் காத்திருந்தார். அதேபோல் யோகியும் அவருக்கு உத்தரவு தந்துவிட்டார். யோகி கலாசாகரம் ஐயாவிற்கு உத்தரவு தந்ததும் அங்கிருந்த அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சி, அனைவர் முகத்திலும் அத்தனை மகிழ்ச்சி. கலாசாகரம் ஐயா முகத்தில் எத்தனை ஆனந்தம்? எத்தனை பரவசம்? யோகியின் சிலையை செய்பவருக்கு அவரின் மனத்தில் இருக்கும் ஆர்வத்துடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் கூடவே சற்று கர்வமும், பெருமிதமும் சேர்ந்துகொண்டால் அதில் ஆச்சிரியப்படுவதற்கு ஏதுமில்லை.

ஆனால் கலாசாகரம் ஐயா மனத்தில் ஆனந்தமும் மகிழ்ச்சியும் மட்டும் தான் கடல் அலையாய் எழுந்தது. அவரிடம் எந்தவித கர்வமும் தேவையற்ற பெருமிதமும் இல்லை; அமைதியாக எப்போதும் போல் இருந்தார். யோகியின் ஆசிர்வாதத்துடன் சிலை செய்வதற்கான வேலைகள் வேகமாக நடக்கத் தொடங்கின. சிலை செய்வதற்காக முதலில் 'ஆஸ்' எடுக்கப்பட்டது. தினமும்

காலை ஒரு மணி நேரமும் கலாசாகரம் ஐயா 'ஆஸ்' எடுப்பதற்காக யோகி ஒதுக்கினார். அச்சமயம் யோகியுடன் கலாசாகரம் ஐயா மட்டும்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது யோகியின் உத்தரவு. ஆஸ் என்பது என்ன? என்று தோன்றுகிறது தானே?

முதலில் அரக்கு மெழுகில் சிலை செய்யப்பட்டு, அந்தச் சிலையை வைத்துதான் சிலைக்கான 'அச்சு' எடுக்கப்படும். அப்படி எடுக்கப்பட்ட அச்சிற்கு 'ஆஸ்' அல்லது 'மோல்டிங்' என்று பெயர். எடுக்கப்பட்ட அச்சில் தான் சிலைக்கான உலோகம் வார்க்கப்படும். இது அனைத்தும் உலோகச் சிலை செய்வதற்கான முறைகள் ஆகும். கல்லில் சிலை செய்வதற்கு வேறு விதிமுறைகள் உண்டு. ஆனால் இரண்டிற்கும் மிகவும் முக்கியமானது, சரியான அளவுகள் தான். இரு புருவங்களுக்கும் மத்தியில் இவ்வளவு தான் இடைவெளி இருக்க வேண்டும். புருவங்களின் அளவிற்கேற்பதான் கண்களின் அளவும் இருக்க வேண்டும். புருவம்; கண், இவை இரண்டையும் வைத்து மூக்கின் அளவை தீர்மானிப்பார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு உறுப்பிற்கும் ஒவ்வொரு அளவு உண்டு.

இதனை வைத்து தான் சிலை செய்வர். சரி நாம் ஆஸ் செய்வதற்கு வருவோம். ஆஸ் செய்வதற்காக மெழுகு கட்டிகள் வாங்கப் பட்டன. அந்த மெழுகினை கலாசாகரம் ஐயா வெயிலில் காயப்போட்டார்கள். மெழுகு கட்டிகள் வெயிலில் இருந்ததால் வெப்பத்தின் காரணமாக சிறிது இளக்கம் கொடுத்தது. இளக்கம் கொடுத்த அந்த கட்டிகள் தான் 'ஆஸ்' செய்வதற்கு ஏதுவானது. யோகி, 'ஆஸ்' செய்வதற்காக கலாசாகரம் ஐயாவுக்கு ஒத்துழைப்பு கொடுத்து ஒரு மணிநேரம் அசையாமல் இருந்தார்கள். அவரும் கலை நுணுக்கத்துடனும் பக்தியுடனும் மகிழ்ச்சியுடனும் மெழுகில் யோகியின் உருவத்தை வடிவமைப்பார்.

யோகி அசையாமல் இருந்தாலும் அவரது இடதுகை விரல்கள் மட்டும் சதா ஜபத்தில் அசைந்து கொண்டேயிருக்கும். இதனை கவனித்த கலாசாகரம் ஐயா யோகியின் கையைப் பிரித்துவிட்டார். யோகியோ அவரிடம், "அதனை மாற்ற முடியாது, பரவாயில்லை எவ்வளவு வருகிறதோ அப்படியே வரட்டும்" என்று அமைதியாக கூறிவிட்டார்கள்.

பின் என்ன செய்வது? கலாசாகரம் ஐயாவும் பதில் ஏதும் சொல்லாமல் அமைதியாக வேலையைத் தொடர ஆரம்பித்து

விட்டார். காலையில் ஒரு மணி நேரம் மட்டும் தான் யோகி அவருடன் இருப்பார். மற்ற நேரத்தில் சிலைக்காக யோகியை நான்கு கோணங்களில் பலவிதமாக புகைப்படம் எடுத்திருந்தார். புகைப்படங்களைப் பார்த்து மெழுகில் யோகியின் உருவத்தை வடிவமைத்துக்கொண்டிருப்பார்.

கலாசாகரம் ஐயா வயோதிகர் என்று அவர் தோற்றத்தைப் பார்த்து வேண்டுமானால் கூறலாம். ஆனால் அவரின் வேலைப்பாடுகளைப் பார்த்தால் அவர் வயோதிகம் ஆனவர் என்று சொல்ல முடியாது. வேலை செய்யும்போது அவரிடம் இருக்கும் வேகத்தை நான் என்னவென்று சொல்வேன்? ஓர் துடிப்பான சுறுசுறுப்பான இளைஞனை போல் செயல்படுவார். கைகளும், விரல்களும் சிலை வடிவமைக்கும் போது அதில் எத்தனை வேகத்தில் செயல்படுகின்றன? வேகமாக செயல்பட்டாலும் அவர் செய்யும் ஒவ்வொரு வடிவத்திலும் கலைநயம் நிறைந்திருக்கும்.

அரக்குக் கட்டிகளாய் இருந்த மெழுகு, அவரது கைவண்ணத்தில் யோகியின் திருவுருவமாக மாறியது. யோகியின் திருவுருத்தை அரக்கில் செய்தாகிவிட்டது. அடுத்தது மெழுகுச் சிலையிலிருந்து அச்சு எடுக்க வேண்டும். அதற்காக அரக்கு மெழுகில் இருந்த யோகியின் திருவுருவம் கிட்டத்தட்ட பதினெட்டு உருவ பாகங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டன. ஆம், அச்சு எடுப்பதற்காக அரக்கிலான யோகியின் திருவுருவத்தை சிரசு, உடம்பு, கைகள், கால்கள், பாதங்கள், என்று தனித்தனியாகப் பிரித்தார். இனி உருவப் பாகங்களுக்கு அச்சு எடுக்க வேண்டும். அச்சு எடுப்பதற்காக சில மண்வகைகளை பயன்படுத்துவர். கரையான் மண், களிமண், செம்மண், புத்துமண் ஆகியவற்றை ஒரு குறிப்பிட்ட விகிதத்தில் கலந்து அச்சு எடுப்பதற்கான மண் கலவையை தயார் செய்தார். அந்த உருவப் பாகங்களின் மீது கலந்து வைக்கப்பட்டிருந்த மண் கலவை பூசப்பட்டது. மண் கலவை பூசிய பின் உருவ பாகங்களில் ஒருவித மெழுகு பூசப்பட்டது. அந்த மெழுகு சற்று கனமாக பூசப்பட்டது. பின் அதன் மீது மீண்டும் மண் கலவையைப் பூசினார்.

மண் கலவை ஈரப்பதத்தை இழந்ததும், அதில் விரிசல் ஏதும் எழாமல் இருக்கவும் ஒவ்வொரு உருவப் பாகத்தின் முன்பகுதியும் பின்பகுதியையும் சேர்ந்தே இருக்கும் வகையிலும் 'பேல்கட்' என்னும் மெல்லிய தகடுகளால் உருவப் பாகங்களைப்

பூட்டினார். சிலை செய்வதற்காக 'ஆஸ்' எடுத்து அதிலிருந்து அச்சம் எடுத்து முடித்தாகிவிட்டது இனி அச்சுகளில் உலோகத்தை உருக்கி வார்த்து சிலையை மோல்டிங் செய்யவேண்டியது தான் பாக்கி.

யோகியின் சிலைக்கு உலோகம் வார்க்கும் பாக்கியம் பகவானின் மற்றொரு பக்தரான திண்டுக்கல் சிவசுப்ரமணியனுக்கு கிடைத்தது. யோகியின் சிலையை கலாசாகரம் ஐயா வடிவமைக்கிறார்கள், நானும் அவரும் நட்பாக இருக்கிறோம் என்பதனை அறிந்து கொண்ட சிவசுப்ரமணியன் என்னிடம் வந்து பேசினார். சிவசுப்ரமணியன் அவர்களிடம் பேசும் முன் நாம் அவரைப் பற்றி அறிந்து கொள்வோம். யோகியின் அன்பான பக்தர்களுள் அவரும் ஒருவர். அவர் திண்டுக்கல்லில் இருப்பதால் அவ்வப்போது திருவண்ணாமலைக்கு வந்து யோகியை தரிசித்துவிட்டு செல்வார். அவருக்கு திண்டுக்கல்லில் சொந்தமாக உருக்கு ஆலை இருந்தது.

சிவசுப்பிரமணியன், யோகியின் மீது மிகுந்த பக்தியும், அன்பும் கொண்டவர் என்பதை அவரது பேச்சிலேயே உணர்ந்து கொண்டேன். "யோகியின் சிலைக்கு உலோகம் வார்க்கும் பாக்கியம் எனக்கு வேண்டும்" என்று அவர் மனத்தில் இருந்ததை என்னிடம் கேட்டார். என்னால் எந்தப் பதிலும் சொல்ல இயலவில்லை. எப்படி சொல்ல முடியும்? சிலை செய்வதற்கு உண்டான பொறுப்பு அனைத்தும் கலாசாகரம் ஐயாவை சார்ந்ததே. அவரிடம் அல்லவா இதற்கான அனுமதி கேட்க வேண்டும்? அவர் மனம்கஷ்டம் அடைந்தால் என்ன செய்வது? சிவசுப்பிரமணியனும் மிகவும் பிரியத்துடன் அல்லவாகேட்கிறார்?

யோகியிடம் பக்தி கொண்டவர்களின் மனத்தைப் பற்றி நாம் சொல்லவா வேண்டும்? ஆனால் இவரது விருப்பத்திற்கு கலாசாகரம் ஐயா செவிமடுத்து சம்மதம் சொல்லவேண்டும். அவர் சம்மதம் தெரிவித்தாலும் யோகியின் உத்தரவு இதில் மிக மிக முக்கியம் ஆயிற்றே? யோகி என்ன சொல்வார்கள் என்று தெரியவில்லையே? அட ராமா.... இதென்ன புதுவித சோதனை? யார் மனமும் கஷ்டத்தில் துவண்டுவிடாமல் ஒரு நல்ல முடிவை காட்டுங்கள் என்று எண்ணிய நான், சிவசுப்பிரமணியத்திடம்,

“உங்கள் விருப்பத்தை கலாசாகரம் ஐயாவிடம் கூறுகிறேன். அவர் என்ன சொல்கிறார் என்று பார்ப்போம். அதன்பின் மற்றதை யோசிப்போம்” என்று அமைதியாக கூறினேன். அவரும் சரி என்று கூறிவிட்டு சென்றார். கலாசாகரம் ஐயாவிடம், சிவசுப்பிரமணியனின் விருப்பத்தை கூறினேன். “ஐயா திண்டுக்கல் சிவசுப்பிரமணியன் மிகவும் பிரியத்துடன் ஒரு வேண்டுகோளை நம்முன் வைத்துள்ளார்” என்றேன். என்ன விருப்பம், ? என்பது போல் கலாசாகரம் ஐயா என்னைப் பார்த்தார். “அவரது உருக்கு ஆலையில் யோகியின் சிலைக்கு உலோகம் வார்க்கவேண்டும் என்று மிகவும் விரும்புகிறார். அந்த பாக்கியத்தை எனக்குத் தரவேண்டும் என்று மிகவும் கெஞ்சுகிறார். இதனை உங்களிடம் நேரடியாக கேட்கத் தயங்கி கொண்டு என்னிடம் கேட்டார். என்னால் உங்களையும், யோகியையும் கலந்து ஆலோசிக்காமல் பதில் ஏதும் கூற இயலவில்லை. நான் உங்களிடம் சிவசுப்பிரமணியன் விருப்பத்தை கூறிவிட்டேன். இனி நீங்களும் யோகியும் என்ன சொல்கிறீர்கள் என்பதை பொறுத்து சிவசுப்பிரமணியனிடம் பேசுவோம்” என்று கூறினேன்.

இதனைப் பற்றி யோகியிடம் கேட்போம் என்று நானும், கலாசாகரம் ஐயாவும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போதே, டிரஸ்டி மணி “நாம் எங்கும் செல்லவேண்டாம். இங்கு ஆசிரமத்திற்கு பின்பக்கம் தற்போது உபயோகப்படுத்துவது போல் ஒரு உருக்கு ஆலை அமைத்து தருகிறேன். இங்கேயே சிலைக்கு உலோகத்தை வார்ப்போம்” என்று சற்றே கோபமான தொனியில் பேசினார். டிரஸ்டி மணி கூறியது, கேட்டு எனக்கு மிகவும் வேதனையாய் இருந்தது. ஏன் இப்படிப் புரியாமல் பேசுகிறார் என்று கலாசாகரம் ஐயாவிடம் வேதனையாக கேட்டேன். அதற்கு அவர், “மணி என்ன சொல்கிறாரோ சொல்லட்டும், நாம் யோகியிடம் உத்தரவு கேட்போம்” என்றார். காலை தரிசனத்திற்கு கலாசாகரம் ஐயா சென்றார். ஒளி பொருந்திய முகத்தில் சிறிதாய் புன்னகை தவழ தரிசனம் அளித்தார் யோகி. கலாசாகரம் ஐயா யோகியைத் தரிசித்து விட்டு பின் சிவசுப்பிரமணியனின் விருப்பத்தைக் கூறி திண்டுக்கல்லில் உள்ள உருக்கு ஆலையில் சிலைக்கான உலோகம் வார்க்கலாமா சாமி? என்று யோகியிடம் உத்தரவு கேட்டார். சிவசுப்பிரமணியன் விருப்பம் நிறைவேறுமா? என்ற ஆவலில்

அவர், யோகியின் பதிலுக்காக காத்திருந்தார். யோகி அழகாய் புன்னகைத்துக் கொண்டே , “நாம் திண்டுக்கல்லுக்கு சென்று அந்த உருக்கு ஆலை சரிபடுமா என்று பார்த்துவிட்டு வருவோம்” என்று கூறினார். இதனைக் கேட்டதும் கலாசாகரம் ஐயாவிற்ரு எத்தனை மகிழ்ச்சி. அன்று இரவே திண்டுக்கல் செல்வது என்று முடிவானது. அவருக்கும் அவரது மனைவிக்கும் திருவண்ணாமலையிலிருந்து திண்டுக்கல்லுக்கு செல்ல ரயிலில் முதல் வகுப்பில் பயணச்சீட்டு பெறப்பட்டது.

1996ல் மார்ச் மாதம் 7ம் தேதி அன்று தான் திருவண்ணாமலையிலிருந்து திண்டுக்கல்லுக்கு செல்ல இருந்தது. இரவு 8.30 மணிக்கு ரயில். அன்று மாலை 5.30 மணியளவில் திடீரென்று என்னை யோகி அழைப்பதாக செய்தி வந்தது. ஏன் யோகி நம்மை அழைக்கிறார்கள்? என்ற யோசனையுடன் வேகமாய் ஆசிரமம் நோக்கிச் சென்றேன். யோகியைப் பார்த்ததும் வணங்கிவிட்டு நின்றேன். யோகி என்னைப் பார்த்து புன்னகைத்துகொண்டே “செட்டியார், நமக்கு திண்டுக்கல்லில் தொடர்பு இருக்கிறது. கலாசாகரம் அவர்கள் வயோதிகம் ஆனவர். எனவே நாமும் அவருடன் சென்று வரலாமா?” என்று கேட்டார்கள்.

சிலை செய்யும் பாக்கியம் கலாசாகரன் ஐயாவிற்ரு கிடைத்தது. சிலைக்கான உலோகத்தை தன் உருக்கு ஆலையில் வார்க்கும் பாக்கியம் தனக்கு தந்தருள வேண்டும் என்று கேட்ட சிவசுப்பிரமணியனுக்கு அந்த பாக்கியம் கிடைக்கும் தருவாயில் இருக்க, யோகி நம்மை அழைத்து சிலை செய்யும் இடத்தை பார்ப்பதற்கு அவருடன் சென்று வரலாமா என்று கேட்கிறார் களே? கேட்காமலே நமக்கு இப்படி ஒரு பாக்கியம் கிடைக்குமா? என்று மகிழ்ச்சியில் வியந்து போன நான், யோகியிடம் “சாமி உத்தரவு கொடுத்தால் போயிட்டு வரலாம் சாமி” என்று மகிழ்ச்சியுடன் கூறினேன்.

உடனே யோகி டிரஸ்டி மணியைஅழைத்து “மணி திண்டுக்கல்லுக்கு கலாசாகரம் ஐயாவுடன், செட்டியாரும் போகிறார். எனவே அவருக்கும் ரயிலில் முதல்வகுப்பில் பயணச்சீட்டுக்கு பதிவு செய்வோம்” என்று கூறினார். மணியும் பகவானின் உத்தரவை ஏற்று திருவண்ணாமலை ரயில் நிலையத்திற்கு போன் செய்து பேசினார். போனில் பேசிய தகவலை யோகியிடம் மணி கூறினார். “சாமி, திருவண்ணாமலையில் இருந்து

திண்டுக்கல்லுக்கு செல்ல முதல்வகுப்பு பயணச்சீட்டு இரண்டு தான் ஒதுக்கப்பட்டு உள்ளதாம் சாமி'' என்று மணி அவர்கள் கூறியதும் யோகி சற்றும் யோசிக்காமல், தன் மந்தகாசப் புன்னகையுடன் ''சரி மணி அப்போ அந்த ரயில் எங்கிருந்து வருகிறது,'' என்று கேட்டார்கள். ''காட்பாடியிலிருந்து வருகிறது சாமி'' என்று கூறினார். ''சந்தோஷம் அப்போ காட்பாடியிலிருந்து திண்டுக்கல்லுக்கு முதல்வகுப்பில் செல்ல பயணச் சீட்டு வாங்குவோம்'' என்று யோகி கூறியதை கேட்டதும் அனைவரும் உறைந்து போயினர். நானும் ஆச்சரியத்தில் உறைந்து தான் போனேன். முதல்வகுப்பில் பயணச்சீட்டு இல்லையென்றால் வேறு ஏதாவது மாற்றுவழி யோசிக்கலாம் தான். அதற்காக காட்பாடியில் இருந்து திண்டுக்கல்லுக்கு பயணச்சீட்டு பெறுவதா? அதுவும் முதல்வகுப்பில் காச அதிகமாகுமே, அதற்கு நம்மிடமிருக்கும் காரிலேயே சென்று வந்துவிடலாமே? என்று எண்ணினேன்.

ஆனால் யோகியின் அன்பும், அருளும் ஒவ்வொருவரிடமும் எவ்வளவு ஆழமாக இருக்கிறது என்பதனை பகவானின் செயலிலே கண்டுகொள்ளலாம். நானும் அதனை கண்டு கொண்டேன். எல்லா நல்ல காரியங்களுக்கும் யோகி என்னையும், ஆச்சியையும் என் குடும்பத்தையும் ஏதாவது ஒரு விதத்தில் உள்ளே கொண்டு வந்துவிடுவார்கள். சிலை செய்யும் காரியத்தில் மட்டும் விட்டுவிடுவார்களா என்ன?

யோகியின் அணைப்பில் இருக்கும் நம்மை என்றும் விட மாட்டார்கள் என்பதனை உணர்ந்தேன். யோகியின் உத்தரவுப் படி காட்பாடியிலிருந்து திண்டுக்கல்லுக்கு செல்ல முதல்வகுப்பில் பயணச்சீட்டு பெறப்பட்டது. கதிரவன் மறைந்து சந்திரன் தன் பவனியை வானவீதியில் தொடர்ந்து கொண்டிருந்த நேரம், இரவு 8-30 மணிக்கு யோகியின் ஆசியுடன் நான், கலாசாகரன் ஐயா, மற்றும் அவரது மனைவி மூவரும் ரயிலில் ஏறினோம். காட்பாடியிலிருந்து பயணிகளை சுமந்துகொண்டு வந்த ரயில் திருவண்ணாமலையில் சிலரை இறக்கிவிட்டு மீண்டும் சில பயணிகளை தன்னுள் நிரப்பிக்கொண்டு திண்டுக்கல்லை நோக்கி புறப்பட்டது. ரயில் சென்ற வேகத்தில் வந்த தென்றல் காற்று அனைத்து பயணிகளையும் தழுவ ஜன்னல் வழியே தெரிந்த நிலவும், நட்சத்திரங்களும் வான் மங்கையை அலங்கரித்துக் கொண்டு இரவு வணக்கத்தை சொல்லியது.

நிலவை கண்டதும் யோகியின் நினைவு வந்தது. ஒரு முறை ஆச்சியும் அவரது தோழியும் யோகியுடன் பெளர்ணமி அன்று கிரிவலம் வந்தார்கள். அப்போது யோகி முழுமதியைச் சுட்டிக்காட்டி ஆச்சியிடம் "இது என்ன அம்மா?" என்று கேட்டார்கள். யோகியின் கேள்வி ஆச்சிக்கு விசித்திரமாக இருந்தாலும் அமைதியாக "நிலா சாமி" என்று கூறினார். யோகி "ஓ..." என்று சிறுபிள்ளைப்போல் முகபாவத்தை மாற்றி கூறி அழகாய் புன்னகைத்தார். இந்த நிகழ்வு என் நினைவுக்கு வர, கண்ணனின் லீலைகளைச் காணும் பாக்கியம் நமக்கு கிட்டிவிட்டதே என்று எண்ணி மகிழ்ந்தேன்.

கதிரவன் தன் தங்க கதிர்களுடன் வானில் தோன்றி உலகின் இருளை போக்க தன் பவனியைத் தொடங்கிய காலை நேரம். நாங்கள் வந்த ரயில் மார்ச் 8ம் தேதி ரயில் நிலையத்திற்கு வந்துவிட ரயிலில் இருந்த பயணிகள் இறங்கினர். காலை நேர பரபரப்பை காட்டிக் கொண்டிருந்த ரயில் நிலையத்தில் நானும் கலாசாகரம் ஐயாவும் மற்றும் அவரது மனைவியும் இறங்கி நடக்க, எங்கள் மூவரையும் அழைத்துச் செல்ல என் மாப்பிள்ளை திண்ணப்ப செட்டியாரும், என் மகன் மீனாட்சிசுந்தரமும் ரயில் நிலையத்திற்கு வந்தனர்.

நாங்கள் மூவரும் அவர்களுடன் என் மகள் வீட்டிற்குச் சென்றோம். அங்கு காலை உணவை முடித்தபின் நாங்கள் அனைவரும் சிவசுப்பிரமணியனின் உருக்காலைக்கு சென்றோம். எனக்கோ உருக்காலை பற்றி ஒன்றும் தெரியாது. ஆங்காங்கே பள்ளம் மேடும் இருக்க ஒவ்வொரு பள்ளத்திலும் உலோகத்தை உருக்கும் அடுப்பும், அதற்கான பாத்திரமும் இருந்தது. அங்கிருக்கும் ஒவ்வொன்றும் பிரமாதமாய் மற்றும் பிரமாண்டமாய் காட்சியளித்தது. அந்த உருக்காலையின் வடிவமைப்பு தோற்றம் அனைத்தும் கலாசாகரம் ஐயாவிற்கு பிடித்துவிட்டது என்பதனை அவர் முகத்தில் தெரிந்த சந்தோஷமே கூறிவிட்டது. என்றாலும் அவரது பதிலுக்காக அனைவரும் காத்திருந்தோம். அவர் மகிழ்ச்சியுடன் "இங்கே யோகியின் சிலைக்கு உலோகம் ஊற்றலாம், யோகியிடம் உத்தரவு கேட்டு பின் வேலையைச் செய்வோம்" என்று கூறியதும் எங்கள் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியாய் இருந்தது.

சிவசுப்பிரமணியனோ சந்தோஷத்தில் திக்குமுக்காடிப் போனார். யோகியின் சிலை நம் உருக்காலையில் ஊற்றும் பாக்கியம்

கிடைத்ததே என்ற மகிழ்ச்சி. இது எனக்கு கிடைத்த பாக்கியம் என்று கண்கலங்க பூரித்துப் போனார். ஆசிரமத்திற்கு உடனே போன் செய்து கலாசாகரம் ஐயா, டிரஸ்டி மணியிடம், “இந்த உருக்காலை நன்றாக இருக்கிறது. எல்லா வசதியும் உள்ளது. சிலைக்கு உலோகம் ஊற்ற ஏற்ற இடமாக உள்ளது. யோகியிடம் உத்தரவு கேட்டு பின் மற்ற வேலைகளை தொடங்கலாம். நாங்கள் உருக்காலையை பார்த்துவிட்டோம் என்பதனை யோகியிடம் கூறிவிடுங்கள்” என்று கூறினார். பின் மார்ச் 9ம் தேதி நாங்கள் மூவரும் திண்டுக்கல்லில் இருந்து திருவண்ணாமலைக்கு சென்றோம். காலையில் கதிரவனின் பவனியுடன் எங்கள் பயணம் தொடர திங்களின் அன்றைய பயணம் முடியும் மாலை வேளையில் எங்கள் பயணமும் முடிந்தது. மாலை திருவண்ணாமலைக்கு வந்ததும் ஆசிரமத்தில் யோகியைத் தரிசித்து அனைத்து விஷயங்களையும் கூறினோம். யோகிக்கு அத்தனை மகிழ்ச்சி, அருள் சிந்தும் முகத்தில் தழுவிய அந்த மந்தகாச புன்னகையில் கருணை பொழியும் கண்களும் சேர்ந்து சிரித்தது.

யோகி “சரி சந்தோஷம், அப்போ அங்கேயே இந்தப் பிச்சைக்காரனின் சிலைக்கு உலோக ஊற்றலாம்” என்று உத்தரவு தந்தார்கள். பின் என்னிடம், “செட்டியார், சிலைக்கு உலோகம் ஊற்றும்போது ஆச்சியும் உடன் இருக்க வேண்டும்,” என்று கூறினார்கள். நானும் மிகவும் சந்தோஷத்துடன் “சரிங்க சாமி” என்று கூறினேன். ஆச்சிக்கு விஷயம் தெரிந்ததும் அவ்வளவு மகிழ்ச்சி. உண்மையில் நெகிழ்ந்து போனார். சிலைக்கு உலோகம் ஊற்றுவதற்காக செய்த அச்சுக்களை வைக்கோலை முறிக்கி அதனை கொண்டு அந்த அச்சுக்களை பாதுகாப்பாக சுற்றி வைத்தார். சிலைக்கு உலோகம் ஊற்றுவதற்காக திண்டுக்கல்லுக்கு கிளம்பவேண்டிய நாளும் வந்தது.

1996 ஏப்ரல் 1ம் தேதி திங்கள்கிழமை திண்டுக்கல் கிளம்ப இருந்தோம். சிலைக்கான அச்சுக்கள் 18 பாகங்களாக இருக்க அதனை வைக்க ஒரு சிற்றுந்து (வேன்) ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. அந்த சிற்றுந்தில் சிலைக்கான அச்சு பாகங்களை ஏற்றிக் கொண்டிருக்க அங்கு நான், ஆச்சி, கலாசாகரம் ஐயா மற்றும் அவரது மனைவி அனைவரும் அமர்ந்திருந்தோம். வேனின் பக்கத்தில் யோகியும் நாற்காலியில் அமர்ந்திருந்தார்கள். நாங்கள் செல்வதற்காக மதுரை ராஜூவின் காரை ஏற்பாடு

செய்திருந்தோம். அந்த கார் ஆசிரமத்தின் வாசலில் நிற்க அதனை யோகி கவனித்துவிட்டு எங்களிடம் “அது யார் கார்” என்று கேட்டார். நாங்களும் யோகியிடம் “அது மதுரை ராஜுவின் கார் சாமி, நாங்கள் செல்வதற்காக ஏற்பாடு செய்தது” என்றோம்.

உடனே யோகி “காரை உள்ளே வரச் சொல்வோம்” என்றார்கள். கார் ஆசிரமத்தில் உள்ளே யோகியின் உத்தரவுப்படி வந்தது. யோகி காரையும், (சிற்றுந்து) வேளையும் மூன்று சுற்று சுற்றி வந்தார்கள். யோகியும் அடிக்கடி மணி என்ன ஆகிறது? என்று கேட்டுக்கொண்டே இருந்தார். நாங்களும் 7.00மணி சாமி, 7.10 மணி சாமி என்று கூறிக்கொண்டே இருந்தோம். ராகு காலம் ஆரம்பம் ஆகும் முன் அனுப்பி வைப்பார்கள், அதற்கு தான் நேரம் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார்கள் என்று நினைத்தோம். இப்போது யோகி “மணி என்ன ஆச்சு” என்று கேட்க மணியைப் பார்த்த எங்களுக்கு தூக்கிவாரி போட்டது.

காரணம் மணி 7.37, ராகுகாலம் 7.30 மணியிலிருந்தே தொடங்கிவிடும்? யோகி என்ன சொல்ல போகிறார்களோ? தெரியவில்லையே? என்று தவிப்புடனே யோகியிடம் பதிலளித்தோம். “சாமி மணி 7-37 ஆயிடுச்சு சாமி” என்று கூறினோம். உடனே யோகி புன்னகைத்துக் கொண்டே “சரி சந்தோஷம், நாம் கிளம்புவோம். கார் முன்னாடி போகட்டும் பின்னாடி வேன் வரட்டும். சந்தோஷமாய் யோயிட்டு வருவோம்” என்று கூறி எங்களை ஆசிரிவதிக்கவும் அனைவரும் திருதிருவென்று முழித்தோம்.

யோகி எங்களை பார்த்து சிரித்துக்கொண்டே “புறப்படுவோம்” என்று உற்சாகமாய் கூற நாங்கள் நான்கு பேரும் காரில் ஏறினோம். கார் முன்னே செல்ல பின்னே வேன் வந்தது. ஆதவன் வான்வீதியில் தன் ஒளியுடன் உலா வந்துகொண்டிருக்க ஆதவனுடனே எங்கள் பயணமும் தொடர்ந்தது. நாங்கள் சென்ற கார் திண்டுக்கல் நோக்கி செல்ல என் மனமோ வேறொரு சிந்தனையில் லயித்திருந்தது. எந்தவொரு நல்ல விஷயத்தையும் நல்லநேரத்தில் ஆரம்பிக்க வேண்டும். ராகு காலம், எமகண்டம், குளிகை இது போன்ற நேரங்களில் ஆரம்பிக்க கூடாது அல்லவா? ஆனால் யோகி இன்று செய்தது நமக்கு ஆச்சரியமாக அல்லவா இருக்கிறது?

நல்ல நேரத்தில் கிளம்புவதற்காகத் தான் மணி கேட்கிறார் என்று நினைத்தால், சரியான ராகுகாலம் ஆரம்பித்த பிறகு

அல்லவா நம் அனைவரையும் புறப்படச் சொன்னார்கள். சிலைக்கு உலோகம் ஊற்றப் போவது எத்தனை பெரிய காரியம்? அதற்கு நல்லநேரத்தில் தானே கிளம்பச் சொல்லவேண்டும். ஏன் யோகி இப்படிச் சொன்னார்கள்? என்று நான் என் மண்டையை குடைந்து கொண்டிருந்த சமயம், என் மனசாட்சி என்னிடம் கேள்வி கேட்டது.

இந்த கேள்விகளை எல்லாம் நாம் சாமியிடம் கேட்டிருக்கலாமே? என்று கேட்டது. அது எப்படி முடியும்? யோகியிடம் இதனை எப்படி கேட்கமுடியும்? சாமியிடம் இதனை கேட்டு பகவான் கோபம் கொண்டால் என்று நினைத்த சமயம் அடுத்த கேள்வி எழுந்தது. சாமிக்கு ஏது அப்பா, நல்ல காலம்? ராகு காலம்? காலம், நேரம் எல்லாம் வரையறுத்தது கடவுளா? இல்லை மனிதனா? சொல்லுமய்யா? என்று என் மனமே என்னை கேள்வி கேட்க, நான் அமைதியாகி போனேன். மனம் கேட்கும் கேள்விக்கு மட்டும் நம்மால் சொல்ல முடியாது. அது நியாமானது தான். இறைவனின் பார்வைக்கு அனைத்தும் நல்ல நேரங்களே. மனிதனுக்கு மனிதனால் சில குறிப்பிட்ட விஷயங்களுக்காக நேரங்கள் வரையறுக்கப்பட்டது தான் நல்லநேரம், ராகுகாலம், குளிகை போன்றவை.

இப்படி என் எண்ணக் குதிரை ஓடிக்கொண்டிருக்க அதனை விட வேகமாக நாங்கள் சென்ற கார் சென்றது போல நான் எண்ணங்களை விட்டு வெளியில் வந்த சமயம், கார் திண்டுக்கல்லை நெருங்கிவிட்டது. ஆதவனும் தன் பயணத்தை முடித்துக் கொள்ளப் போகிறார் என்பதனை உணர்த்தும் மாலைப் பொழுது சரியாக மாலை 4.00 மணிக்கு திண்டுக்கல் வந்தடைந்தோம்.

திண்டுக்கல் வந்ததும் ஆசிரமத்திற்கு போன் மூலம் தகவலை சொல்லிவிட்டு, உருக்காலையில் அனைத்து உருவப்பாக அச்சுக்களையும் வேனிலிருந்து எடுத்து வைத்தோம். யோகியின் அருளால் பாக அச்சுக்களுக்கு எந்த பாதிப்பும் ஏற்படவில்லை.

சிலைக்கு உண்டான உலோகத்தை உருக்கி ஒவ்வொரு பாகத்திலும் ஊற்றவேண்டும். சிலைக்கு பித்தளை உலோகம் ஊற்றுவது என்பது ஏற்கெனவே முடிவாயிருந்தால், அதற்கான உலோகம் சிக்கிமே சேர்ந்தது. 1996ல் ஏப்ரல் 3ம் தேதி முதல் சிலைக்கு உலோகம் ஊற்றும் வேலை ஆரம்பம் ஆனது. சிலைக்கு உலோகம் ஊற்ற அமைதியான இரவு நேரத்தை தேர்ந்தெடுத்தார்

கலாசாகரம் ஐயா. இரவு பொழுதில் எந்தத் தொந்தரவு இருக்காது என்பதால் அமைதியாக வேலையைப் பார்க்கலாம் என்று இரவுப் பொழுதே தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது.

சிவசுப்பிரமணியனுக்கு அத்தனை ஆனந்தம், அவ்வளவு ஆர்வமாக ஒவ்வொன்றையும் செய்தார். ஆர்வம் மட்டுமின்றி பக்தியும், மகிழ்ச்சியும் அவரிடம் அதிகமாகவே இருந்தது. ஏப்ரல் 3ம் தேதி அன்று இரவு சிலைக்கு உலோகம் ஊற்றும் வேலை ஆரம்பமானது. சிவசுப்பிரமணியனின் உருக்காலையில் படமாக காட்சியளித்த யோகிக்கு பூஜை செய்து, யோகியின் ஆசியுடன் வேலையை ஆரம்பித்தோம். குளிர்ந்த ஒளிவீசும் சந்திரன் தன் நட்சத்திர கூட்டத்துடன் வான்வீதியில் உலா வந்துகொண்டிருந்த அமைதியான இரவு.

உருக்காலையில் ஆச்சி, கலாசாகரம் ஐயா மற்றும் அவரது மனைவி, எனது பேத்திகள் வள்ளியம்மை, சரளா, நான், எனது மகன் மீனாட்சிசுந்தரம், மாப்பிள்ளை திண்ணப்பன் செட்டியார், மகள் உமையாள், சிவசுப்பிரமணியன் மற்றும் அவரது உருக்காலையில் பணிபுரிபவர்கள் அனைவரும் இருந்தோம்.

உருக்காலையில் ஒருபுறம் உலோகத்தை உருக்கும் அடுப்புகள் தனக்குள் இருந்து வெளிப்பட்ட அக்னி பகவானின் உதவியுடன் தன் மீது இருந்த உலோகத்தை உருக்கும் பாத்திரத்தை வெப்ப மாக்கி அதனுள்ளிருந்த பித்தளையை உருக்கிக்கொண்டிருக்க, மறுபுறம் யோகியின் பக்திப் பாடலை பாடிக்கொண்டிருந்தனர். அப்போது அந்த உருக்காலை அத்தனை அழகாய் இருந்தது. கலாசாகரம் ஐயா, வயோதிகம் அடைந்தவர், அவருக்கு வேண்டியதை செய்து தரவேண்டும் என்று எண்ணிய என் மனத்தின் எண்ணம் தவிடுபொடி ஆனது. எத்தனை வேகம்? எத்தனை வேகம்? அப்பப்பா.... வேலை என்று வந்துவிட்டால் கலாசாகரம் ஐயா குரக்குட்டி தான்.

உருக்காலையில் மேடும்பள்ளமுமாய் இருந்த இடத்தில் தட்டு தடுமாறி நாங்கள் நடந்தால், கலாசாகரம் ஐயா ஆடும் மயிலாக அந்தக் களத்தில் ஒயிலாக தன் ஒல்லியான கால்களை லாவகமாக எடுத்து எட்டி வைத்து நடந்து சென்றார். அவரின் வேகத்தைப் பார்த்து பிரமித்துப் போன நாங்கள் உறைந்து போய் நின்றோம். கலாசாகரம் ஐயாவா இது? தொழில் என்று வந்துவிட்டால் சட்டென்று அவர் வயது குறைந்து இளைஞனாக மாறி

விடுவாரோ? வேலையில் இத்தனை வேகமா? அவரின் வேகத்தை என்னவென்று சொல்வது, உலோகம் உருக்கும் ஒவ்வொரு கலனையும் தன் கண்காணிப்பில் அல்லவா வைத்திருந்தார்?

இது என்ன விளையாட்டு திடலா? இவர் ஓட்டப் பந்தயத்திலும், கபடி போட்டியிலும் கலந்துகொண்டது போல் இத்தனை வேகமாக ஒவ்வொரு இடத்திற்கும் செல்கிறார்? மேடும் பள்ளமும் கலந்திருக்கும் இந்த களத்தில் நிதானமும், பொறுமையும் வேண்டாமா? கலாசாகரம் ஐயாவை என்ன சொல்வது? அவருக்கு அவரது வேலையில் எந்தளவுக்கு பக்தியும், சந்தோஷமும் இருக்கிறதோ, அதே அளவு யோகியிடம் பக்தியுடனும், அன்புடனும் அல்லவா இருக்கிறார்? அப்போது அவரிடம் இத்தனை வேகம் இருக்கத் தானே செய்யும்? என்றெல்லாம் எண்ணிய நாங்கள் அவர் எங்கும் தடுமாறாமல் இருக்க என் பேத்திகள் வள்ளியம்மை, சரளா, இருவரையும் கலாசாகரம் ஐயாவின் இரு கைகளையும் பிடித்துக்கொண்டு அவருடன் செல்லச் சொன்னோம். என் பேத்திகள் இருவரையும் தனது இரு கைகளிலும் பிடித்துக் கொண்டு கலாசாகரம் ஐயா விறுவிறுப்பாக வேலையில் இறங்கினார். ஒவ்வொரு நாள் இரவும் இப்படித் தான் கழிந்தது. சிலைக்கு உலோகம் வார்க்கப்பட்ட முதல் நாள் இரவு மறக்கமுடியாத ஒன்று.

1996 ஏப்ரல் 3ம் தேதி இரவு யோகிக்கு பூஜைசெய்து யோகியின் ஆசியுடன் உலோக கொதிகலன்களில் பித்தளை உருகிக் கொண்டிருந்த சமயம். ஆலையில் ஆங்காங்கே இருந்த அடுப்பு களில் அக்னி பகவான் குடியிருக்க உலோக கொதிகலன்கள் பித்தளையை அக்னியின் சுட்டெரிக்கும் தன்மையால் உருகிக் கொண்டிருக்க திடீரென்று ஒரு பக்கமிருந்து 'பட், பட்,' என்று சப்தம் கேட்க நாங்கள் அனைவரும் என்ன சத்தம் அது? என்று புரியாமல் நிற்க மீண்டும் அந்த சப்தம் கேட்டது.

உடனே கலாசாகரம் ஐயா அடுப்பினை அணைக்கச் சொல்லி ஆலையில் இருந்தவர்களை துரிதப்படுத்த அவர்களும் சூழ்நிலையை உணர்ந்துகொண்டு வேகமாக அடுப்பினை அணைத்தனர். என்னவாயிற்று? ஏன் வேலையை நிறுத்துகிறார்கள்? என்று நாங்கள் கலாசாகரம் ஐயாவை புரியாமல் பார்க்க, எங்கள் விழிகளின் கேள்விக்கு அவரே பதில் கூற ஆரம்பித்தார். கொதிகலனைச் சுற்றி இருக்கும் தடிமான பகுதியை எங்களுக்குச்

சுட்டிக்காட்டினார். சதுர வடிவ கொதிகலனை சுற்றி பாதுகாப்பு வளையம் இருந்தது. கொதிகலனின் உள்பரப்பிற்கும், வெளிபரப்பிற்கும் இடையே உள்ள தடுமான பாதுகாப்பு வளையத்தில் உள்பரப்பை அடுத்து இருக்கும் மெல்லிய கம்பிகளால் ஆன மற்றொரு பாதுகாப்பு வளையம் இருந்தது. உள்பரப்பு சேதமடைந்து அந்த மெல்லிய கம்பிகளால் பாதுகாப்பு வளையம் தெரிந்தால் ஆபத்தானது. அந்த கலனில் உலோகம் உருகக்கூடாது.

நாம் அதனை கவனிக்காமல் உலோகத்தை உருக்கியதால் உருகிய பித்தளை உலோகம் அந்த பாதுகாப்பு வளையத்தில் பட்டுத் தெரிந்தது. அதனால் தான் 'பட், பட்,' என்று சப்தம் எழுந்தது. இதனை நாம் கவனிக்காமல் கொதிகலனை மேலும் அடுப்பில் வைத்திருந்தால் கொதிகலன் வெடித்து குறிப்பிட்ட தூரம் வரை மிகவும் சேதத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கும்.

கொதிகலன் அவ்வாறு வெடித்திருந்தால் அருகில் இருக்கும் நம் உயிருக்கு ஆபத்தும், பலவித சேதாரங்களும் ஏற்பட்டிருக்கும் என்று நிதானமாக கலாசாகரம் ஐயா எங்களுக்கு விவரித்துவிட்டு இந்த ஆபத்திலிருந்து நம்மை காப்பாற்றிய யோகிக்குத்தான் நாம் நன்றி சொல்லவேண்டும் என்று கூற, அங்கிருந்த அனைவரும் விக்சித்து நின்றாலும். அனைவரது மனமும் "யோகிராம் சுரத்குமார், யோகிராம் சுரத்குமார், யோகிராம் சுரத்குமார் ஜெயகுருராயா" என்று யோகியை நினைத்து பகவானுக்கு நன்றி கூறியது.

கொதிகலன் இல்லாமல் எப்படி சிலைக்கு உலோகம் வார்ப்பது, கொதிகலனுக்கு என்ன செய்வது, என்று அனைவரும் யோசித்த வேளையில், தெரிந்த உருக்காலையில் கொதிகலன் கேட்டுப் பார்ப்போம் என்று சிவசுப்பிரமணியமும், கலாசாகரம் ஐயாவும் முடிவு செய்து, ஆலையில் இருந்தவர்களை அனுப்பி கொதிகலன் கேட்டுப் பார்க்கச் சொன்னார்கள். நமக்கு கிடைக்காத அரிய பாக்கியம் அவர்களுக்கு கிடைத்து உள்ளதே? இவர்களுக்கு ஏன் உதவ வேண்டும்? என்று தான் தொழில் முறை போட்டியில் இருப்பவர்கள் நினைப்பார்கள். ஆனால் அதையும் தாண்டி இறைவனுக்கு செய்யும் காரியம் என்றால் நட்புக்கரம் நீட்டுவதும் தொழில் முறையில் உண்டு என்பதனை வேற்று உருக்காலையில் உள்ளவர்கள் விஷயம் அறிந்து எங்களுக்கு கொதிகலன் கொடுத்து உதவியபோது நன்றாக உணர்ந்து கொண்டேன்.

அதே சமயம் அவர்களின் தொழில்முறை நட்பினை என் மனம் பாராட்டாமல் இல்லை. கொதிகலன் வந்ததும் மீண்டும் அக்னி பகவானின் உதவியுடன் பித்தளையை உருக்கி குறிப்பிட்ட பதம் வந்ததும் உருக்கிய பித்தளை உலோகத்தை செய்து வைத்திருந்த அச்சில் ஊற்றினார்கள். முதன் முதலில் உலோகம் யோகியின் பாத பாகத்திற்குத்தான் வார்க்கப்பட்டது. .

இப்படி பத்து நாட்கள் உலோகம் சிலையின் ஒவ்வொரு பாகத்திற்கு வார்க்கப்பட்டது. இறுதியில் பகவானின் சிரசுக்கு மட்டும் ஐம்பொன்னையும் உருக்கி வார்க்கலாம் என்று முடிவு செய்தோம். அதன்படி யோகியின் ஆசியுடன் பகவானின் சிரசுப் பகுதிக்கு மட்டும் ஐம்பொன் வார்க்கப்பட்டது. உலோகம் வார்க்கும் வேலை முடிந்ததும் மூன்று நாட்கள் அனைத்து பாகங்களையும் ஒன்று சேர்க்கும் வேலை நடந்தது. ஒவ்வொரு பாகத்தையும் வெட்டு செய்து இணைத்தனர்.

யோகியின் சிலைக்கு உலோகம் வார்க்கும் சமயத்தில் அங்கிருந்த அனைவருக்கும் உணவு அளிக்கும் பாக்கியம் என் மகள் உமையாளுக்கு கிடைத்தது எங்கள் அனைவருக்கும் மகிழ்ச்சியை அளித்தது. சிலைக்கு உலோகம் வார்த்து அனைத்து பாகங்களையும் ஒன்றுசேர்த்து முடிக்க கிட்டத்தட்ட 17 நாட்கள் ஆனது. சிலைக்கு உண்டான வேலைகள் முடிந்து யோகியின் சிலையை முழுமையாக கண்டபோது அனைவருமே மகிழ்ச்சி அடைந்தோம். கலாசாகரம் ஐயாவின் கைவண்ணம் சிலையில் நேர்த்தியாக இருந்தது.

1996 ஏப்ரல் 17 அன்று காலை சிலையுடன் திருவண்ணாமலைக்கு செல்ல இருந்தோம். யோகியின் சிலைக்குத் துணைக்கு ஆண்டாள் வரவேண்டும் என்று நினைத்தேன். ஸ்ரீவில்லி புத்தூரிலுள்ள ஆண்டாள் கோவிலில் தினமும் ஆண்டாளுக்கு பூவில் கிளி செய்து வைப்பார்கள். அது மிகவும் விசேஷமானது. அந்தக் கிளியை பூஜை முடிந்தபின் கிளி வேண்டும் என்று கேட்கும் பக்தர்களுக்கு தருவார்கள். நான் முதல் நாள் இரவு எனக்கு தெரிந்த ஒருவருக்கு போன் செய்து, "நாளை யோகியின் சிலை திருவண்ணாமலைக்கு கிளம்பும்போது ஆண்டாளின் கிளி உடன் வரவேண்டும்" என்றேன்.

அது போலவே மறுநாள் கிளி வந்தது. 1996 ஏப்ரல் 17 அன்று காலை 7.00 மணி அளவில் திண்டுக்கல்லில் இருந்து திருவண்ணாமலைக்கு கிளம்பினோம். ஆண்டாளின் கிளியுடன்

நாங்கள் இருந்த கார் முன்னே செல்ல, பின்னே யோகியின் சிலையிருந்த வண்டியும் என் மாப்பிள்ளையின் காரும், மகனின் காரும் தொடர்ந்து வந்தன. ஒவ்வொரு இடம் வரும்போது நான் ஆசிரமத்திற்கு போன் செய்து தெரிவித்துக்கொண்டிருந்தேன். சிறிதுநேரம் சென்றதும் என் பேத்தி திடீரென்று "இத்தனை நாள் இந்த பிள்ளையை நாம் வைத்திருந்தோம். இதனை தினம் தினம் பார்த்தோம், இப்போது ஆசிரமத்தில் இந்த பிள்ளையை விட்டுவிட்டால் தினம் தினம் நம் சுதந்திரம் போல் பார்க்க முடியாதே," என்று யோகி சிலையை நினைத்து கவலை கொண்டான். என் பேத்தி அப்படி கூறிய சிறிது நேரத்தில் ஆசிரமத்திலிருந்து போன் வந்தது. டிரஸ்டி மணி பேசினார். "ஐயா யோகி உங்களிடம் ஒரு தகவலை தெரிவிக்கச் சொன்னார்கள்... இந்த பிச்சைக்காரனின் அனுமதி இல்லாமல் அந்தப் பிள்ளைக்கு மாலையிடுவதோ அல்லது அதனை தொட்டு கொஞ்சுவதோ கூடாது" என்று யோகி கூறினார் ஐயா என்று மணி கூறவும் நான் அசந்து போனேன். காரிலிருந்த அனைவருமே அசந்து தான் போனோம்.

என் பேத்தி யோகியின் சிலையை 'பிள்ளை' என்று குறிப்பிட்ட சிறிது நேரத்தில் யோகியும் அவ்வாறே குறிப்பிட்டது ஆச்சரியமாக இருந்தது. எங்கும் நிறைந்திருக்கும் யோகியை நினைத்து வணங்கினோம். மாலை 5.30 மணி அளவில் திருவண்ணாமலைக்கு வந்தோம். யோகி சிலையைக் காண ஆசிரமத்தில் பக்தர்கள் ஆவலுடன் இருந்தனர். தன் பிள்ளைகளின் ஆசையை உணர்ந்த யோகி, "இன்று ஒரு நாள் மட்டும் இந்தப் பிள்ளையை அனைவரும் பார்க்கட்டும். பின்பு பக்கத்து அறையில் இந்த பிள்ளையை வைத்துவிடுவோம். சில நாட்கள் சென்றதும் பிரதிஷ்டை செய்வோம்" என்றார்கள்.

யோகியின் உத்தரவுப்படி அன்று ஒருநாள் மட்டும் யோகியின் சிலையை அனைவரும் பார்த்து தரிசித்தனர். பின் யோகி குறிப்பிட்ட அறையில் யோகியின் சிலையை வைத்தோம். சிலை பித்தளையில் இருந்ததால் நாளாக ஆக ஆக பித்தளையின் பளபளப்பு குறைந்துவிடும் என்பதால் சிலையை ஆக்ஸரைஸ்டு செய்தனர். யோகியின் சிலைக்கு 'பத்மபாதம்' (பாதபீடம்) செய்வதற்காக கலாசாகரம் ஐயா பண்ணுட்டியில் இருந்து ஆள் வரவைத்து பாதபீடம் செய்தார்கள். சிலையை பாதபீடத்தில் வைத்து இணைத்துவிட்டனர். அனைத்து வேலையும் முடிந்தபின்

யோகி ஒருநாள் கலாசாகரம் ஐயாவை அழைத்துக்கொண்டு சிலையை காண சென்றார்கள். சிலையை கண்டதும் யோகி அத்தனை மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள்.

யோகி சிலையின் பின்புறம் பார்ப்பதற்காக "சிலை திருப்ப ஆளை அழைக்கவா சாமி" என்று கலாசாகரம் ஐயா யோகியிடம் கேட்க, "வேண்டாம் கலாசாகரன், இந்தப் பிச்சைக்காரனுக்கு இங்கிருந்தே நன்றாக தெரிகிறது" என்று யோகி கூற கலாசாகரம் பிரமித்துப் போனார். 1996 டிசம்பர் 18 ம் தேதி மாலை 5-00 மணி அளவில் யோகி என்னை அழைத்து, கலாசாகரம் ஐயாவை அழைத்து வர சொன்னார்கள். நானும் கலாசாகரம் ஐயாவை அழைத்து வந்தேன். யோகியின் அருகில் கலாசாகரம் ஐயாவை விட்டுவிட்டு நான் பஜனைக்கு சென்றுவிட சரியாக 5-30மணி அளவில் ஆசிரமத்தின் ஆடிடோரியத்தில் தெற்கு பார்த்து யோகியின் சிலை பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டுவிட்டது என்று செய்தி வர அனைவருமே மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தோம்.

அனைத்து பக்தர்களும் ஆடிடோரியத்திற்கு செல்ல அங்கு வந்த பக்தர் கூட்டத்தில் யோகி என்னை அருகில் அழைத்து, "செட்டியார், சிலை வைத்தாகிவிட்டது" என்று சந்தோஷம் பொங்க கூறி சிரித்தார். அங்கு அத்தனை பக்தர்கள் இருக்க யோகி என்னை குறிப்பிட்டு அழைத்து அவரின் மகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்தியது எனக்கு மிகவும் ஆனந்தமாக இருந்தது.

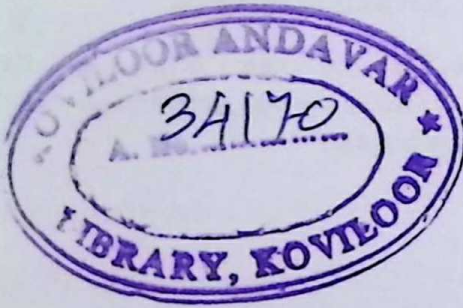
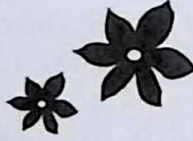
ஆடிடோரியத்தில் யோகியையும், அவரது பக்தர் குழந்தைகளையும் ஒன்றாக பார்த்த எனக்கு சுவாமி மயானந்தன் அவர்கள் யோகியை பற்றிய பாடல் நினைவுக்கு வந்தது.

உலகம் உன்னை வணங்கி
உன் உருவை வழிபட்டுத்
திலகம் போல் நீ திகழத்
திருவண்ணாமலை அருளும்
அடியார்கள் உனைத் தேடி
ஆயிரம் ஆயிரம் வருவர்
முடியார்கள் உனை வாழ்த்தி
முத்தம் பல பொழிவார்
சடையனின் வாக்கு இது

கடையனின் கருத்து இது
இடையனை நம்பும் உனக்கு
எப்போதும் புகழ் ஓங்கும்

என்று சுவாமி மயானந்தன் பாடிய பாடலை நான் அன்று கண்டேன்.
மகிழ்ச்சி பொங்க அங்கிருந்த யோகியின் பக்தக் குழந்தைகளை
கண்டும் யோகியைக் கண்டும் மகிழ்ந்தேன்.

யோகிராம் சுரத்குமார
யோகிராம் சுரத்குமார
யோகிராம் சுரத்குமார
ஜெயகுரு ராயா

யோகி ராம்குருமார், நம் காலத்தில் வாழ்ந்த முக்கியமான மகான். அவரைத் தேடி வந்த பக்தர்களுக்கு அகமும் புறமும் அத்தனை மாற்றங்களை திகழ்த்தியவர். பக்தி ஒன்றையே தூண்டுகோலாக்கி, அனைவரின் வாழ்விலும் அர்த்தத்தை ஏற்படுத்திய அற்புதர் அவர். இன்றைக்கும் அவரது கருணை நிழலில் நின்ற ஒவ்வொரு அடியாரும் தம் அனுபவங்களை நினைத்து நினைத்துப் போற்றுகின்றனர், உவகை அடைகின்றனர். யோகியாரின் அன்புக்குப் பாத்திரமானவர்கள் லெட்கமணன் செட்டியாரும், ஆச்சியும். செட்டியாரை எண்ணற்ற ஆசிரம, அறப் பணிகளில் ஈடுபடுத்தி, அவரைப் பண்படுத்திய பாங்குதான் இந்த தூவில் இடம்பெற்றுள்ளது.

செட்டியாரது அன்பு, நெகிழ்ச்சியானது, உணர்வுபூர்வமானது, கேள்விகளுக்கு அப்பாற்பட்டது. தம் வாழ்வில் எது நடந்தாலும் அதை நடத்தி வைக்கும் சூத்திரதாரி யோகியே என்று ஒவ்வொரு கணமும் நம்புகிறார். கண்ணன் மீது மகாகவி பாரதியார் கொண்டிருந்த அணுக்கம், உரிமை, பரிதவிப்பு, சினுங்கல், செல்லக்கோபம் ஆகிய அனைத்தையும் யோகியார் மீது கொண்டுள்ளார் செட்டியார். யோகியாரின் ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும், செயலுக்கும் பின்னே பொதிந்திருக்கும் அர்த்தங்களைத் தொடர்ச்சியாகத் தேடித் தேடிக் கண்டடைந்து நெக்குருகிறார் செட்டியார்.

செட்டியாருக்கு இணையான அன்பும் பாசமும் கொண்டவர் ஆச்சி. யோகியார் மீது கன்னங்கபடமற்ற பகமை மாறாத பக்தி ஆச்சிக்கு. கணவரது ஒவ்வொரு பணியிலும் மகிழ்ச்சி அடைந்து, அவரை ஆசிரமப் பணிகளில் ஊக்கத்தோடு ஈடுபடுத்திய பெருமை ஆச்சியையே சேரும்.

இந்தால் மூன்று பகுதிகளாக அமைந்துள்ளது. முதல் பகுதியில், செட்டியாரின் பார்வையில் யோகியாரின் அற்புதங்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. இரண்டாம் பகுதியில், செட்டியார் மற்றும் அவரது குடும்பத்தினர் உணர்ந்துகொண்ட யோகியாரின் அன்புத் துளிகள். மூன்றாம் பகுதி கவாரசியமானது. இன்றைக்கு திருவண்ணாமலை யோகி ராம்குருமார் ஆசிரமத்தில் நடுநாயகமாக நின்று அருள்பாலிக்கும் யோகியாரின் திருவுருவச் சிலை உருவான கதை மூன்றாம் பகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளது.

செட்டியார் மற்றும் ஆச்சியின் அன்புப் பெருக்கே, இந்த 'யோகி : சாமியின் அரவணைப்பில்' என்ற தூல். யோகியின் ஆசியைப் பரிபூரணமாகப் பெற்றவர்கள், மற்றவர்களுக்கு அதன் மகத்துவத்தை அணுஅணுவாக எடுத்துரைக்கிறார்கள். அன்பு புனலில் கரைவோம் வாருங்கள்.